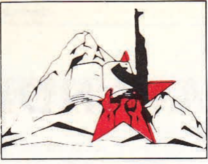

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE!

Yıl 9 / Sayı 108 / Aralık 1990 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Partinin 12. kuruluş yıldönümü üzerine Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine hitaben yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz.

"PKK'Lİ OLMAK, HER KOŞUL ALTINDA YENİDEN DOĞUŞLAR YAPABİLMEKTİR"

❑ Bu, herhangi bir yıldönümü değildir. Partimizin 12. yıldönümüdür diyoruz. Belki de başaşağıya giden yüzyıllardan kurtulmanın yıldönümüdür. Her PKK yılına onlarca yıl, belki de yüzyıl sığdırılmıştır. Birinci yılına birkaç yıl, daha sonraki yıllarına da onlarca yıl sığdırılmıştır. PKK'nin 12. yılı, yani 1990 yılına belki de asırlar sığdırılmıştır. Her şeyden öteye büyük bir gelecek yaratılmıştır.

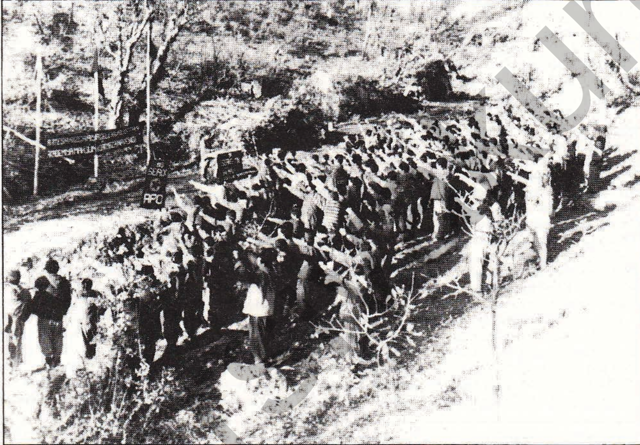
❑ Süreç, PKK'nin kapsamlı bir tartışma, çözümleme, geçmişini en ucuz yılların kirinden ve pasından ve düşmanın her türlü etkisi ve yüzyılların gerici artıklarından arındırma, bunun çabasında olma sürecidir. PKK kendisinde, her zamankinden daha temiz, daha yaşanabilir, solunabilir bir hareket ortamına ulus ve halk çapında ulaşmıştır. Birey, artık PKK yolunda daha iyi nefes alabilir, daha iyi kendine gelebilir, ulusallığa kavuşabilir. Hiç şüphesiz kendini yüzyılların geriliğinden ve her türlü düşman etkilerinden bu denli uzaklaştırmış bir PKK, geleceği daha hızlı ve daha yoğun kazanabilir. Ve sizler, PKK'li militan ve savaşçılar, böylesi bir PKK silahıyla her alanda, onun en vurucu kolu olan gerillasında, onun en sonuç alıcı halk yığınlarının isyanında kuşanabilir, sonuç alıcı savaşçılığı sergileyebilirsiniz.

Yazısı 6. sayfada

1990 YILI ARGK'NİN ZAFERİYLE KAPANDI

❑ Sömürgeci Türk devleti, tüm askeri-siyasi önlemlerine ve emperyalizmin yoğun desteğine rağmen 1990 yılını da kaybetmekten kurtulamadı.

2. sayfada

PKK'nin 12. kuruluş yıldönümü vesilesiyle gönderilen kutlama mesajları

11. sayfada

LİCE'DE SERÎHILDAN

Sömürgeci baskıları protesto amacıyla 9 Aralık günü ilçenin Pirekê (Serin), Dablo (Dibek), Husenîkê ve Çînêzor köylüleri bir araya gelerek Lice merkezinde yürüyüş yaptılar. Kaymakamlığın önüne giderek, baskı uygulamalarını protesto eden köylülerle dayanışma gösteren esnaflar da kepenk indirdiler. Sömürgeciler ilçeye takviye güç de göndererek alarma geçtiler.

Lice'de 9 Aralık'tan sonra günler gergin şekilde geçti. Halk öfkeliyken, sömürgecilerde ise büyük panik yaşanmaya başladı... Ve 12 Aralık günü bu kez Arıklı ve Dibek köylüleri ilçe merkezine indiler. Merkezden de insanların katılımıyla yaklaşık 2000'e ulaşan kitleler Lice Jandarma Bölük Komutanı Yüzbaşı Salih Yiğiter'i protesto ettiler ve şikayetlerini kaymakama aktarmayı amaçladılar. Özel tim elemanları ve askerler, öfkeli kalabalığı tüm tehditlere rağmen dağıtamayınca üstlerinden emir alarak rastgele ateş açtılar. Açılan ateş sonucu Dibek köyünden **Kudret Filiz** adlı yurtsever bir bayan şehit oldu, **Cemal Yükler** ve **Recep Korkut** adlı yurtseverler de isabet eden kurşunlarla yaralandılar. Ayrıca **Hadin Dalan** adlı yurtsever bir çocuk

Devamı 3. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Özel savaş sisteminin psikolojik boyutları ve buna karşı yurtseverlik görevlerimiz

Devrimci yurtsever savaşı geliştirirken, vermekte olduğumuz savaşın niteliğini her yönüyle doğru kavramak büyük önem taşıyor. Özellikle düşmanın ordu ve savaş sistemini tarihi ve güncel gelişimi içinde görmek, verdiğimiz savaşın da kapsamını ve biçimlenişini görmede esas rolü oynar. Dolayısıyla, şimdiye kadar daha çok üzerinde durulan genel savaş ve ordu teorisi, sömürgecilik, sömürge elde etme savaşları, sömürgelerin kurtuluş savaşımları, Türk özel savaş sistemini kavramakta her ne kadar genel bazı kavramlar düzeyinde aydınlanma sağlasa da, kendine has özellikleri kavratmada yeterli değildir. Bu nedenle bizim, uzun bir tarihi geçmişi olan ve günümüzde de oldukça geliştirilen özel savaşı ve onun psikolojik savaşını kapsamlı kavramaya ihtiyacımız vardır.

Parti savaş çizgisinin geliştirilmesinde, şimdiye kadar kapsamlı çözümlemeler yapılmakla birlikte, halen komuta kadememizde ve savaşçı yapımızda, gerillanın tutturulmaması, sıradan uygulanmasının bile sağlanamaması sözkonusuysa, bunun en belli başlı nedenlerinden birisi de özel savaş ve onun psikolojik boyutunu kavramakta içine düştüğümüz yetmezlik, yine bu konuda geliştirilmesi gereken savaşın boyutunu kavramada ve uygulamadaki darlık ve çözümsüzlüktür. Öyle anlaşılıyor ki, çoğunlukla adına devrimci savaş, yurtseverlik ve halk savaşı dediğimiz savaşı yürütmekle mükellef kadro ve savaşçıların kendileri, halen özel savaşın ve onun psikolojik boyutunun bir aleti durumunda iseler ve objektif olarak bırakalım düşman taktiklerini karşılamayı, onun uygulanışına alet olabilecek kadar zavallılaşıyorlarsa, kendilerini savunamaz, yönetemez, geliştiremez durumlara düşüyorlarsa, hiç şüphesiz, bu kadro ve savaşçılarla bırakalım devrimci-yurtsever halk savaşını geliştirmeyi, bunları düşman adına objektif olarak rol oynar konumdan çıkarmak bile başlıbaşına önemli bir devrimci savaş görevimiz olmaktadır. Ve yine anlaşılmaktadır ki; bütün kap-

Devamı 16. sayfada

Türkiye ve Kürdistan'ı ABD güdümlü Özel Harp Dairesi yönetiyor

21. sayfada

Türkiye'de son siyasal durum ve iyice dayatan devrimci görevler

"Torumtay faşist ordunun başı olurken, Kürdistan'da savaş hali ilanlarından biri olan Olağanüstü Hal ilan edildi; bu temelde bir özel savaş kolordusu kuruldu, Kürdistan'da sömürge valiliği oluşturuldu, kısaca daha önceden yürütülen özel savaş en ileri düzeyde kurumlaştırıldı ve Torumtay da bu savaşı yürüten yönetimin başı oldu. Bütün bunlarla PKK önderliğindeki direniş bastırılamayınca, 17 Ağustos 1989'da bizzat Torumtay, Kürdistan'da savaş ilan edildiğini, dost ve düşman ayrımı yapıldığını, silaha karşı silahla cevap verileceğini açıkladı. Bu temelde ordunun savaşabilen bütün güçleri Kürdistan'daki sömürgeci savaşa sürüldü. Bu uygulama, Nisan 1990'da çıkarılan özel savaş kararnameleriyle daha da geliştirildi, Kürdistan'da uluslararası savaş kurallarına, daha doğrusu hiçbir uluslararası hükme uyulmayacağı dünyaya ilan edildi. İşte bu biçimde de yedi ay savaştıktan sonra, bu savaşın başkomutanı istifa edip kaçmak durumunda kaldı. Şimdi buna deniyor ki, Torumtay'ın istifası basit bir olaydır. siyasetle ilişkisi olmayan kişisel bir tutumdur."

13. sayfada

BİR OPERASYONUN İÇYÜZÜ

4. sayfada

İşçi eylemleri ve taşıdığı potansiyeller

5. sayfada

1990 YILI ARGK'NİN ZAFERİYLE KAPANDI

1990 yılı, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından sürekli kazandıran gelişmelerin yoğunluğu ile geçti. Kurtuluş Ordumuz-ARGK'nin güçlü askeri ve siyasi eylemlerinin yanısıra, bu eylemlerin harekete geçirdiği halkımızın gerçek anlamda korku duvarlarını yıkarak gerçekleştirdiği serîhildanları Kürdistan tarihinde kaybedilmiş yüzlerce yılı kazandırdı. Bu büyük gelişme ve dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelemizdeki bu sıçrama, başta Türk sömürgeciliği olmak üzere, bütün düşman güçlerde şok etkisi yarattı; sözkonusu düşman cephenin tüm alçakça hesapları boşa çıkarıldı.

Türk özel savaş yönetiminin çıkardığı soykırım kararnameleri, ulusal kurtuluş mücadelemizi durduramadığı gibi halkımızı da bırakalım sindirmeyi, tersine ondaki mücadele kararlılığını körüklemekten öte bir işlev göremedi.

TC, yılın ikinci yarısının sonlarına doğru Körfez krizi gölgesinde, zaten Kürdistan'da yığılmış bulunan askeri gücünü yeni yeni takviyelerle daha da yoğunlaştırdı. NATO'nun Çevik Kuvveti'ni çağırarak, sözümona Irak'ın olası bir saldırısına karşı tedbir aldı. Gerçekte ise, tüm aldatmacalarına rağmen sömürgeci TC'nin asıl sorunu, yakasını bir türlü kurtaramadığı ve kurtaramayacağı Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir.

Kısacası, 1990 yılını kazanan PKK önderlikli ulusal kurtuluş mücadelemiz, kaybeden ise sömürgeci Türk devletidir.

Kurtuluş Ordumuz-ARGK, 1990 yılı boyunca yoğunlaştırarak sürdürdüğü eylemliliğini son ayda da tırmandırarak 1990 yılını mücadelemizin zafer hanesine yazılmış bir yıl haline getirdi ve 1991'de daha büyük atılımlar gerçekleştirme kararlılığında olduğunu gösterdi.

BOTAN EYALETİ

CİZRE: 9 Aralık gecesi ilçe merkezinde bulunan MİT binasına saldırı gerçekleştirildi. Yapılan roketli gerilla saldırısı sonucunda 4 özel tim elemanı öldürüldü, 3'ü de yaralandı.

11 Aralık gecesi, ilçeye bağlı Derbacya köyünde Şehmus adlı bir köylü sömürgeci askerler tarafından katledildi. Ardından muhtara, öldürülen köylünün PKK'li olduğu açıklaması yaptırılmak istendi. Muhtar sömürgecilerin dayatmasını reddederek, öldürülenin sıradan köylü olduğunu açıkladı.

İlçe merkezinde Aralık ayının ikinci yarısının başlarında gerillalar, Şax (Çalyan) köyü muhtarının ajanlık yapan bir yakınını ölümle cezalandırdılar. Şax muhtarı, 1985 sonbaharında Darar AKAY yoldaşın ölümüne neden olmuş ve bu nedenle gerillalar tarafından cezalandırılmıştı.

19 Aralık günü Cizre'de 3 ortaokul ve 3 lisenin yaklaşık 10-12 bin öğrencisi boykota gittiler. Okullar kapalı durumda. Okullar askerler tarafından kuşatmaya alınmışlardır. Öğrenciler, 14 Aralık günü bir gösteri esnasında tutuklananların serbest bırakılmasını, Lice ve Zonguldak direnişleriyle dayanışmayı amaçlıyorlar. İlçenin hemen her tarafı özel tim elemanları ve askerler tarafından tutulmuş durumda. Halkta büyük tepki yaşanıyor.

20 Aralık günü Sisirke köyünden ve şehit Adil ASLAN yoldaşın kardeşi olan Abdulkadir ASLAN adlı yurtsever tutuklu bulunduğu Diyarbakır mahkemesi önünde iki çete tarafından katledildi. Batilê köyünden olan katil çeteler, cinayeti sömürgecilerin teşviki ve himayesinde işlediler. Yaklaşık bir yıl önce, ARGK gerillaları bu çetelerin yakınları olan bazı korucuları cezalandırmışlardı.

25 Aralık gecesi ilçe merkezinde iki saati aşkın süre devam eden bir çatışma meydana geldi. Ulaşan sınırlı bilgilere göre, alayın bitişiğindeki ajan Kamil Seyid'e ait eve saldırılmıştır. Kamil adlı işbirlikçi ajan Taya ağa olarak tanınır. 1987 yılında bir grup ARGK gerillasının şehit düşmesine neden olmuş ve bu olaydan sonra evini ilçe merkezinde alayın bitişiğinde inşa etmişti.

ŞIRNAK: 10 Aralık günü Bişireş köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci güçler arasında bir çatışma meydana geldi. Kesin sonuç belli olmamakla birlikte, çok sayıda askerin öldürüldüğü açıklandı.

24 Aralık günü Biryan (Geçitboynu) köyünde kömür işletmesinde dozer şoförü olarak çalışan bir yurtsever, sabah saat 06.00-07.00 arası bir zamanda askerler tarafından taranarak öldürüldü. 3 işçi de gözaltına alınarak, "üç terörist yakalandı" açıklaması yapıldı.

ULUDERE: Sınaht'ın Meydan yaylasında gerillalar ile Türk askerleri arasında çıkan çatışmada 1 asker öldü, 1'i de yaralandı.

27 Aralık günü akşam saatlerinde ilçenin İnceler köyü yakınlarında Kurtuluş Ordusu gerillaları, bir sömürgeci birlik koluna pusu kurarak 1 astsubay, 2 askeri öldürdüler ve 2 askeri de yaraladılar.

İlçenin Hilal köyünde koruculuk yapan Mala Bayre çeteleri köye giden bir yurtseverin aracını taradılar. Kurşunlar araçta bulunan yurtseverlere isabet etmedi. Olaydan sonra ilçeye giden çeteler halk tarafından ağır şekilde dövüldüler.

ERUH: 1 Aralık günü ilçenin Derewud (Payamlı) ile Ginyaniş (Yeşilören) köyleri arasında barikat kuran Kurtuluş Ordusu gerillaları kimlik kontrolü yaptılar. Eylemi duyan sömürgeci güçler olay yerine gittiler. Çıkan çatışmada 2 asker öldü, 2'si ağır yaralandı. Aynı çatışmada 1'i elinden ve diğeri ayağından olmak üzere 2 gerilla da yaralandı.

2 Aralık günü ilçenin Derişka (Akmeşe) köyünde 1 yurtsever katırıyla birlikte, sömürgeci askerler tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

VAN: Şehir merkezinde bir özel tim aracı tarandı. Eylem sonucunda 1 polis öldürüldü, bazı özel tim elemanları yaralandı ve araç da ağır hasar gördü.

PERVARİ: Sömürgeci-askeri güçler, Harxur (Doğanca) köyünü boşaltmak için köylülere ağır baskılarda bulunuyorlar. "Ya korucu, ya Apocu, ya da yolcu olacaksınız" seçenekleriyle başbaşa bırakılan köylüler, hayvanlarını satarak göçe hazırlanmak zorunda kalıyorlar.

MARDİN EYALETİ

SAVUR: 6 Aralık günü ilçenin civarında ARGK gerillaları ile Türk ordusu askerleri arasında bir çatışma meydana geldi. Çatışma sonucunda 15 düşman askeri öldürüldü. Aynı çatışmada 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla da yaralandı.

GERCÜŞ: Kanîyamezin (Soğucak) köyünde sayıları 20-30 arası olan köy korucuları çetecilikten vazgeçerek silahlarını karakola teslim ettiler.

NUSAYBİN: 9 Aralık günü ilçeye bağlı Stilîlê (Akarsu) nahiyesinde gerillalar itirafçı Hatice Elmas'ın evine baskın düzenlediler. Baskın eyleminde H. Elmas'ın ihbarcı baba ve annesi ile kendisine çok benzeyen kızkardeşi öldü. Ailenin diğer fertlerine dokunulmadı.

İtirafçı hain H. Elmas, Serêkaniye (Pınarbaşı) ve Bezeke köylerinde düşmana verdiği bilgilerle 9 gerillanın şehit düşmesine neden olmuştu. Bu unsur şimdilik eylemden sağ olarak kurtulmuştur.

Düşman, eylem ardından 6 yurtseveri gözaltına aldı.

26 Aralık akşamı 19.00-19.30 sıralarında Mardin tarafından ilçeye giriş noktasında gerillalar bir polis otosunu pusuya düşürerek taradılar. Saldırı sonucunda 2 polis öldürüldü, 2'si yaralandı, polis aracı ise kullanılmaz hale geldi.

MAZIDAĞI: İlçenin Cevizli köyü yakınlarında ARGK gerillaları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında bir çatışma meydana geldi. Bildirildiğine göre 7 asker öldürülmüştür.

ORTA EYALET

BİSMİL: 29 Kasım günü ilçe merkezinde bir özel tim aracına bomba atıldı. Çıkan patlama sonucunda 1'i yüzbaşı olmak üzere 2 tim elemanı öldü. Bombayı atan ARGK savaşçısı Musa TOPRAK (Ferhat) yakalandı ve işkencede katledildi. Ayrıca 16 yurtsever de gözaltına alındı.

LİCE: 1 Aralık günü ilçenin Pınar köyünde 10 köy korucusu silahlarını bırakmak istediklerini sömürgeci yetkililere bildirdi. Bu istemlerinin reddedilmesi üzerine korucular protestoda bulundular.

KİĞI: Yayladere nahiyesine bağlı Yavuztaş köyünde 9 Aralık günü 63 yaşındaki İsmail Danışan ile 61 yaşındaki eşi Songül, sömürgeci askerler tarafından gece karanlığında kurşunlanarak öldürüldüler. Karıkoca gurbetteki çocuklarıyla telefon görüşmesi yapmak üzere muhtarın evine gitmiş ve daha sonra evlerine dönüyorlardı. Sömürgeci birlikten bu konuda izin alınmıştı. Ancak askerler bilinçli şekilde 2 köylüyü kurşunla-

Cudi Bölge Komutanlığından gazetemize ulaşan Cudi ve çevresindeki iki aylık eylem bilançosu

1- 6.8.1990 günü Hesanan karakoluna saat 17.00 sıralarında içtima yaparken saldırı düzenlendi. Roket ve Bikisi silahlarının kullanıldığı saldırıda 9 asker öldü, 20 asker yaralandı.

2- 7.8.1990 günü yine aynı karakolun mevzisine mayın yerleştirildi. Sabah saatlerinde kontrole çıkan askerlerin mayına basması sonucunda 3 asker öldü, 2'si de yaralandı.

3- Ağustos'un ilk haftasında Cudi'de iki ayrı yere mayın döşendi. TC askerlerinin bu iki mayına çarpmaları sonucunda 11 asker öldü, bazıları da yaralandı.

4- 8.8.1990 günü Cudi'nin Gire Çuliya (Derebaşı) mıntıkasında iki mayın döşendi. Mayınlara çarpan askerlerin ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi alınamadı.

5- 9.8.1990 günü düşman askerlerinin gelebileceği hesaplanarak, Deriya Zihi'de bulunan suyun başına iki mayın döşendi. Düşman askerlerinin suyun başına gelmesiyle birlikte mayınlar patladı; 7 asker öldü, en az bir o kadarı da yaralandı.

6- 11.8.1990 günü Derîya Keran mıntıkasında yerleştirilen mayına askerlerin çarpması sonucunda patlama meydana geldi. Ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi alınamadı.

7- 11-12.8.1990 tarihleri arasında Şırnak Kömür Ocakları'na baskın düzenlendi. Eylem sonucunda 1 subay ve 2 asker öldürüldü.

8- 15.8.1990 günü Alixan Tatar'a ait Gilindor köyüne baskın eylemi gerçekleştirildi. (Köyde bir de karakol bulunmaktadır.) Havan topu, roketatar ve ağır silahların kullanıldığı saldırı eyleminde 14 asker ve 7 köy korucusu öldürüldü, 5 korucu da yaralandı. Eylem ardından köydeki karakol kaldırıldı ve korucular da silahlarını bırakarak köyü terkettiler.

9- 18.8.1990 günü Cudi'nin zirvesinde mevzilenen operasyon birliğinin nöbetçilerine suikast düzenlendi. Akşam saat 18.00'de gerçekleşen eylem sonucunda askerler paniğe kapılarak birbirlerine ateş açtılar. Sonuçta 14 asker öldü ve birçoğu da yaralandı.

10- 20.8.1990 günü Cudi'de bir grup gerilla ile düşman birliğinin karşılaşması üzerine çatışma çıktı. Sabah 06.00'da başlayıp akşam saat 19.00'a kadar devam eden çatışma sonucunda çok sayıda özel tim elemanı, asker ve çete öldürüldü. Diğer bir gerilla grubu da aynı operasyon birliğinin bir koluna pusu kurarak, 1 özel tim komutanını öldürdü. Gerillalar kayıp vermediler.

11- 22.8.1990 günü Silopi'de yakalanan Reşit ve Ahmet isimli korucular dağa kaldırıldı. Yapılan yargılama sonucunda, hakkettikleri ölüm cezasına çarptırılarak kurşuna dizildiler.

12- Yine aynı tarihe yakın bir zamanda operasyon birliğinin güzergahına mayın döşendi. Mayına çarpan askerlerin ölü ve yaralı sayısı hakkında bilgi alınamadı.

13- Ağustos ayı içerisinde bir ulusal kurtuluşçu milis tarafından özel time ait aracın benzin deposuna şeker konuldu; araç işlemez hale geldi.

14- Ağustos ayında Derîya Çirçiro'da iki ayrı yere mayın döşendi. Birinci mayının patlaması sonucunda 1 asker öldü, 2'si yaralandı. Atatürk Burnu Tepesi (TC'nin verdiği isimdir) mıntıkasına döşenen ikinci mayının patlaması sonucunda ise 2 asker öldü, 1 asker yaralandı.

15- Ağustos ayı içerisinde Şaxo ve Evler köyleri arasındaki mıntıkada askerlerin üslenerek yemek molası verdiği yere mayın döşendi. Yemek molasına dönen askerlerin mayına basması sonucu 3 asker öldü ve en az bir o kadarı da yaralandı.

16- 27.8.1990 günü Giri Çoleyan'da kurulan pusu eyleminde 8 asker öldürüldü.

17- Ağustos ayının sonlarında Şırnak-Siirt karayolunda yapılan kimlik kontrolünde Alixan Tatar'a bağlı çetecilik yapan Nazo isimli unsur ölümle cezalandırıldı, üzerindeki 14'lü tabanca da kamulaştırıldı.

18- 2.9.1990 günü Cifona köyünde çetebaşı Haci Nemo'nun kendisi için inşa etmekte olduğu eve mayın döşendi. Sabah saatlerinde mayına basan Haci Nemo öldü, 1 çete de yaralandı.

19- 4.9.1990 günü yine Cudi'de döşenen iki ayrı mayına askerlerin basması sonucunda çıkan patlamalarda 3 asker öldü ve 1 köy korucusu da yaralandı.

20- 9.9.1990 günü Şırnak merkezinde Alixan Tatar'a bağlı çalışan 2 ajan ölümle cezalandırıldı.

21- 20.9.1990 günü Jirki çetelerini cezalandırmak amacıyla Beytüşşebap-Uludere karayolu kesilerek kimlik kontrolü yapıldı. Ele geçen 4 Jirki çetesi ölümle cezalandırıldı. 1 polis de rehin alındı; hala elimizde bulunuyor. (Polis bir ayı aşkın süre sonra suçsuz bulunduğu için gerillalar tarafından bırakıldı, bn.)

22- Ekim ayının başında bir gerilla grubunun düşman askerleriyle karşılaşması üzerine çatışma çıktı. Çatışma sonucunda 8 asker öldürüldü.

yarak katlettiler.

MUŞ: Sömürgeciler tarafından alınan bir kararla Muş-Kulp sınırında bulunan Velika, Laçika, Kojme, Derebi, Zevang, Reyle, Çeliyi, Dare, Sberka, Çeherse köylerinin boşaltılmaları öngörülüyor. Sömürgeciler, adı geçen köy sakinlerinin koruculuğu kabul etmemeleri sonucu bu kararı aldılar.

BİNGÖL: Çilkani (Yeniköy) köyünde bir süre önce ilkokul direğine, TC bayrağını indirerek ERNK bayrağını çekmekten gözaltına alınan 8 yurtsever hakkında tutuklama kararı çıkarıldı. Yurtseverler hakkında 2 ila 3 yıl arası hapis cezası istendi. Tutuklanan yurtseverlerden isimlerini öğrendiklerimiz şunlar: Ahmet Demir, Sait Öztürk, Tayip Dağ.

DİYARBAKIR: 26 Aralık günü Dicle Üniversitesi'nin bütün bölümlerinde okuyan öğrenciler boykot yaptı. Boykota katılanların sayısı 7-8 bin arasında. Öğrencilerin boykot eylemi; devlet terörünü ve savaş hazırlıklarını protesto ile Lice halkı ve Zonguldak maden işçileriyle dayanışma amaçlıdır. Tüm askeri önlemler, boykotun başarılı geçmesini engelleyemedi. Seyrantepe mevkiinde ise bazı öğrenciler gözaltına alındılar.

Öte yandan sakat bir Kürt ozanı, Kasım-Aralık aylarındaki kitlesel açlık grevlerinde Kürtçe türkü söylediği gerekçesiyle DGM tarafından tutuklandı. Mahkeme Kürt ozan Adnan Sevik'i 8,5 yıl hapis cezasına çarptırdı.

KULP: 24 ya da 25 Aralık günü gündüz saatlerinde ilçe merkezi basılarak, halka yönelik propaganda yapıldı. Eylemin ayrıntıları ulaşmadı.

SİİRT: İl merkezinde, alınan haberlere göre sömürgeciler yoğun toplantılar yapıyorlar. Bununla birlikte savaş hazırlıkları yapılarak, halkta panik yaratılıyor. Yaygın ve yoğun askeri yığınak yapılıyor. "Savaş çıkacak, buraları terkedin" şeklinde halka yönelik baskılar gündemleştiriliyor. Halk, yapılan yoğun askeri yığınağın ya Güney Kürdistan'ın işgalinde ya da kendilerine yönelik kullanılacağından endişe ediyor.

SERHED EYALETİ

KAĞIZMAN: Bölgedeki ARGK Komutanlığının bildirdiğine göre, Kasım ayı başlarında dağda cesetleri bulunan ve TC'nin masum avcı olarak açıkladığı kişi (1 özel tim elemanı, 1 polis ve onlara kılavuzluk yapan 2 avcı) gerillalar tarafından cezalandırılmıştır.

Öte yandan 12 Kasım günü ilçenin Akyayla köyünde çıkan çatışmada şehit düşen yoldaşlarımızın isimleri tespit edildi: Azad, Doğan ve Karayazı ilçesinden mesleği hemşirelik olan bir bayan gerilla. Gerillaların çatışma esnasında evinde olduğu yaşlı yurtsever Haci Şamil de gözaltına alındı.

DOĞUBEYAZIT: Aralık ayı ortalarında ilçede 3 polisin cesedi bulunmuştu. Alınan bilgilere göre, bu polisler gerillalar tarafından cezalandırılmışlardır.

DERSİM EYALETİ

NAZİMİYE-KİĞI: Dersim'in Nazimiye ilçesi ile Bingöl'ün Kiğı ilçesine bağlı Yayladere nahiyesi sınırında iki gün süren bir çatışma meydana geldi. Çatışma, sömürgecilerin bu alanlarda başlattığı yaygın operasyonlar sonucunda çapul güçleri ile ARGK gerillaları arasında yaşandı. Aynı anda başka alanlarda da çatışmalar oldu. Sömürgeciler, çatışmalarda 11 gerillanın ve 1 jandarma çavuşunun öldüğünü açıkladılar. Dersim'deki gerilla birliğinden ulaşan haberlere göre çatışma, Dalbasan, Ballıca ve Harik köyleri arasındaki Çirik mevkiinde başlayarak genişlemiştir. Çatışmalarda 60 dolayında sömürgeci asker öldürülmüştür. Şehit düşen gerillalardan ikisinin isimleri Hasan (Hilmi) ve Hüseyin'dir. Nazimiye'nin Serter mıntıkasındaki çatışmada da şehit düşen gerillalar oldu, ancak isimleri öğrenilemedi.

LİCE'DE SERÎHILDAN

Baştarafı 1. sayfada

panzerin çarpması sonucu ağır yaralandı. (**Hadin Dalan,** kaldırıldığı hastanede günler sonra şehit düştü.) 50'nin üzerinde yurtsever de gözaltına alındı.

13 Aralık günü de gerginlik vardı. Sömürgeci-askeri güçlerin Lice merkezindeki kuşatması devam ediyordu. Giriş-çıkışların kontrol altında olmasına ve hemen her tarafa panzerlerin yerleştirilmesine rağmen, halk bir kez daha merkeze indi. Bu gösterinin amacı ise, **Kudret Filiz**'in cenazesinin verilmesi ve göstericiler arasından seçilen bir heyetle kaymakamın görüşmesi idi. Göstericilerin taleplerini sömürgeciler kabul etmek zorunda kaldılar.

Lice serîhildanı büyük yankı yarattı. Başta Cizre halkı ve Kürdistanlı öğrenciler olmak üzere çeşitli ilerici-demokrat kurum ve şahsiyetler Lice halkına dayanışma gösterdiler.

Lice halkının sömürgeciliğe karşı direnişi, her türlü baskı uygulamalarına rağmen boyun eğmez bir tutuma girmesi, Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük hareketinin önemli bir boyuta ulaştığının ve bunun kesintisiz şekilde sürerek oldukça yoğunluk kazanacağının önemli bir ispatıdır. Lice ve çevre köylerde sömürgecilerin; katlettiği, gözaltına aldığı, tutukladığı, çok çeşitli yöntemlerle tehdit ettiği, işkenceden geçirdiği ve namusuna el attığı yığınca insan vardır. Bir kez daha belirtmek gerekirse, yapılan tüm bu uygulamaların nedeni açıktır: Gerillanın, dolayısıyla ulusal kurtuluş mücadelesinin dayanağını ortadan kaldırmak. Lice halkının örneğinde görüldüğü gibi, sömürgecilik uyguladığı zor ile, sadece kendisinin kaçınılmaz sonunu yakınlaştırıyor. Ulusal kurtuluş hareketlerinin, sömürgecilere karşı bağımsızlık mücadelesine atılırken ne tür çağdışı şiddet uygulamalarıyla karşılaşacaklarını bilerek bir strateji ve taktikle ilerledikleri bilinen gerçeklerdendir. Esas olan her kurtuluş hareketinin, doğru ideoloji ve politikayla birlikte, kendini halka malетmesidir. Çünkü, günümüz gelişmelerinin de kanıtladığı gibi, halk büyük güçtür, büyük yetenektir, büyük gelecektir... PKK hareketinde kanıtlanan gerçek de budur.

Kürdistan'da ortaya çıkan gelişmeleri; yoğun askeri eylemlilik ve başka alanlarda verilen mücadele biçimleri ile izah etmek yetersiz kalır. PKK'yi en kısa ve özlü tanımlayan gerçek; düşürülmüş kişiliğin bu düşürülmüşlüğüne karşı isyan eden kişiliğe dönüşmesidir. İşte Kürdistan'ı günümüz Kürdistan'ı durumuna getiren ve bunun ilerletilerek bağımsızlığa kadar götürülmesi için yaşayan ve savaşan kişilik, PKK'nin yarattığı gelişmelere damgasını vuruyor. Bu kişilik geleceğin de yaratıcısı olacaktır. Bu kişilik cesarettir, yiğitliktir, kahramanlıktır, düşürülmüşlüğe ve her türlü köleliğe karşı isyankardır, tüm gücünü çağın yakalanması mücadelesinde kullanandır, eskiye acımasızca saldıran ama yerine yenisini mutlaka yerleştirendir, ölümü hor görendir. PKK, Kürdistan halkında bu kişiliği yaratmanın mücadelesini, doğuşundan bugüne kadar verdi; bunu gelecek için de esas alıyor.

İşte, 1990 Newroz'unda halk serîhildanlarının ortaya çıkaran ve şu veya bu düzeyde serîhildanları kesintisizleştiren, bu kişiliğin öncülüğüdür. Bu kişilik yetkinleştikçe halkımızın isyanı da bu paralellikte büyüyecektir. Dibek köylülerinin 8 kilometre yürüyerek Lice merkezine gitmeleri ve sömürgecilerin baskılarına dur demeleri, ulusal kurtuluş mücadelesinin her türlü engele rağmen durdurulamayacağının önemli göstergelerinden biri oluyor. Aslında Kürdistan halkı, özgürlüğün esas halkasını önemli oranda yakalamış ve özgürlüğü tam yaşamanın gereklerinin başında da direnişin geldiğini kavramış durumda. Sömürgecilerin "gerillaları destekledikçe baskı göreceksiniz, yaşamınız zindan olacak" tehditleri ve uygulamaları karşısında halk, daha önceleri ihtiyatlı davranıyor ya da baskı görmemek için belli bir sınırlandırmaya giderek kendisini koruyordu. Lice halkının da kanıtladığı gibi, bu anlayış değişmiş ve korku duvarı diye bir engel kalmamış durumda. Halkımız artık öz davasını destekliyor ve bu gerekçeyle sömürgecilerin yaptığı baskıyı da kabul etmiyor. Davasının meşruluğu ve sömürgeciliğin ise gayri-meşruluğu bilincine ulaşmıştır. Bundan hareketle ayağa kalkıyor; birlik ve beraberliğe önem veriyor ve direnişi toplu yürüterek sonuç almasını biliyor. Bir alandaki halk direnişi, diğer alanlardan dayanışma görüyor. Halkımızın birliğini güçlendiren bu tür mücadele biçimleri, sömürgeciliği eli-kolu bağlı duruma getiriyor.

Halkımız direnişiyle bundan sonra sömürgeciliğe karşı daha görkemlice çıkacaktır. Hiçbir engel tanımayacak ve "Biz halkız, yeniden doğarız ölümlerden" diye haykıracaktır.

Zonguldak maden işçilerinin grevi boyutlanıyor

1 Aralık günü Zonguldak maden işçileri, sömürgeci-faşist iktidarın dayanılmaz düzeye varan sömürüsüne karşı greve gittiler. Grev, ilerici, demokrat çevrelerin yaygın desteğiyle devam ediyor. Maden grevcileri, taleplerini haykırdıkları, özellikle Zonguldak'taki emekçi halk kesimlerinin de yoğun katılım sağladıkları miting ve yürüyüşlerle sömürgeci iktidara büyük korkular salıyorlar. Grevcilerin eylemlerine destek çağrılarına, yurtdışındaki emekçi, ilerici-demokrat ve yurtseverler tarafından da manevi-maddi dayanışma ile karşılık veriliyor. Birçok sendika, ilerici-demokrat kurum ve şahsiyetler, maden grevcilerine destek sunuyorlar. Cizre'de de Kürdistanlı yurtseverler, binlerce kişilik (kadın, çocuk, erkek) katılımlı yürüyüşle grevcilerle dayanışmada bulundular. Devrimci tutuklular ise cezaevlerinden maden işçileriyle dayanışmalarını duyurdular.

Zonguldak'taki maden işçilerinin grevi 27. gününe ulaştığında Metal-İş koluna bağlı yüzbini aşkın işçi de greve gitti. Ayrıca tabanın zorlaması sonucunda Türk-İş de 3 Ocak 1991 günü bir günlük genel grev yapılacağını açıkladı.

Zonguldak maden işçilerinin ve ardından Metal-İş koluna bağlı işçilerin, bu kapsam ve kararlılıktaki grevleri Türkiye işçi sınıfı tarihinde şimdiden önemli bir yer tuttu. İşçilerin eylemine ilk defa bu düzeyde yoğun destek sunuluyor. Maden işçileri ekonomik taleplerle greve giderken, sömürgeci iktidarın işçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri üzerindeki sömürü politikasını da şiddetle reddediyorlar. "Gemileri yaktık, artık geriye dönüş yok" diyen işçiler, kukla ve faşist iktidarı da başlarında istemediklerini haykırıyorlar.

Zonguldak'ta başlayan ve diğer alanlara da sıçraması beklenen eylem, sömürgeci Türk devletinin ne denli halk kitleleriyle arasındaki köprüleri attığını göstermekle birlikte, Türkiye sahasında öncülüğün olmayışının büyük bir boşluk yarattığını da ortaya çıkarıyor. Türkiye'deki demokrasi mücadelesinde önemli bir yer tutacak ve işçi sınıfı eylemliliğinin yaygınlaşmasına bir kıvılcım olabilecek bu eylem, işçilerin kendi inisiyatifleriyle ortaya çıkmıştır. Bu noktada denilebilir ki, sol güçleri gerisinde bırakmıştır. Eylemin öncülüğünde bulunmuş olmak yerine, maden işçilerini alkışlayarak övgüler dizmek, çeşitli dayanışmalarda bulunmak solun halktan kopukluğunu ve ciddi bir beceriksizlik içinde olduğunu bir kez daha gözler önüne sermiştir. 48 bin işçi grevde ve bir o kadarından fazlası da grevle dayanışmadadır. Bu hiç de küçümsenemez bir güçtür. Bu nedenle burjuva partiler Zonguldak'a akın ettiler; mitingler düzenleyerek sözümona işçilerin taleplerinin haklı olduğunu ve desteklediklerini dile getirdiler. Gerçekte ise, burjuva parti liderlerinin konuşmalarından da yansıdığı gibi, işçilerin eyleminin devlet için tehlikesiz duruma gelmesine çalıştılar. Dolayısıyla işçileri destekleyeceklerine, onların desteğini sağlamaya çalıştılar.

Maden işçilerinin eylemi, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine de önemli bir destek anlamına geliyor. Eylemin bu şekilde kapsamlı ortaya çıkması ve eylem sahiplerinin sürekli genel grev çağrısında bulunmaları, "Türkiye sosyal patlamanın eşiğinde" görüşünü doğrularken, Kürdistan'dan (Cizre örneği) dayanışmanın yükselmesi de Türkiye ve Kürdistan halklarının birleştirecek, gerçek kardeşliği sağlayacak tek olgunun mevcut sömürgeci egemenliğe karşı verilecek mücadele olduğunu kanıtlıyor. Faşist-sömürgeci devleti yıpratan ve sonuçta onun yıkımını yakınlaştıran her eylem, halklarımızın kardeşliğini güçlendirecek ve enternasyonalizmin sağlam temellerini atacaktır.

Zonguldak maden işçilerinin eylemi, Türkiye devrimci-demokratik hareketinde iddialı olan, kendini öncülüğe aday gören her örgüte olmazsa olmaz kabilinden görevler yüklüyor. En baştan her güç, geçmişten günümüze kadar halkla bütünleşmeyi engelleyen, kuyrukçuluğa düşüren, oportünizm ve demagojiden öteye ciddi bir adım attırmayan politikasını gözden geçirmek görevi ve sorumluluğuyla karşı karşıyadır. Türkiye sol güçlerinin halkla bütünleşmeyi sağlayamayan, kitlelerin ya ilerisinde ya da gerisinde seyreden politikalarını terketmeleri zorunlu olmaktadır. Halk kitleleri içinde bulunmak, halkı tanımak, sorunlarını kavramak ve böylece sömürgeci devlete karşı çeşitli kesimlerin katılımını barındıran muhalefeti örgütlemek, artık bundan sonrası için mutlaka başarılmalıdır. Çünkü, Türkiye'de günümüze kadar "uysal toplum", "baskı ve her türlü sömürüye açık bir toplum" yaratmada başarı sağlanmışsa, bu gerçeklikteki başarı kadar solun da başarısızlığı bulunuyor. Maden işçilerin eylemine yaklaşımda da görüldüğü gibi, tüm burjuva partiler, faşist-devletçi ve sözde "demokrat" yazarlar, politikacılar, eylemin devletin varlığına yönelmemesi, sosyal patlama yolunda önemli bir adım olmaması için konuşma, demeç ve yazılarıyla çaba sarfediyorlar. Bu bilinçli saptırmanın önüne geçmek, burjuvazinin aldatmaca taktiklerini boşa çıkarmak gözardı edilmemesi gereken bir görevdir. Bangladeş'te halk sokaklara dökülerek, başındaki diktatörü indirdi ve tutukladı. Fas'taki halk ayaklanması da amacına ulaştı. Bu ülkelerin daha da geri olduğu Türkiye'den neden halk eylemliliği ses vermesin? Kaldı ki, tarih boyunca en çağdışı yöntem ve politikalarla düşürülen Kürdistan halkının bile artık gün geçtikçe yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi en yakında yol gösteren bir örnek değil midir?

Kısacası, sol Zonguldak'taki bu kapsamlı eylem karşısında mutlaka aşması gereken büyük yetmezliğini görmeli, kendini yenilemeli, önündeki sınavı başarıyla vermelidir.

BUCA CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ

Kötü yaşam koşullarının düzeltilmesi ve hak gasplarını protesto etmek amacıyla 18'i siyasi olan 20 tutuklu ve hükümlü 20 Kasım günü Buca Kapalı Bölge Cezaevi'nde açlık grevine gittiler. En son Aralık ayının son haftasında alınan bilgilere göre, açlık grevi devam ediyordu. Açlık grevcilerinden sağlık durumu bozulan 10 kişi hastaneye kaldırıldı. Ancak eylemciler tedaviyi kabul etmediler. Tutukluların yakınları ve çeşitli kuruluşlar eylemcileri destekliyorlar. Cezaevi yönetimi ise, açlık grevi eylemini kırmak için baskıcı uygulamalara başvuruyorlar.

Sağlık durumları bozulduğundan hastaneye kaldırılan eylemcilerin isimleri şöyle: **Nevzat Kalaycı, Ahmet Zincirci, Coşkun Keskin, Hasan Hüseyin Kaner, Seferi Yılmaz, Fuat Kav, Ali Öztürk, Cahit Karaca, Ramazan Karatay, Fethi Keskiner.**

PKK-MARDİN ANA DAVASI'NDAN 43 DEVRİMCİ VE YURTSEVER SERBEST BIRAKILDI

Mardin PKK Ana Davası'nda mahkemeye çıkarılan tutuklulardan 43 devrimci ve yurtsever serbest bırakıldı. Serbest bırakılan tutukluların isimleri şöyle:

Abdullah Abak, Şehmus Beklo, Süleyman Coşkun, M. Emin Çayır, Şakir Eren, Habip Enez, Mecit Gümüş, Mehmet Kaya, M. İsa Kızıl, Abdulaziz Oktay, Süleyman Solhan, Osman Şen, Fikri Tunç, Mehmet Dilek, Abdulvahap Akın, Ramazan Bora, İbrahim Bilen, Halit Güleç, M. Ali Hüseyinoğlu, Demin Ay, Şemsettin Aytemur, Eyüp Erol, Mehmet Salih Dündar, Nevzat Fidan, Abdulcabbar Gezici, Hüseyin Işık, Ahmet Öner, Nazım Özdurak, Şehmus Tay, Hüseyin Duran, Ali Demir, Sinan Korkmaz, Muhammed Soyvural, M. Emin Yalçın, Mahmut Aslan, Hüseyin Barış, M. Şirin Tunç, Tacettin Dolu, Zübeyir Yalçın, Mustafa Gezgör, M. Emin Yiğit, Ahmet Demir, Beşir Gözen.

Bİr Operasyonun İçyüzü

Kasım ayı ortalarından itibaren Özel Harp Dairesi'nin yönetiminde polis ve MİT tarafından ortaklaşa gerçekleştirilen ve kamuoyuna "PKK operasyonu" biçiminde sunulan operasyon üzerinde, korkunç bir propaganda furyası estirildiği ve olay kendi gerçek boyutunda bir polis operasyonu olmaktan çıkarılarak, özel savaşın önemli bir psikolojik unsuru haline getirildiği, yine tamamen bu doğrultuda bir malzeme olarak kullanıldığı için sözkonusu operasyonun içyüzünü ve gerçek boyutunu yazmayı, kamuoyunu polis ve MİT'in yaptığı gerçekdışı açıklamaların tersine olarak doğru ve gerçek bilgilerle aydınlatmayı siyasi ve ahlaki bir görev kabul ediyoruz.

Öncelikle şunu belirtelim: Esas olarak Türkiye metropollerini hedef alan bu operasyon, ülkemiz Kürdistan'da, Halk Kurtuluş Ordumuz-ARGK ile faşist Türk ordusu arasında 1984 15 Ağustos'undan beri sürüp gelen savaşla, partimiz PKK ve Ulusal Kurtuluş Cephemiz-ERNK ile bir bütün olarak faşist-sömürgeci rejim arasındaki politik mücadelenin Türkiye zemininde ortaya çıkan siyasal, ama bir o kadar da ilginç yansımasıdır. Faşist Türk sömürgeciliğinin, başta ABD olmak üzere emperyalizm ve tüm dünya gericiliğinin desteğini arkasına alarak, Kürdistan'da kirli ve pis bir savaş sürdürdüğü, imhacı ve inkarcı bir siyaset izlediği ve yine bu karakterinin doğal bir sonucu olarak kendi ekonomik, politik, askeri ve kültürel yapılanmasını bu kirli ve pis savaşın ihtiyaçlarına göre yaptığı bilinmektedir. Yani faşist sömürgecilik kendisini Kürdistan'da PKK önderliğinde yükseltilen ulusal kurtuluş savaşını "ezecek" bir özel savaş rejimi haline getirdiği ve kendi geleceğini buna bağladığı için, gündeme gelen küçük-büyük her olayı bu savaşın bir parçası, hatta onun asli bir ögesi durumuna getirmektedir, getirmek zorundadır da. İşte bu noktada psikolojik savaş, yani propaganda savaşı ağırlıklı bir yer işgal etmektedir.

Üzerinde büyük gürültü koparılan "PKK operasyonu" da tamamen bu bağlamda değerlendirilmesi gereken bir olaydır. Operasyonun zamanlaması, boyutu, muhtevası gerçek durumuyla ortaya konulduğunda, bunun örgütü çökertmeyi ve kadroları ele geçirmeyi esas alan bir operasyon olmadığı, tersine önceden planlanmış, dönemsel bir propaganda ve psikolojik savaş operasyonu olduğu tüm çıplaklığıyla açığa çıkmaktadır.

Bunun böyle olduğunu anlayabilmek için operasyon sonrasında polis ve basın tarafından estirilen anti-PKK propaganda furyasına, yine burjuva gazetelerinde çıkan kimi "haber"lerin başlıklarına bakmak yeterlidir. Bilindiği gibi, Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican'ın 5 Aralık 1990 günü TV'de yaptığı operasyona ilişkin balon açıklamanın hemen ardından sömürgeci basın yattığı pusudan kalkıp, her türlü ahlak normlarını da hiçe sayarak saldırıya geçti. Ve sözcüğün gerçek anlamıyla tam bir süper soysuzluk örneği sergiledi. Bilican'ın operasyon hakkındaki açıklaması sömürgeci basın tarafından saldırı komutu olarak telakki edildi. Ya da Bilican bu açıklamasıyla "saldır" emrini verdi. Bunun ikisi de doğrudur.

Sömürgeci basında çıkan bazı "haber" başlıkları:

"PKK'ya büyük darbe"

"Altı ilde PKK operasyonu"

"Yaklaşık 250 kişi gözaltına alındı"

"Özel Harp her yerde"

"PKK paramparça"

"APO'nun 5 taktikçisi tutuklandı"

"PKK'ya karşı imamlar"

"PKK ordu donatacak kadar silah yakalattı"

"PKK-Rum işbirliği. Türk düşmanı caniler omuz omuza"

"PKK lideri Apo'nun ikinci eşi İstanbul'da yakalandı"

"161 militan eylem hazırlığı içindeyken yakalandı"

Bu başlıkların hemen tümü de propaganda ve psikolojik etki ögeleri yüklüdür. İşlenen ana tema; PKK'nin büyük darbe yediği, çöktüğü, polisin, tabii dolayısıyla özel savaş rejiminin ise büyük başarı kazandığıdır. Görüldüğü gibi özel savaş rejiminin ve polisin birtakım sahte zaferlere ihtiyacı var. Özellikle son dönemlerde Kürdistan ve Türkiye'de yaşanan yaygın, etkin ve özel savaş rejimine güçlü darbeler indiren askeri ve siyasal eylemlilik, bu süreçte bir varlık gösteremeyen polisi ve diğer askeri güçleri acz içine sürükleyerek, onları manevi çöküntüye ve güvensizliğe mahkum etmiştir. İşte hem polisin hem diğer askeri güçlerin moralini düzeltmek, hem de geniş emekçi kitlelerine devletin güçlü olduğu imajını yaratarak gözdağı vermek için, polis "PKK operasyonu" ile böylesi bir zafer kazandığını ilan etmiştir.

Açık ki, bu olay polis-MİT ve sömürgeci basın ittifakı ile genelde tüm devrimci güçlere, özelde ise Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine yönelik bir provokasyondur.

Operasyonda 161, kimi gazetelere göre ise "250 PKK militanı eylem hazırlığı içindeyken ele geçirildi" deniyor. Kalabalık bir sayı, polis tarafından gözaltına alınmış olabilir, fakat bu insanların hepsi de çok kısa bir süre sonra, kimisi aynı gün, kimisi bir-iki gün içinde serbest bırakılmıştır. Operasyonda sınırlı sayıda PKK taraftarının yakalandığı yine tarafımızdan çok iyi bilinmektedir. Bu açıdan, 161 veya 250 gibi sayıların verilmesi tamamen propaganda amaçlıdır. Yine, sömürgeci yetkililerin yaptıkları açıklamalarda operasyonun İstanbul, İzmir, Antalya, Kütahya, İçel, Adana, Hatay gibi belli başlı şehir merkezlerini kapsadığı ve yakalanmaların birbirleriyle bağlantılı olduğu belirtiliyor. Ki bu, tamamen asılsızdır ve uydurmadır. Gözetim altına alınanların hemen tümü de demokrat, yurtsever ve halktan insanlardır. Yani, PKK ile örgütsel bağları bulunmayan insanlardır. Bu durumu, bu provokasyonu planlayıp uygulamaya koyan Özel Harp Dairesi ve operasyonda rol alan polis yetkilileri de çok iyi bilmektedir. Böyle olduğu içindir ki, onları topladıkları gibi geri bırakmışlardır. Bu konumdaki insanların farklı şehir merkezlerinde birbirleriyle bağlantılı yakalanmış olmaları mantık dışıdır. Böyle bir olay yaşanmamıştır. Bu nedenle, Emniyet Genel Müdürü'nün açıklaması asılsız olup maksatlıdır. Aynı zamanda tezgahlanan provokasyonu ele vermektedir.

Olayın özü şudur:

Faşist-sömürgeci rejim, Özel Harp Dairesi yönetiminde polis ve MİT'i seferber ederek PKK'nin 12. kuruluş yıldönümünde, PKK'yi ve yurtsever Kürdistanlı kitleyi hedef alan bir provokasyon tezgahlamayı planlamış ve bu operasyonla provokasyonunu hayata geçirmek istemiştir. Ancak, bu sefer tezgahlanmak istenen provokasyon biçim yönünden daha evvelkilerden farklılık arzetmektedir. Şöyle ki: Bu provokasyon evvelkilerin tersine dış kaynaklı olup tamamen PKK'ye güçlü darbe vurulduğu imajını yaratarak devrim güçlerinin ve halkımızın moralini bozmaya, mücadele azim ve kararlılığını zayıflatmaya yöneliktir. Plana göre, birçok şehir merkezinde ilericilere, demokratlara ve yurtseverlere yönelik toplu tutuklamalara girişilecek, ardından ise PKK'ye ağır darbeler vurulduğu propagandası yapılıp, sömürgeci özel savaş rejiminin güçlülüğü, polisin "başarısı" övüle övüle göklere çıkarılacaktır. Yani, bu doğrultuda, PKK'ye yönelik bir psikolojik saldırı düzenlenecektir. Amaçlanan ve yapılmak istenen tamamen budur. Zaten saldırının PKK'nin 12. kuruluş yıldönümüne denk getirilmesi olayın bir tesadüf olmadığını, bilakis önceden hazırlanmış bir provokasyon olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak netlikte ortaya koyuyor.

Olayın esas ve temel olan bu yönünü örtbas edip gizleyebilmek, operasyonun boyutuna ilişkin yapılan açıklamaya kamuoyu nezdinde inandırıcılık kazandırabilmek ve operasyonun boyutunu olduğundan çok çok ileriymiş gibi gösterebilmek için, birtakım asılsız örgütsel sıfatlar icat edip bunları isimlerimizin önüne iliştirme sahtekarlığını yapmayı da bu arada ihmal etmemişlerdir. Örneğin, Yıldız Durmuş için "Türkiye sorumlusu", "Metropol örgütlenme koordinatörü" gibi örgütsel sıfatlar yakıştırılırken, Hasan Atmaca için ise, "İstanbul sorumlusu" denilmiştir. Ne Yıldız Durmuş'un, ne de Hasan Atmaca'nın PKK içinde bu tür görevleri olmadığı gibi, kendilerine poliste dayatılmasına rağmen, bu tür örgütsel görev ve sorumlulukları kabul etmemişlerdir. Bu açıdan hakkımızda yapılan örgütsel konuma ilişkin açıklamalar gerçekdışıdır. Bizler, PKK'ye ve Kürdistan ulusal kurtuluş davasına yürekten bağlı ve inançlarımız uğruna mücadele eden insanlarız. Böyle olmamıza rağmen, PKK içinde gazetelerde yazıldığı gibi örgütsel görevlere ve sorumluluklara sahip değiliz. Hakkımızda bu denli abartılı ve gerçek dışı değerlendirmeler ve açıklamalar yapılması, tamamen sözkonusu provokasyonu başarıya ulaştırma ve kamuoyu nezdinde kendilerine inandırıcılık kazandırma çabası olarak görülmelidir. Yine bu tür örgütsel sıfat yakıştırmalarıyla, operasyon icabı gözaltına alınan insanların, bizlerin sorgusu ile bağlantılı olarak yakalandığı imajı yaratılarak, şahsımızda PKK yıpratılmak istenmiştir ki, bu da tamamen asılsız ve yalandır.

MİT'in, dolayısıyla faşist-sömürgeci rejimin birer propaganda şubesi gibi çalışan burjuva basının bize ve bizim şahsımızda PKK'ye bu denli saldırması ve topyekün, yani tekmili birden bir anti-PKK propaganda furyası estirmesi, hatta bazı gazetelerin her fırsatta yaptıkları gibi halkımızın ve aynı zamanda ulusal kurtuluş hareketimizin önderi Başkan APO'yu bu sefer de karalamaya çalışması, hele hele bu uğurda her türlü insani ve ahlaki normu çiğneyip, kirletmekten çekinmemesi açık söyleyelim bizleri şaşırtmadı. Çünkü, sömürgeci basının TC kurulalı beri halkımıza, direnişlerimize, direniş kahramanlarımıza ve önderlerimize karşı tavrı hep böyle olmuştur. Her zaman ateş püskürmüş, saldırmış ve tamamen demagojiye dayalı horlayıcı, aşağılayıcı ve galiz küfürlü yayınlar yapmıştır. Şimdi ise Kürdistan'ı kaybediyor olmanın öfkesi ve kudurganlığıyla eskisine kıyasla daha pervasız ve ahlaksız bir yayın politikası sürdürmektedir. Yani onun ırkçışoven ve alabildiğine lümpen karakterinde bugüne kadar olumlu yönde herhangi bir değişiklik olmamıştır. O zamanlar da MİT'in bir propaganda şubesiydi, şimdi de.

Bu açıdan insan sömürgeci basını, siyasal terminoloji sınırları içinde eleştirememektedir. Çünkü, onun yayın politikasını, habercilik anlayışını ve en önemlisi de kullandığı üslubu, siyasi terimlerle ifade edebilmek olanaklı değildir.

Buna rağmen, özellikle Hürriyet gazetesinin Yıldız Durmuş'la ilgili olarak verdiği "PKK lideri Apo'nun ikinci eşi İstanbul'da yakalandı" "haber"i üzerinde biraz durup birkaç söz söylemeyi zorunlu görüyoruz.

Haberin bu biçimde verilmesi açık ki, PKK'nin önderini karalamak, kamuoyunda "acaba" türünden kuşku ve soru işaretleri yaratıp küçük düşürmek ve en önemlisi de PKK'nin kadın-erkek ilişkilerindeki özgürleştirici ve devrimcileştirici prensiplerini kötülemek; yine aynı şekilde bayan bir devrimci olarak Yıldız Durmuş'u aşağılayıp teşhir etmek amaçlıdır. Benzer anti-propagandalar daha evvel de yapılmıştı. Bu tür hassas saldırıların sivrildi PKK önderliğine yapılması Türk özel savaşının önemli bir unsurunu oluşturmaktadır. Diyarbakır'da Sömürge Valisi başkanlığında bazı MİT yetkilileri, satılmış din adamları ve yerel gericilerin katıldığı bir değerlendirme toplantısında, bu duruma ilişkin bazı taktik kararlar alınmıştı. Bu kararlara göre, anti-propagandanın ağırlık merkezini PKK önderinin lüks ve sefahat içinde yaşadığı vb. karalamalar ve yalanlar oluşturacaktı. APO'nun Ermeni olduğu şeklindeki propaganda da buna dahildir. Yani bu tür aşağılık propagandalar tamamen Özel Harp Dairesi çıkışlıdır.

Biz şu kadarını söyleyelim ki, başka ülkelerde de devrimciler, devrimci önderler ağır suçlamalarla, karalamalar ve teşhir faaliyetleriyle karşı karşıya gelmişler, ajanlıkla ve başka devletlerin işbirlikçisi olmakla itham edilmişlerdir. Örneğin, Lenin bile burjuvazi tarafından Alman ajanı olmakla suçlanabilmiştir. Ama, sanırız hiçbir ülkede Türkiye'deki kadar adi ve çirkin suçlamalara muhatap olmamıştır. Bunu TC'nin kuruluş mayasında, Türk burjuva sınıfının ahlaksızlığında, hayasızlığında, kişiliksizliğinde ve lümpenizminde aramak gerekir. İttihatçılardan Mustafa Kemal'e ve son kuşak burjuva temsilcilerine kadar bu özellikler değişmemiş, irsi olarak bir kuşaktan diğerine geçmiştir. Cumhuriyet burjuvazisinin kadına yaklaşımının ne olduğu en iyi Mustafa Kemal-Latife ilişkisinde kendini dışa vurmuştur. Ve kemalistler için kadın içki sofrasında bir mezedir. Kadın bir zevk ve şehvet aracı olarak kullanılmıştır. Kadının posası çıkarıldıktan, yani kadın sonuna kadar kullanıldıktan sonra kapı dışarı edilmiştir. Latife-Mustafa Kemal ilişkisi tamamen bu muhtevadadır. Ama Türk toplu-

Devamı 23. sayfada

İLERİCİ KAMUOYUNA VE BASINA

Avrupa'da "Gladio", Türkiye'de Özel Harp Dairesi ve Kontrgerilla faaliyetlerinin yoğun olarak tartışıldığı şu günlerde, MİT'in güdümündeki Türk burjuva basınının sayfaları, yine Partimize, Parti Önderliğimize ve ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik Özel Harp Dairesi kaynaklı ve tam da kemalist TC'nin şanına yaraşır çirkef haberlerle dolup taşmaktadır. Öyle anlaşılıyor ki, MİT ve Özel Harp Dairesi'nin hizmetinde devrevi olarak çalışan burjuva basını, şu günlerde işbölümü gereği ön sırayı Hürriyet'e devretmiş bulunmaktadır. Son birkaç günde adı geçen gazetede peşpeşe yayınlanan yalan ve maksatlı haberler bunu gösteriyor.

Hürriyet'in 5 Aralık 1990 tarihli sayısında "PKK paramparça" başlığı altında ve birkaç döküntü provokatörün ağzıyla, Partimizin Saddam'ı desteklediği yolundaki yalan, temcit pilavı misali tekrar sunuluyor ve PKK'ye büyük darbeler vurulduğu yazılıyor. Aynı gazetenin bir gün sonraki sayısında, bu kez İstanbul'daki bazı tutuklamalar son derece çirkef ve abartmalı biçimde sözümona haber diye veriliyor. Tutuklananlardan hiçbirinin öyle bir konumu ve misyonu olmadığı halde, bilinçli olarak, PKK'nin Türkiye ve İstanbul sorumlularının da yakalandığı şayiası yaratılıyor. Bununla güya polisin başarısı kanıtlanmış oluyor ve Partimizin şehir çalışmalarına büyük darbe vurulduğu imajı yaratılmak isteniyor. Aslında İstanbul'da tutuklanan Yıldız Durmuş'un "PKK lideri APO'nun ikinci eşi" olduğu yazılarak, özel savaşın kural tanımazlığı ve kemalizmin komplocu, ahlaksız karakteri bir kez daha gözler önüne serilmiş oluyor.

Bütün bunlar neden yapılıyor?

Bu, faşist Türk sömürgecilerinin alışılagelen kirli özel savaş yöntemidir. Zaten bugünlerde TC'nin askeri-sivil yetkilileri, Özel Harp Dairesi'nin PKK'ye karşı faaliyet yürüttüğünü açıkça itiraf etmektedirler.

Son saldırılar da, her şeyden önce Genel Sekreterimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın kişiliğine yönelik ardı arkası gelmez düşman saldırılarının bir yeni halkası oluyor. Çaresizlik içinde kıvranan Türk sömürgecilerinin bununla neyi amaçladığı bellidir, tekrarlama gereği görmüyoruz. Ancak bu tür ahlaksızca saldırılardan medet umacak kadar alçalan zavallılara, güneşi balçıkla sıvamaya kalkışmanın beyhude bir çaba olduğunu hatırlatmakla yetineceğiz. Ayrıca İstanbul'da tutuklanan Yıldız Durmuş, şehit önderlerimizden Mehmet Hayri DURMUŞ'un kardeşidir. Bu durumu alçakça emelleri için bir fırsat sayan sömürgeciler, böylece hem Parti Önderliğimizi hem de en değerli varlıklarımız olan şehit önderlerimizi hedeflemek istiyorlar.

Diğer yandan, yaşadığımız süreç Partimizin 12. kuruluş yıldönümüne denk düşmektedir. Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu süreçte yapmış olduğu atılım, ARGK birliklerinin Kürdistan'ın dörtbir yanında gerçekleştirdiği saldırılarla sömürgecilere büyük kayıplar verdirmesi, zaten bunalımda olan faşist rejimi tam bir çıkmaza sokmuştur. TC Genelkurmay Başkanı Torumtay'ın istifası, her ne kadar Körfez krizine bağlanmak isteniyorsa da, aslında partimiz PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında kemalist-faşist rejimin çıkmazını gözler önüne seren en somut kanıt olmaktadır. İşte düşman, mücadelemiz karşısında içine düştüğü çöküntü ve iflasını gözlerden saklamak için Partimize asılsız haberler ve çirkef yöntemlerle dil uzatmaktadır. Bu gerçeklik, sadece ve sadece düşmanımızın ne denli ahlaksız, aciz ve çaresiz olduğunu ortaya koymaktadır.

Bu tür çırpınışlar, faşist Türk sömürgeciliğini hakkettiği ölümcül sondan kesinlikle kurtaramayacaktır.

PKK-Avrupa Temsilciliği
8 Aralık 1990

İŞÇİ EYLEMLERİ VE TAŞIDIĞI POTANSİYELLER

Türkiye'nin gündemine yeni bir işçi dalgası yerleşmeye başlıyor. 89 bahar eylemliliğinin bir tekrarı değil; bu, bahar eylemlerinden daha radikal ve kapsayıcı çizgiler taşıyor... Türkiye'deki ekonomik ve siyasal gelişmeleri etkileme potansiyeline sahip bir eylemliliktir sözkonusu olan.

Maden işçileri Zonguldak'ta tıkanan toplu sözleşmeler üzerine greve geçtiler. Bu grev, daha önce yaşanan grevlerden belli farklılıklar taşıyor, çizgiler içeriyor. Ekonomik ve sosyal talepler greve damgasını vurmasına karşın, grevi salt bu boyutlarıyla tanımlamak doğru olmaz. Yeterince uzun soluklu ve örgütlenmiş bir iktidar perspektifi ve programı olmamasına rağmen Zonguldak maden işçilerinin mevcut hükümet uygulamalarını protesto eden, rejimin kendisinden hoşnutsuzluğu vurgulayan bir tutumu dillendirdikleri de kaydedilmelidir.

Madencilerin grevinin talep ve siyasi potansiyellerinin ötesinde başka eylem biçimleriyle tamamlanan, bütün Zonguldak'ı bir eylem alanına çeviren radikal ve coşkulu tutumları anılan grevin diğer ayırıcı bir noktasıdır.

Zonguldak sokakları işçi akıyor. Zonguldak meydanları onbinler tarafından dolduruluyor, coşkulu kalabalıklar eylem kararlılığını, istemlerini ve gücünü haykırıyor. Madenciler yalnız değildirler... Madenci eşleri, çocukları işçilerin yanında saf tutuyorlar; yürüyerek, slogan atarak, okulları boykot ederek... Zonguldak esnafları da kepenk kapatarak madencilerle birlikte olduklarını vurguluyorlar. Kısacası Zonguldak halkı, işçi grevleri etrafında kenetlenmiş bulunuyor, tutumunu etkin bir biçimde ortaya koyuyor.

Sıradan bir "hak grevi" çerçevesini aşan Zonguldak maden işçileri eylemliliği, bu özelliği ve taşıdığı potansiyellerden dolayı, bütün dikkatlerin odak noktası olmaya hak kazanıyor. Zonguldak başta Türkiye işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçilerin ilgi odağı durumuna geldi. Gelişmeler büyük bir dikkatle izleniyor. Yalnız işçiler ve emekçiler tarafından değil, iktidar ve muhalefet çevreleri de dikkatlerini yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Saptırma, oyuna getirme çabalarının yanısıra, asker ve polis gücüyle bastırma planları da gündemde hazır tutuluyor, bunun için Zonguldak'ta polis ve jandarma - asker yığınağı artırılıyor. Zonguldak'tan korkuyorlar çünkü...

Ve Zonguldak maden işçilerinin grevi, esnafı da kucaklayan miting, yürüyüş vb. protesto eylemliliği, genişleme ve yaygınlaşma eğiliminde. Diğer işçi merkezleri bu zincire halka olmak hazırlığında. Genel grev sloganı daha ciddi tartışılıyor, karar ve eylemliliğe dönüşme durumu güncelin konusu olmaya başlıyor. Toplu sözleşmeleri tıkanan ve grev kararını alan birçok işkolu var. Yüzbini aşan tekstil ve SEKA işçilerinin durumu böyledir. Tabanda gelişen işçi radikalizmi Türk-İş yönetimini belli bir ikilemle karşı karşıya bırakıyor. Tabanda yükselen eylem bilinci ve kararlılığı Türk-İş yönetimini de ardından sürüklemeye adaydır, bu noktada belli bir mesafe alındığı söylenebilir.

Kısaca, bu gelişmeleri böyle özetledikten sonra esas olarak işçi dalgasının bu güçlü atılımının toplumsal ve siyasal anlamı ve etkileri üzerinde biraz durmak istiyoruz.

Bir kez, genişleme ve yaygınlaşma eğiliminde olan Zonguldak maden işçileri eylemliliği Türkiye'nin çok kritik bir aşamadan geçtiği günlerde meydana geliyor. Türk siyasal rejiminin en çok "istikrar ve huzur"a muhtaç olduğu bir dönemde, işçilerin ağırlıklarını konuşturmaya başlamaları, mevcut ekonomik ve siyasal politikalara karşı muhalefetini açıkça etkili eylemlerle dile getirmeleri çok önemlidir. Güncel ve uzun vadeli siyasal etkileri bu önemliliğin altını çiziyor. Başka bir anlatımla, Türk siyasal rejimi, ekonomik düzeni bu aşamada büyük işçi eylemlerini, diğer toplumsal tabakaları içine alacak yaygın toplumsal muhalefet hareketlerini kaldıracak, savuşturacak ve kendini yenileyecek durumda değildir; kendini yeniden üretme dinamiklerine sahip değildir çünkü.

Öte yandan, Türk siyasal rejimi bir dizi iç ve dış politik yönelim içinde; bu yönelimlerini boyutlandırmak, mantıki sonucuna ulaştırmak isteğinde. Bu noktada, ekseninde işçi hareketi olan bir toplumsal muhalefet, rejimin bu yönelimleri önünde en ciddi handikap durumunda.

Toplumsal muhalefetin sahnede ucunu göstermeye başladığı bu dönemin Türkiye'sinin koşullarına ve durumuna çok özet olarak baktığımızda işçi hareketinin güncel, siyasal önemi ve anlamı ile faşist rejimin derin çıkmazını anlamakta zorlanmayacağız.

TC, derin bir siyasal krizi yaşıyor. Bu siyasal kriz ve tıkanıklığı, çözümsüzlüğü günlük yaşamak ve görmek mümkündür. Bu krizin en önemli ve belirleyici etkisi hiç kuşkusuz Kürdistan ulusal kurtuluş savaşıdır. Tüm pis özel savaş çabalarına ve taktiklerine rağmen mücadelemiz karşısındaki başarısızlıkları ve yenilgileri günlük yaşanıyor. Türkiye işçi ve emekçi muhalefeti bir dizi zaafına ve etkin öznel araçlara sahip olmamasına karşın, potansiyel olarak ve kimi zaman somut olarak siyasal krizin öteki etkenidir. Ekonomik bunalım ise Türk ekonomisinin gölgesi niteliğindedir. Özel savaş harcamalarının bu bunalımda hatırı sayılır bir etken olduğu unutulmamalıdır.

Ekonomik ve siyasal krizi aşma yönünde atılan adımlar, içine girilen her yönelim çıkmazı derinleştirmekten başka bir işe yaramıyor. Bastırma, terör ve şiddet yöntemleri ellerinde kalan en vazgeçilmez yöntem oluyor.

Rejim içinde yaşadığı siyasal ve ekonomik krizi atlatmak, hatta bir süre için ertelemek için Körfez krizini kullanmaya başlıyor. Saldırgan emperyalizmin savaş politikasına bağlanmış bir politika izleniyor. İçte tüm yetkilerin tek bir kişide toplandığı bir biçimlenişe gidiliyor. Kısacası, özel savaş rejimi yönündeki biçimleniş ile Körfez krizinden azami derecede yararlanma politikaları at başı gidiyor. Fakat bu politika ve pratikler rejime soluk aldırmak şöyle dursun, iç çelişkilerini daha da derinleştiriyor ve açığa çıkarıyor. Devletin en üst makamlarında ard arda gelen istifalar bu çelişki ve krizin dışa yansıyan somut kanıtlarıdır. Özal kliği en tecrit, en tartışmalı ve krizli dönemini yaşıyor. İç ve dış payandalar Özal'ı daha ne kadar yaşatabilecek? Şimdi en çok tartışılan soru bu.

İşte tam da böyle kritik bir dönemeçten geçen Türk siyasal rejimi, işçi grevleri ve eylemliliği ile yüzyüze geldi. Bundan böyle bir de işçilerle uğraşmak durumundadırlar. Dönemin bu özellikleri, işçi eylemlerinin siyasal önemini artıran bir etkendir. Yaygınlaşması ve genel grev biçiminde boyutlanması durumunda rejimin iç ve dış politika alanında tasarladığı bir dizi hesabın altüst olacağı kesindir. Bu, Türkiye'nin önemli gelişmelere güncel olarak sahne olabileceğinin güçlü bir işaretidir.

Zonguldak eylemliliğinin yaygınlaşması ve genel grev boyutuna sıçraması ve bu dalganın biraz süreklilik kazanması durumunda siyasal rejimin çok büyük sarsıntılar geçireceği açıktır; mevcut hükümetin bu haliyle ayakta kalması çok güçleşecektir. Zaten şu anda meşruiyeti yoğunca tartışılıyor, genel seçim istekleri yenileniyor. Dolayısıyla işçi muhalefeti, Özal kliğinin bir dizi iç ve dış hesabı önünde engelleyici bir rol oynayacaktır.

Nesnel olarak Botan ile Zonguldak arasında kurulan köprünün öznel araçlarla beslenmesi durumunda ve bu iki dinamiğin birleştirilip süreklileştirilmesiyle birlikte faşist-sömürgeci rejimin dayanması mümkün değildir. Fakat burada sorun şu: Zonguldak'ta etkin olarak sahneye çıkan Türkiye işçi hareketi, toplumsal muhalefet ne kadar soluklu olabilir? Yaşanan eylemlilik, iktidar alternatifi araç ve öğeleriyle kendini donatıp sürekli bir siyaset öznesi konumuna sıçrayabilir mi?

Bu sorunun olumlu yanıtını bulabilmesi demek, Botan'dan Zonguldak'a uzanan enternasyonalist köprünün öznel planda da tamamlanıp oturması ve bu da TC için günlerin sayılı olması anlamına geliyor.

Fakat gerçekçi olmak, değerlendirmeleri duygu ve coşkuların ötesinde nesnel ve somut gerçekler ışığında yapmak gerekiyor. Tüm devrimci potansiyellerine, güncele yapacağı siyasal ve ekonomik etkilere rağmen Zonguldak eylemliliği bağrında bir dizi ciddi zaafı taşıyor: En başta siyasal bir önderlikten yoksundur. İşçi önderlerinin belli bir örgütlü çabaları ve etkileri var; ama bu siyasal bir önderlik anlamına gelmiyor. İkincisi, iktidar perspektifinden yoksundur. İktidarın, Çankaya'nın ekonomik, siyasal politika ve uygulamalarını eleştirmek, bu alandaki hoşnutsuzluğu "hükümet istifa" sloganında dile getirmek, işçilerin iktidar programına sahip oldukları anlamına gelmez. Grevi yürüten sendika ne kadar güven vericidir? Eylemin talepleri noktasında sonuna kadar yürüyebilecek mi, yoksa, işçileri geçmişte olduğu gibi yarı yolda mı bırakacak vb. sorular kesin yanıtını bulabilmiş değildir.

İşçi hareketinin bu nesnel ve öznel durumu abartısız bir şekilde değerlendirildiğinde kısa vadede (güncelde) belli ekonomik ve siyasal etkileri olmasına, belki de mevcut iktidar üzerinde sarsıcı etkide bulunmaya aday olmasına karşın, kalıcı olmadığı ve süreklilik sağlamadığı, etkin siyaset öznesi konumunu kazanmadığı sürece, tüm devrimci dinamiklerine karşılık, mevcut işçi hareketi, iktidar yürüyüşünde istenilen noktaya/hedefe ulaşamayacaktır.

Fakat öte yandan tüm olumlu dinamiklerini, devrimci potansiyellerini açığa çıkarmak, değerlendirmek, zaaflarını aşmak doğrultusunda azami bir çaba içinde olmak Türk solunun önünde duran en temel güncel görevidir. Devrimci-demokratik hareket ile işçi-emekçi muhalefetini birleştirmek, her iki hareketin yaşadığı ciddi zaaf ve yetmezlikleri aşmak çok ciddi bir sorun olarak duruyor...

Zonguldak eylemliliği sürecinde bir gerçek daha ortaya çıkıyor ve tüm yakıcılığı ile kendini hissettiriyor: Türk solu 12 Eylül'le birlikte yaşamaya başladığı politik-örgütsel krizi aşamadı henüz. Dağınıklık, güçsüzlük, siyasetin/gündemin dışına savrulma, eylemsizlik vb. durumları yoğunca yaşıyor. Dolayısıyla gündeme müdahalesi, yürüyen işçi ile birleşmesi, önderliği yakalaması mümkün olamıyor. Bu, Türkiye devriminin en büyük handikapıdır. Oysa Türkiye'deki siyasal kriz devrim durumu biçiminde derinleşiyor. Toplumsal muhalefet büyüyor, Kürdistan'da ulusal kurtuluş savaşı günbegün yükseliyor. Bu, TC'nin nesnel olarak en zayıf, güçsüz günlerini yaşadığı anlamına geliyor. Ne var ki, tarihin "yürü" dediği böyle bir tarihsel fırsat anında, Türk solu meydanda görünmüyor, geleneksel hastalıklarından bir türlü kurtulamıyor...

Bir noktayı daha hatırlatmakta yarar var: İşçi ücretlerinin düşük tutulmasında, memur maaşlarının enflasyonun altında bir düzeyde dondurulmasında, taban fiyatlarının düşük tutulmasında Kürdistan'da yürütülen özel savaş harcamaları önemli bir etkendir. Kısacası, işçinin, memurun, esnafın, üreticinin sürekli yoksullaşmasında özel savaş harcamalarının önemli bir payı var. Koruculara ödenen milyarlar, özel tim ve kontrgerillalara ödenen milyarlar, Pumalara vd. savaş araçlarına yapılan sayısız harcamalar, Türkiye işçisinin, emekçisinin, memurun, esnafın boğazından kesiliyor. İşçiler "ücretlerimiz artırılsın" dediğinde Ozal, "ödeyemeyiz, buna gücümüz yetmez" diye karşılık vermektedir. Bunun nedeni işte özel savaşa akıtılan trilyonlardır. Bu durum bir noktanın altını çiziyor: Zonguldak'taki işçi, yaşadığı yoğun sömürü ve artan yoksullaşması olgusu ile Kürdistan'daki sömürgeci özel savaş arasındaki doğrudan, şaşmaz ve açık bağlantıyı kavramak durumundadır. En sıradan ekonomik talepli bir eylemde bile özel savaş gerçekliği ve sonuçlarıyla yüzyüze geldiğini bilince çıkarmalıdır. Bu kavrayış ışığında yaklaşıldığında, yürüyen işçi, özel savaşa karşı tavır almanın, kendi sınıf çıkarlarının, güncel istemlerine ulaşmanın vazgeçilmez bir boyutu olduğu gerçeğini algılamalıdır.

İşçi eylemliliğinde özel savaşa karşı tavrı dillendirmek, Botan'dan Zonguldak'a uzanan enternasyonalist köprünün özel boyutlarının örülmesi anlamına gelecektir. Bu adımların ise nihai kurtuluşa giden yolun döşenmesinden başka bir anlamı olmayacağı çok açıktır.

Özel savaşın Türk işçi sınıfı ve halkına bindirdiği fatura salt ekonomik alanla sınırlı değildir; siyasal ve moral etkileri de daha az yakıcı değildir. Rejimin özel savaş rejimine doğru biçim kazanması bu yakıcılığı net olarak özetliyor.

Bu anlamda, hangi cepheden yaklaşılırsa yaklaşılsın, Türkiye işçi sınıfı en sıradan ekonomik kavgasından, en üst boyutlu siyasal mücadelesine kadar, tüm yürüyüş ve eylem tarzında Kürdistan'a ilişkin görevlerini somut olarak ele almak durumundadır. Bu, öz çıkarının bir gereğidir. Bu yakıcı gerçeği her olay ve gelişmede günlük olarak görmek, hissetmek mümkündür.

Türkiye'nin geleceği, işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların siyaset sahnesine çıkmasında ve bütün ağırlığı ile iktidara yürüyüş kavgasında düğümleniyor. Bu apaydınlık gelecek, Zonguldak şafağında uç vermeye başlıyor...

-Botan ve işçi Zonguldak'a bin selam!
-Botan'dan Zonguldak'a enternasyonalist bağları ertelemesiz örelim!

Mehmet Can Yüce
Çanakkale, 7 Aralık 1990

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın, Partinin 12. kuruluş yıldönümü üzerine Mahsum Korkmaz Akademisi öğrencilerine hitaben yaptığı konuşmayı yayınlıyoruz.

"PKK'li olmak, her koşul altında yeniden doğuşlar yapabilmektir"

Partimiz resmen kuruluşunun 13. yılına girmektedir. Yıldönümü değerlendirmelerinde geleneksel olarak yapmaya çalıştığımız, buna bir anlam vermedir. Aşılan nedir, ilerleyen nedir? Bu yönleriyle Parti hareketimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşı ve gelişmesinin değerlendirmesini yaparken, bir tekrarlamadan öteye, gelişmede yeni olanı vurgulamak ve bu anlamda yeni bir başlangıcın ne olması gerektiği hususuna da değinmek istiyoruz.

Bir kez daha belirtelim ki, PKK'nin ortaya çıkışıyla Kürdistan'ın ülke olarak, Kürtlerin de bir halk olarak tarihte olduğu kadar çağımızda da, belki de ilk defa derli toplu biçimde kendini bulmaya ve tanımaya, kimlik kazanmaya çalıştığını görüyoruz. Bunu yaparken, bilimsel yöntemi esas aldığı ve başından itibaren devrimci bir olay olarak geliştiği, Parti olarak doğuşunu bir halkın kimliğine kavuşması ve uluslaşmasıyla birlikte gerçekleştirdiği açıktır. Her devrimde olduğu gibi, zor olgusunun bu devrimde de temel ebelik rolünü oynayacağı bir gerçektir. O temelde gerçeğine ulaşılmaya çalışılıyor. Ve günümüze doğru geldiğimizde PKK kendini kanıtlayan bir olgu olarak dostun da düşmanın da kabul ettiği bir gerçeğe dönüşmüş oluyor.

Sık sık söylediğimiz "PKK gerçeğini doğru kavrayalım ve doğru uygulayalım" sözünü bir kez daha yineliyoruz. Bu gerçeği doğru kavramak demek, bir anlamda insanlığa doğru gözünü açmak demektir. İnsanlığa bağımsız, özgür bir halk olarak, bunun uluslaşmış ifadesi olarak adım atmak demektir. Milli kurtuluşta, öncülükte, ulusal doğuşta nerede ise en umutsuz, en düzeltilmez diye tabir edilen bir konumdan alıp bir ulusal kimliğin edinilmesi savaşımını başarı ile kazanma ve bunu netleştirme, keskinleştirmedir amaç. Toplumsal özgürlükten, en azından ulus haline gelmekten alıkoyan bir temel neden olarak, bir halkın tarihinde en büyük ihaneti de esas alan ve aynı zamanda özgürlük düşmanı, adına işbirlikçilik dediğimiz, hatta bizde ondan da öteye ajanlığı en çirkince, en alçakça yaşayan kesimlere karşı çıkarak, onları hedef alarak, bu yönüyle de toplumun özgürlüğünü ulusal doğuş ve kurtuluşla birlikte ele alarak bir özgünlüğü temsil ediyoruz. Bunun savaşımını en radikal yöntemle sözde ve eylemde yapma, bunu mümkün kılacak militan tipe ulaşmayı en temel çalışmalardan birisi olarak gerçekleştirmeyi beraberinde getiriyor. Bu tip oldukça önemli gelişmeleri yaşıyor.

Şimdi üzerinde durulması gereken, tarihe bir kez daha derinliğine bakmak, çağa bir kez daha bakmak, güncelliğe biraz daha iyi bakmaktır. Neden? Çünkü, günümüz PKK gelişmesinin vardığı aşamada, PKK'li gözlüğü ile, PKK'nin oluşturduğu militan kişilikle daha güçlü bakılır da ondan. PKK'lileşen militanın veya Kürdistan'da onurlu ve saygılı tutum almanın biricik ifadesi olarak PKK kişiliğine ve yetkinliğine ulaşan biri, tarihe baktığında daha iyi görebilir, çağa baktığında daha sağlam değerlendirebilir. Hele günceli yakalamada çok daha hızlı olur. Çünkü biz geleceği de tümüyle kazanmayı, hakkımız olanı ele geçirmeyi, bunun amansız savaşımını vermeyi ve bunun dışında hiçbir yol olmadığını, bunu artık bir Parti çizgisi, Parti taktiği olarak yaşatmanın tek çıkar yol olduğunu bilip, öyle yüklenip öyle kazanmayı biliriz. Çünkü geleceğe bakış açımız da sağlamdır, savaşçı ve kazandırıcıdır.

Parti tarihi boyunca biz çok kapsamlı değerlendirmeler yaptık. Hatta denilebilir ki, eylemlerden daha çok değerlendirme hareketiyiz, saptama hareketiyiz. Bizde iddia ve söz eylemden önce gelir. Çokça sanıldığı gibi, PKK eylem yanı çok gelişkin ve çok güçlü olan bir hareket değildir; bilakis, zayıf olan bu yanıdır. PKK'nin güçlü olan yanı, doğru iddia ve sözüdür. Ve halen bu doğru iddia ve sözlerin gerekleri eylemde tam olarak yerine getirilmiş olmaktan uzaktır. Kavranmış ve gerekleri yerine getirilmiş değildir.

PKK olgusunda birikenin ne olduğunu çok iyi görmek gerekir. Bu olguyu sıkı sıkıya dokurken bazı

"PKK gerçeğini doğru kavrayalım ve doğru uygulayalım, sözünü bir kez daha yineliyoruz. Bu gerçeği doğru kavramak demek, bir anlamda insanlığa doğru gözünü açmak demektir. İnsanlığa bağımsız, özgür bir halk olarak, bunun uluslaşmış ifadesi olarak adım atmak demektir..."

değerleri özenle yerleştirmeye çalıştık. Bunu yaparken, yok edici karşı olgunun, "düşünemezsin, hele hele hiç yapamazsın, kendi ulus-ülke ve halk gerçeğine bir adım yaklaşırsan yanarsın, eyleme hiç dökemezsin, tarihine bak başına ne gelebileceğini belle" dercesine ve kulakları sağır edercesine tehditler savurduğunu ve bunu tam bir ideolojik denetim ve saptırma aracı olarak kullandığını biliyoruz. Bu temelde "ne düşün, ne de yap, aksi halde sonunu sen düşün" tutumunun giderek daha yoğun dayatılması neye yol açar? Kişinin kendinden uzaklaşmasına, ülkesinden, halkından, tarihinden, insanından, kültüründen, maddi-manevi her tür çıkarından uzaklaşmasına yol açacaktır. Karşı güç, psikolojik olarak bunu zorunlu kılıyor. Siyasi tutum olarak da, halkı tamamen bunun dışında bırakıyor. Yasaklar geliştiriyor ve bunu sadece hukuki yasaklarla da sınırlamıyor, yasakları ruha kadar işletiyor. Ruh bu anlamda denetim altına alınmaya çalışılıyor. Bir olgudan, bir olgunun ele geçirilmesinden bahsediyorum. Ve gerçek de budur. Ruhumuzu kendi gerçeğimize biraz yaklaştırmak istiyoruz. Unutmayalım ki, kişi kendini ne kadar doğru tanırsa kendi eylemine de o kadar sağlıklı yön verebilir.

Başlangıçta kendimizden korkuyoruz. Bırakalım TC ve diğer sömürgeci egemenleri, önce kendimizi anlamalı, kendi kimliğimizi bulmalıyız. Ama hayır, "ben Türk oğlu Türküm" veya "ben Fars, Arap oğluyum", yani egemenlik altında olan her parça, bu temelde yabancı ruha daha da yaklaşmaya çalışıyor. Buna bir de komünizm çıkışlı hareketleri eklersek, ulusal inkarcılığın nelere vardırıldığını daha iyi görebiliriz. Yani, sağı-solu, tarihi-günceli ile her şey öyle ayarlanmış ki, adeta "kendinden uzaklaş, gerçekliğini hor gör, kendinden utan ve hakim uluslara, hakim ideolojilere, onların resmi biçimlerine sığın" diyor. Dört kolla egemenliği ifade eden ve bizi kendi gerçeğimizden uzaklaştıran durumlar bunlardır. Hele bir de tarihte oldukça çok kaybetmiş, halk olarak doğru dürüst kendini bulamamış, ülke kavramına ulaşmamış, ulus kavramına hiç mi hiç yaklaşmamış bir durumda yaşadığımızı, buna mecbur edildiğimizi gözönüne getirirsek; 1970'lerde bizim PKK olgusuna ilk adımları attırmamızın anlamı daha iyi anlaşılacaktır. Bu anlamın yüceliğine mutlaka ulaşmak gerekiyor.

Mesele sadece bu baskıdan korkmak değil, mesele sorunun çözümü için içine girilecek savaşımdır. Böyle bir olguyu kabul edip etmeme sorunudur. Uğruna savaşılmaya değer bir olgu mudur? Bu konuda iddialar çok çeşitli; her türlü ideoloji, ilericisi-gericisi, sağı-solu "gerçek benim düşündüğüm gibi olmayabilir" diyor. Yani halkı kendi gerçekliği hakkında şüpheli bir duruma sokmuşlardır. Bir de günlük olarak devletin resmi politikası "boşuna çabalama, en ufacık bir umut ışığı yoktur" telkininde bulunuyor. Sömürgeciler, kafalarında bu konuda bir-iki fikir olanların ne memur olabileceklerini ve ne de maaş alabileceklerini, tersine böylelerini işkence ve ölümlerin beklediğini sürekli tekrarlıyor.

Geriye ne kaldı? Nasıl bir yürek, nasıl bir fedakarlık anlayışı ve nasıl bir cesaret gerekli? Halk; varlık meselesinde, kimlik meselesinde bir adım atabilirse, atmaya cesaret edebilirse, birçok güçlüğü ve olumsuzluğu aşabilir.

İddiasızlığın kol gezdiği, resmi ideolojinin sağı ve solu, idarecisi ve muhalifi ile durum hakkında en ufacık bir umut vaadetmediği, bilakis umutsuzluğu egemen kıldığı bir ortamda; yine halk yığınlarının ulusal kimliğine sahip çıkma şurda kalsın, kendini bile unuttuğu bir durumda ve "Kürtçülük" adına bazılarının da bunun en rezilce ticaretini yapmaktan öteye gidemediği koşullarda bu gerçeğe bir ad vermek istiyoruz. Ya da ortada gerçek adına tutunacak bir şey var mıdır, ona bakıyoruz. Bizim durmaksızın delicesine verdiğimiz çaba bunun içindir, buna anlam vermeye çalışıyoruz. Ortada anlam vereceğimiz bir nesne var mıdır? Nerede arayıp bulacağız?

Bakıyoruz, maddi zenginliğe ulaşmak için herkes kaçıyor. Maneviyat için hakim ulusun kültürüne sarılınıyor. Güç ve siyaset sahibi olmak için egemenlere kaçılıyor. Bu aslında bir arayıştır, ama bu arayışa beş paralık değer biçen yok. Bütün bunlar bir gerçek ve günlük olarak üzerinde etkili hesap bu temelde olmalı. Olağanüstü bir kuvvetle yüklü olarak göklerden inip bu dünyaya gelmemişsin ki, kendin de bu koşulların bir zavallısısın. Oldukça da kötürümleşmiş ve nefes alma şansı olmayan birisin. İşin en ilginç yanı da burasıdır. Bir türlü anlam verilmeyene anlam verelim, bir türlü inilemeyen öze inelim diyoruz. Bu çaba yıllarca sürdü ve o değerlendirmelerimizi tekrar açmak istemiyoruz, bunları on yıla ilişkin olarak ilaveten belirtiyoruz.

Arayış var. Din gerçeğinden, ulus gerçeğinden hayli etkilenme var. Bunların bizde ne anlama geldiği, bizi doğru sonuca nasıl götüreceği düşünülüyor. Ama o zamanın olanakları, gücümüz ve kavrayışımız, bizi çok güçlü bir çıkış yapmaktan alıkoyuyor. Bütün bu nedenler de bir yana, herhangi biçimde bir kitlesini aramak boşuna, hatta aylar ve yıllarca uğraşılsa bu temelde bir tane dost bile bulmak güç. Bu gerçeğe beş metelik değer bile veren yok, "bu delilerin işidir" diye kestirip atıyorlar. Böylesi bir durumda nasıl güçlü hareket oluşturup işe başlayacaksın? Dolayısıyla kendimizi delice bir çabanın sahibi kılmaktan başka çaremiz yoktu.

Demek ki, başlangıç itibarıyla bu olguya katkı sağlamak öyle kolay olmamıştır. Bu tutuma öyle kolay yönelinmemiş, aksine bu çok zor olmuştur. Çeşitli parti veya fraksiyonlar adına yönelip de onu ucuza satmak dışında, gelişmeyi gösterebilecek doğru bir tutum ve yönelme ortaya çıkmış mıdır? Eğer bu gerçekten olsaydı, zaten biz ortaya çıkmazdık.

Bu çıkış, bir talihsizliğe meydan okuyuştu. Sağı ve solu, ilericisi ve gericisi ile çağın inkarına karşı koyuştur. Yine bu çıkış, hakim uluslaşmaya karşı koyuştur; kendi kökeninden ve ruhundan kaçmaya, korkuya, bencilliğe, düşüncesizliğe, iddiasızlığa ve çokça sözünü ettiğimiz ilgisizliğe karşı koyuştur. Halen de etkili olan "bizden adam olmaz" tutumuna, yani "konuşamayız, örgütlenemeyiz, yürüyemeyiz, savaşamayız, kendimizin olamayız" gibi anlayışların her çeşidine karşı koyuştur. Bu karşı koyuş, arkasında süper devletleri olanların bile cesaret edemediği, kendi gerçeğinin üzerine inatla yürümenin, bunun kararında olmanın ve onun cesaretini ve gücünü göstermenin savaşımıdır. Bizim bu işe el atışımız işte bu anlama geliyor.

Bir işte, sağlam bir başlangıç veya sağlıklı bir doğuş ne ise, sonucu belirleyen de o olur. PKK'nin bugünkü gerçekleşmesi ve gelişimi, bu doğuşuna yakından bağlıdır. Neden zor militanlaşılıyor? PKK içindeki doğuşunuzu ve gerçekliğinizi yeniden doğru ele alırsanız, bu rahatlıkla anlaşılacaktır. Biz kendi doğuşumuzu, zorluklarımızı, biçimde ve muhtevada yoksulluğumuzu çok yönlü olarak ortaya koyduk. Açıkça söyleyelim, bu sorunlarla yıllarca bocaladık. Çıkar savaşımının nasıl geliştirilmesi gerektiğinin ve yine hangi ulustan ve hangi sınıftan yana olmak gerektiğinin arayışı içinde, "bir adım ileri, bir iki adım geri" tutumlarını yaşadık. Fakat sonuçta hep bizi biz yapan bugünkü tutumu bir adım daha ileri götürme şansını açık bıraktık. Son hamleyi bunun için yaptık. Her şeyden önce siz PKK'lileşmeyi bu temelde bilmelisiniz ve ona göre yer almalısınız.

Şimdi tekrardan bu noktada bir parantez açıp sizi tanımlayalım. Sağlam bir doğuşun sahibi olmadığınız gibi, ulusal, sınıfsal ve ruhsal açıdan da çok çarpık bir kimliğe sahipsiniz. Bahsettiğimiz çıkış öncesi koşullar dikkate alınırsa bu anlaşılabilir. Siz bu koşulları kendiniz için normal bir PKK çıkışı haline getirirseniz, kendinize de, PKK'ye de en büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Ve o zaman da bir hiç durumuna düşersiniz. Peşine düştüğünüz dertlere, amaçlara bakıldığında oldukça ilgisiz olduğunuz görülüyor. Bir meteliğe kurşun sıkıyorsunuz; birisi size ufak bir çıkar gösterdi mi ona adeta kırk takla atıyorsunuz. Bunun için yeri-yurdu, evi-barkı, kutsallığı rahatlıkla çiğneyebiliyorsunuz. Belli ki, bu tutuma giren ruh ve kişilik çok şey yitirmiştir. Böylesi bir tutuma düşmeyen kişilik var mı? Şimdi biz burada PKK'nin gerçeğini, yargılama gücünü ortaya çıkarıyoruz. Bunu duyacaksınız ve yeniden doğuşu

yapacaksınız. Eğer "çürümüşüz, bir daha dirilme şansımız yok" diyorsanız o zaman bu ortamda bulunamazsınız. Sonuç er geç Parti görevleri karşısında devrilmenizdir. Kendimize gelelim. Bu işlerle oynanmaz. PKK'nin doğuş gerçekleriyle oynanmaz. Bizim bu hususu bu kadar ısrarla savunmamızın nedeni, birçok örnekten de anlaşıldığı kadarıyla çarpık, dilediği gibi hareket eden keyfi yaklaşım sahiplerine büyük felaketler getirdiği içindir. Felaket dehşettir. İnanılır ve yaşanılır gibi değildir. Biz bu konuda doğrusunu yapmak için tüm gücümüzü ortaya koyduk. Aslında her dönemin gerçeklerini sergilemeye çalıştık; yalvardık, yakardık, rica-minnet ile doğruları kavrayalım dedik. Bizimle iyi yol alınmaya çalışılmak isteniyorsa, hiç olmazsa bu işlerin gerekleri biraz dikkate alınmalıdır. Bu kadar keyfiyetle beraber, hem bizimle olacaksın, olmaya çalışacaksın, hem de kendini yaşamaya çalışacaksın. Bu trajedidir ve büyük felaketi hazırlar. Siz nasıl insanlarsınız ki, halen bu gerçeği anlamıyorsunuz, bu temelde doğuşları sağlam yapamıyorsunuz. Biz bunu kabullenemiyoruz. PKK'de sık sık taze başlangıçlar yapmak gereği ortada ve bu temelde kendini yenilemek imkan dahilindeyken ve bu şans herkese açıkken siz yine de bunları değerlendiremiyorsunuz. Böyle olursa yaşayamaz, yaşatılamazsınız. PKK'de her gün şehit düşme, yoldaşlık kolay değildir. Derinliğine ulaşılırsa beraber yürünebilir. Biz yanınıza gelmiyoruz, siz geliyorsunuz; siz bize hizmet sunmuyorsunuz, biz size sunuyoruz. Tabii ki, sunduğumuz hizmet kişisel kariyerinizi ve çıkarınızı doyurmak için değildir. Devrimci kültürden tutalım askeri kişiliğe kadar sizi her yönüyle büyük insanlığa ulaştırmak için bunu yapıyoruz. Bunu da inkar edemezsiniz. İlk doğuş ve oluşum sürecinden başlayarak daha sonraki süreçlere ve günümüze kadar da bu böyledir.

Bir parti tarihi sözkonusu olduğunda, çocuksal gelişme döneminden bahsedilir. Böyle benzetmeler pek isabetli olmasa da, ihtiyat payı bulundurmak kaydı ile söylenmesinde sakınca olmayabilir. Bizde 70'ler sonrasının çocukça gelişme çabaları döneminde yine büyük anlayışsızlıklar sonucu gerekeni yerine getirememe ve ısrarla raşitizmden, yani cüceleşmeden kurtulmama hastalığına fena yakalananlar vardır. 30 yaşına gelmiş herhalde tasavvur ediliyor. Bir partili bunu kabul etmek zorundadır. Bu yıllar nasıldı? Alın üç-beş yaşındaki bir çocuğu ortalığa atın, onu parçalayacak kurtlar, kuşlar da olmasın, acaba yaşayabilir mi? Tabii ki, çoğunuza göre PKK'nin doğuşu ilahidir; büyümesi de ilahidir ve peygamberce olmuştur. Biz de diyoruz ki, insan emeği ve çabası sonucunda ve bilimselce olmuştur.

"PKK denilen olay bir varlıktır ve yaşamsaldır. Buna, düşünce ve yürek gücü haline gelsin diye ne lazımsa onu verdik.

Biz bu yıllarda da üzerimize düşeni hem de nefes-nefese yaptık. Dedik ki, bu PKK denilen olay bir varlıktır ve yaşamsaldır. Buna, düşünce ve yürek gücü haline gelsin diye ne lazımsa onu verdik. Bunun için geniş araştırmalar içerisine girerek ne kadar değerli ve yararlı düşünce ve ne kadar güç-kuvvet bulduysak hepsini buna dahil etmeye çalıştık. Bunu yapabilmek için, tehlikeler ortamında ve nefes-nefese yaşadık. O raşitizm hastalığına tutulmamak için de öz suyu, yani onun devrimci ideolojisi ve politikasını örgütlülüğe dönüştürmek üzere çaba sarfettik ve bunu sürekli kıldık. PKK sözkonusu olduğunda, dünyası olarak hangi dünyayı kabul edecek? Bir ülkesi var mı? Bu nasıl bir ülkedir? Bunlar ortaya çıkarılmaya çalışıldı. Hiç kimsenin sahip çıkmadığı, harabe durumunda olan ve herkesin kaçtığı; böylesi bir çağda bile hiç kimsenin ciddiye almadığı; dünyada kapitalistin de, sosyalistin de kabul etmediği bir ülke gerçekliği sözkonusu idi. Dünya bunu inkar etmiş ve büyük bir güç dengesizliği ortamında vermeye çalıştık.

Çoğunuz bunları da anlamak istemiyor. Kaba anlamda kavrayış var. Fakat bu savaşı yenilgiye götürmemek için daha büyük düşünce, beyin ve yürek nasıl olmalıdır? Ya da her günkü faaliyet düzeni nasıl olmalıdır? Bunları kaba anlamda bilmek de, bu anlamda işleri yapmak ve durumu kurtarmak da yeterli değildir. Gerçek anlamda kurtaracak çabayı tayin edeceksin ve yenilgiye götürmeyecek tutumları belirleyeceksin. Artık kavramada derinlik, yapmada kesinlik ve yoğunluk olmalıdır. Mekan ve mevzi seçmeyi iyi ayırdetmeli, neyi ne kadar kurtaracağını bilmeli ve bu konuda kelimenin tam anlamıyla taktik ve politika etkin biçimde yapılmalıdır.

80 sonrası çabamız, küçük bir toplantı yapmak, alelacele birkaç değerlendirmeye ulaşmak; düşman nasıldır, nasıl geldi, ne yapmak istiyor, biz neyiz, nereye geldik, ne yapmalıyız gibi sorulara yanıt aramak biçimindedir. 80'lerin başında bir konferans yaptık, buraya adamlarımız geldi. Konuşuyor, tartışıyorum, ama onlar sağır sultan örneği yüreklerinde hiçbir olguya güç getiremiyorlar; gözleri hep arkada ve her türlü melaneti yapmaya açıklar. Yüreklerinde Avrupa sevdası körüklüyor ve kaçışın her türlü soysuz biçimini deniyorlar. Dinleme, ilgi ile yaklaşma ve anlama yok, umut yok, suratlar buz gibi soğuk, yürekler çılgıncasına koşarak, yürüyerek çaba harcadık. Biz de insanlığımızı böyle ele aldık ve böyle kurtarmaya çalıştık.

Bu yıllarda diğer pek çok güçler de vardı. Onların o zamanki başlangıçları bugün ne olduklarını da açıklar, açıklamıştır. Kendimizi imha belasından kurtarmaya çalışırken, bir yandan da hazırlıklar yaptık. Birkaç yıl boyunca birkaç savaşçı bulup-buluşturup bir araya getirmeye, ülkede bir şeyler yapmaya, yüreklere basa basa yol açmaya çalıştık. Günümüzde halen gerilla taktiğine doğru-dürüst gelememenin temel nedenini, başlangıçtaki bu iddiasız adım atışlarda görmek gerekir. Bazıları daha ülkeye adımlarını attığında bile gerçekten niyetçe de, düşünce itibarı ile de bitik durumdadır. Bizde ahbap-çavuşluk ve bir arkadaş adına, hatırına adım atma yanları güçlüdür. Yiğitliğine toz kondurmak istememiştir. Ama aslında bu işin gerçekleştirilmesine hiç de hazır değildir, yol yürümeyi bile bilmiyor. Buna rağmen atmış kendini ortaya. Böylesi adamı ülkede yaşatmak bile mucizedir. Çoğu böyle oldu ve tabii ki ucuz kaybetti. Yürekliydiler, fedakardılar, kendilerini hiç düşünmüyorlardı. Ama bir kişilik hesaplarının olmaması hiçbir değeri kurtarmaya yetmez ki!..

Halkımız genelde de böyledir. Kendini düşünmez, çıkarını bilmez, ama düşmanın onu kullanmasından ve ezmesinden kurtulamaz. Açık ki

yaşam ve tükeniş bu dönemin de geçerli olgusudur. İstedikleri kadar lafazanlık yapıp başka tellerden çalsınlar, gerçek budur. Bu dönemin çok acısı ve zorlukları vardır. Bir yandan imhayı önlemeye çalışırken, bir yandan da PKK'yi daha etkin vurabilecek bir güç haline getirmek iddiasındaydık. Bu Parti iyi doğmuş, iyi yürümüş ve vurmayı artık sanat belleyen bir gençliğe ulaşmıştır. Bu niteliğini daha da etkin biçimde sürdürmeli, daha iyi vurabilmeli, bunun için yaşayabilmeli ve güç-kuvvet kavrayışı daha da pekişmeliydi.

O yıllarda gerçeklik buydu ve bu yalnızca PKK gerçeği için böyleydi. Aynı zamanda çok iyi bilinir ki, PKK gerçeği ulus adına, halk adına ayakta kalan yegane gerçektir. Savaşırsa o savaşacak, direnirse o direnecek ve büyüme şansı olursa bu olgu ile mümkün olacaktır. Dolayısıyla kişisel bir olay değildir uğraştığımız. Bu konuda biz şunu söyledik: "Çözümlemek durumunda olduğumuz bir kişi, hatta bir sınıf değil, bir ulusun kaderidir." Onu çözmeye, olumlu yönde işletmeye ve bir yaşama şansına kavuşturmaya çalıştık. İddiasızlık, ilgisizlik, ayrıntılarla özü bulandırma ve başkalaştırma gibi kırk hileli sahtekar tutumlara kapıları açık tutma girişimlerine karşı yüklendik. Ve bilinen çözümleme sürecine böyle girdik. Siz misiniz bir halkın kaderi konusunda böyle yavan duran, siz misiniz böyle ölgün duran, siz misiniz kendi kendinizi aldattığınız kadar bir halkı da bütünüyle aldatma tehlikesine yol açan? O halde biz de yükleniriz dedik ve yüklendik de. Delicesine çaba, yaklaşım ve yüklenme tutumu yine kazandı.

Israrla saptırmak isteyenler vardı. Yine düşman provokasyonları zaten doğuştan beri yakamızı bir türlü bırakmıyor. İhanet ve teslimiyet geleneği gırtlağına kadar katılımı zaten tehdit ediyor. İlgisizlik ve iddiasızlıktan bir an bile vazgeçilmiyor. Yiğitçe tutum sözkonusu olduğunda iki adım atıp düşüyorlar. Ama biz her şeye rağmen yine de sürdürmesini bilmeliyiz. Bin dereden su getireceksin, gerçeğin bizim açımızdan ifade edilen anlamını bütün yönleriyle ve inkar edemeyecekleri kadar açık ortaya koyacaksın, öyle ki kaçacak bir delik bile bırakmayacaksın; düşmenin de, abartmanın da önüne geçeceksin, doğru yolun biricik olduğunu kanıtlayacaksın ve yürüteceksin. Bunu yapmaya ve bu temelde o bildiğimiz yılları kazanmaya çalıştık.

1987-88-89 yılları ne anlama gelir? Her şeyden önce PKK denilen olgu güç kazanıyor. Gençliğin coşkusuna kendini kaptırmış gidiyor. Büyüyebilir, daha iyi savaşabilir. Düşman işte bunun için yeni yöntemler geliştirdi. Yüzlerce yıllık geleneksel sıkıyönetim efsanesi fazla işe yaramadı, boşa çıkarıldı. Bu kez olağanüstü hal yönetimi oluşturuldu. Olağanüstü hal yönetiminden çok şey beklenildi, ama bu yıllarda onun özel savaşını da boşa çıkarmaya çalıştık.

Olağanüstü hal yönetimi en geç 1988'de PKK'yi ve yarattığı gelişmeyi bitirecekti. O temelde geliştirilen provokasyonlar vardı. Bunlar özel savaşla birleştirildiğinde görülecektir ki, hem PKK'nin imhası, hem de PKK'nin mirası üzerinde o TC tarihinde çokça görülen, özünü imha ederek üzerinde sahte bir aşılama ve ondan kendi en güçlü dayanağını, yani işbirlikçilerini oluşturma planı vardır. İşte zindandaki itirafçılar, işte Avrupa'daki provokatörler, işte her tarafta boy veren inançsızlar, teslimiyetçiler... Bunlar, özümüzün tahribatı üzerinde sahte bir piçleşme hareketi yaratarak buna Kürdistan'ın yeni ve en güçlü sosyal işbirlikçilik işlevi gördürecek ve böylece kanımız üzerinde ulusal imha daha iyi üreyecek, devrim artık umut olmaktan bile çıkacak, yerine işbirlikçilerin rezilane dünyası kurulacaktı.

TKP tarihinde ortaya çıkana bakalım: TC'yi en halisane savunanlar ve kemalizmin en iyi kuyrukçularıdırlar. Bizdeki o "Genç Kemalistler"in yapmak istediği bunun aynısıdır. Hatta daha tehlikeli ve daha alçakçasıdır. TKP, muhalefet adı altında yine de bir şeyler yaptığını sanır. Oysa bizimkiler faşizmin katıksız işbirlikçileri olarak bunu yapacaklardı. Tehlike bu anlamda son derece büyük ve önüne geçemezsen yalnız PKK değil, ulus ve halk olarak her şey gidiyor. Bu önlenmeye çalışıldı. Provokasyonlar mantığı ve onun iğrenç, rezil, sınır tanımaz, gem almaz temsilcileri ile yürüttüğümüz savaş büyüktür; yıllarca sürmüştür ve halen de sürüyor. Özel savaş taktiklerini boşa çıkarmak öyle kolay değildir. Ona güç getirmek, ona karşı koymak, onu sınırlamak ve bu amaçla gerekli olan taktik hat sizin için başlı başına bir inceleme ve eğitim konusudur. Öyle kolay ulaşmak mümkün değildir ama mutlaka ulaşmak durumundasınız. Bunlara ulaştık. Bu yılları kazanmak için gerek çözümlemeler ve gerekse pratik müdahale gruplarıyla ve ardı arkası gelmeyen büyük bir inatla yüklendikçe yüklendik. Kaçan kaçar dedik, ilgisizler, iddiasızlar, adam olmazlar hangi soydan, tondan ve ne sayıda olurlarsa olsunlar hepsiyle savaş kesintisiz olacaktır. Bu yıllar böyle karşılandı, böyle kazanılmaya çalışıldı. Ve sonuç, geldiğimiz günlerdir.

1980-90 arası dönemde, yalnız Parti açısından değil, bütün ulusal değerler adına imha önlendiği gibi, daha da ötesi yeni değerler ilave edilmeye çalışılmıştır. PKK olgusu biçiminde ortaya çıkan ve gelişim gösteren, aslında bir ulusun yeniden doğuşu, ayağa kalkışı, güç toparlaması, hele hele ulusal kurtuluş savaşı gibi bir mücadeleyi düşmana bile kabul ettirecek kadar geliştirebilmesidir. Tabii ki, onun iç cephesi, yani toplumsal özgürlük babından tutalım, özgürlükçü davranış ve düşünceye kadar müthiş geliştiriliyor. Bunlar kazanımdır. Yüzyılların gerici, bağnaz ahlaki değer yargıları ve gelenekleri ile işbirlikçi politik ifade, tutum ve davranışların hepsi yerle bir ediliyor. En önemlisi de yüzyılların o yabancı işgal korkusu ve faşist terör yırtılıyor. Yine bu yıllarda ulusal bilinç, özgür tutum çok sayıda halka ve halktan da çok PKK'ye mal ediliyor. Silahlı savaşıma kesintisizlik kazandırılıyor. Bu önemli adımı her ne olursa olsun kesintiye uğratmamak gerekir. Çünkü o, birçok başka oluşuma yol açar.

Bütün bunların sonucunda düşmanın asırlık politikaları çıkmaza düşürülüyor. Sıkıyönetimden tutun idam, her türlü terör ve işkenceye kadar tümü etkisiz kılınıyor. Yurtdışından çember geliştirme çabaları boşa çıkarılıyor. Bunların hepsi için çalışma, hem de çok akıllıca ve çok sabırlıca çalışma gereklidir. Yani düşündüğünüz gibi öyle kolay kazanılmıyor, veya böyle önderliğin olağanüstü yetenekleriyle de kazanılmıyor. Çalışma ve ardı-arkası gelmez çabayla, doğru politik-taktik tutumla gerçekleştirildi bütün bunlar.

Şimdi öyle bir noktaya gelindi ki, bizi amansızca imha ile karşı karşıya bırakan düşman ve bizi en çok inkar eden dünya kamuoyu bile artık "böyle bir sorun vardır" diyor ve kabul ediyor. Resmi olanı da olmayanı da artık gerçekliğimizi kabul etmek durumunda kalıyor. En önemlisi de, milyonlarca Kürt insanı şimdi "bizim böyle bir sorunumuz vardır" diyor, yani kendilerini tanımaya başlıyorlar. Bizim de uğruna savaşacağımız bazı değerler olduğunu görüyor, dolayısıyla bağlılık ve sevgi gösteriyorlar. Elbette ki, bu iyi bir gelişmedir. Büyük yabancılaşmanın, büyük vatansızlaşmanın önüne geçilmiştir. Böylece de kendinden kaçış, kendinden utanma ve kendini düşürme tutumlarından kurtulunmuştur. Yani bir kendine gelme, kendine saygı duyma ve bu temelde de adımız etrafında o bildiğimiz muazzam coşku ve ayağa kalkma gerçekleşiyor. Bunu şunun için söylüyoruz; adımız altında kendinizi bir araya getiriyor, zaaf ve zayıflıklarınızı gidermek istiyorsunuz. Buna bir şey demiyoruz ve nasıl hizmet ettiğinizi de iyi biliyoruz. Büyüklük peşinde olmadığımız gibi, kendini büyük sananları da yanımıza yaklaştırmayız. Fakat eğer önderlik iddiasıyla ortaya çıkmak isteyenler varsa, önderlik ihtiyacımıza cevap vermek isteyenler varsa, bu onların hakkıdır, güçlenip yapabilirler, diyoruz. Şimdi son derece anlamlı günlerde bulunuyoruz ve güncele daha sıkı sarılmışız. Onu doğru temsil etme konusunda yaptığımız kapsamlı değerlendirme ve çağrıları burada tekrarlamayacağız.

Günümüzde kendi gerçeğimizi kavrayış, herhangi bir dönemde olduğundan çok daha güçlüdür. Herkes kendi gerçekliğine bir daha koparılmamacasına sarılıyor. Sizler de yaşama konusunda şimdi daha iddialısınız; ölüm sizi korkutmuyor. Birlik denilen olay gelişmiştir. Tarihte en birleşmeyen halk biz iken, şu anda dünyada en çok birleşen bir halk durumuna geliyoruz. Belki de bizim kadar birliği zorlayan bir halk yoktur. Reel sosyalizmin 70 yıllık pratiği yıkılır, çözülürken, dünyanın en geri ve en birleşemez halkı olarak tanınan halkımız müthiş birleşmeye gidiyor. Halk kendisine sahip çıkmaya kararlıdır. Gelecek iyi kestirilmiştir. Her şeyden önce geleceği gerçekten sağlam kestirme, devrimci ve bilimsel temelde geliştirilen öngörü, hiçbir harekete nasip olmayacak kadar PKK'ye nasip olmuştur. Bazen umut en değerli katıktır ve bugün umudun en görkemlisi PKK'dedir. Bu umut zindanları çatlatıyor, aç-susuz dağları en yaşanılması gereken kutsal alanlar durumuna getiriyor.

Peki bunlar daha değişik yönleriyle ne anlama geliyor? Başlangıçta da belirtildiği gibi, tarih ve çağ yitirilmiş, ruh kaybedilmiştir. İnsanlarımız kendini kaybetmiş, hiçbir fertte gelecek sağlama düşüncesi kalmamıştır. Bir de bugüne bakalım: Ulusal gerçeklik kazanılmış, kimlik savaşımı başarıyla yürüyor, güncellik kurtarılmış diyebileceğimiz duruma gelmiştir. Gelecek, hem büyük bir umutla gerçekleştirilecek hem de onunla yaşanabilecek bir erek, bir amaç durumuna gelmiştir. Eğer ulusal, hatta insani, hümanist çapta düşünecek olursak, bunlar büyük kazanımlardır. Şimdi biraz rahatız. Rahatlık işlerimizin az olması veya görevlerin büyük çaba istemediği anlamına gelmez. Aksine görevlerin başarısı için çok daha büyük çaba şarttır. Kazanımların elde edildiği bir ortamda zorlukları aşmak daha da kolaylaşabilir. Kazanılan değerler, çok daha büyük görevleri başarıyla yerine getirmemize yol açar. Unutmayın ki, çoğunuzun iddiasızlığı, adam olmazlığı bir anlamda da kazanılmış değerlerin bulunmadığına da bağlanabilir. İşte şimdi, kazanılan bunca değerler ortamında sağlam başlangıçlar ve sağlam çıkışlar yapmak her zamankinden daha olanaklı hale gelmiş bulunmaktadır. Kuşkusuz şimdi daha iyi düşünebiliyor, daha iyi savaşabiliyorsunuz. Çünkü silahınız ve taktiğiniz var; güvenilir yoldaşlarınız ve halkınız var. Dağlarınızda rahat dolaşabiliyorsunuz.

"Günümüzde kendi gerçeğimizi kavrayış, herhangi bir dönemde olduğundan çok daha güçlüdür. Herkes kendi gerçekliğine bir daha koparılmamacasına sarılıyor... Birlik denilen olay gelişmiştir. Tarihte en birleşmeyen halk biz iken, şu anda dünyada en çok birleşen bir halk durumuna geliyoruz. Belki de bizim kadar birliği zorlayan bir halk yoktur. Reel sosyalizmin 70 yıllık pratiği yıkılır, çözülürken, dünyanın en geri ve en birleşemez halkı olarak tanınan halkımız müthiş birleşmeye gidiyor.

Oysa dün, bu kazanımların adı bile sözkonusu edilememekteydi. Eğer bu ayrımı yapabiliyorsanız, o halde müthiş bir çaba gerektiğini de kavramalısınız. Kaldı ki çaba, adamı yeniden yaratır. Yaratmanın ustası çabadır ve çabasız insan ölüdür. Öyle sıradan bir çaba da değil, sonuç alacak ve görkemli bir gelişmeyi mümkün kılacak bir çaba gereklidir. Ve böylesi bir çabayı göstermek artık hepiniz için geçerlidir. Eskiden böyle gerçeklerimiz yoktu, ama şimdi var. Peki yine de yanlış yaklaşabilir, başka anlamlar yükleyebilir miyiz? Hayır. Buna hakkımız yok. Tekrar vurgulamak gerekir ki, bunlar kolay kazanılmayan gerçeklerdir. Üzerinde keyif sürmek için ya da bencilliğinizi tatmin etmek, zaaflarınızı gidermek için ortaya çıkarılmadı. Bir onurun korunmasından, bir namusun kurtarılmasından bahsedilebilir. Fakat onu ucuzca paylaştırmak için bu durumlara gelinmemiştir. Gerçeklerimiz, bu onuru ve namusu nasıl paylaşmak gerektiğini açıkça ortaya koyuyor. Buna mutlaka sağlam katılım göstereceksiniz.

Önderlik olayı bir bütündür, tüm çabaların sahibi olmayı içerdiği gibi, bunun gelecekte sağlıklı gelişmesini ve sağlıklı kumanda edilmesini de içerir. Açık vermez, çaptan düşürülmeye, başkalaştırılmaya izin vermez. Hele hele dev bir çabanın ürünü ise, onu kişilerin keyfine bırakmaz. Önderlik olgusunu, PKK'de temsilini bulan bu olguyu lütfen doğru kavrayalım. Birey olarak katılım dereceniz ne olursa olsun, eğer cesaret, çaba ve fedakarlık bir bütün olarak PKK'nin önderlik gerçeğine ulaşmamışsa, onun içinde erimemişse fazla anlam ifade etmez. "Ben bu kadar verdim, bu kadar istiyorum" anlayışı bizde yoktur. Belki yanlış düşünüyorum ama, benim stilim ve sorumluluğum böyledir. Kendim de şu kadar istiyorum diye bir hak iddia etmiyorum. Benim yaptığım, sürekli çabalarımla bir şeyler katmadır. Halen de kişi olarak borçluyum. Bırakalım maddiyatı ve silahları, başlangıçta kör bir silah ve tek bir dost bile yoktu. Şimdi ortada çoğunuzun ruhunu bile katamadığı bu denli büyük gelişme varsa, bunun birinci dereceden sorumluluğunu yüklenerek oluşumuna yol açtık.

Halk olarak kendi kimliğine metelik kadar değer verme yoktu. Yoldaş olarak, bizi sürekli tahrik etmenin ötesinde özlü bir çabanız yoktu. Biz tüm bu olumsuzluklara karşı dayanmasını bildik ve bugün bu değerler yığınına ulaştık. PKK iyi savaşıyor, namuslu savaşıyor; kimliği, onuru kurtarıyor. Doğrudur, fakat bunun nasıl gerçekleştirilebildiğini siz bana sorun. Özünü, biçimini bana sorun. Benden hesap sorun, hesap alın. Dolayısıyla bana hesap verin. Kendi sorumluluk anlayışım itibarıyla başka türlüsü olmaz diyorum.

Şunu belirteyim ki, değer çalıp üzerine konmak içimizde de mümkündür. En büyük değer hırsızları ve kaçaklar içimizdedir. Bu ne bir marifet ne de kendini kollama tutumudur; bu bir ahmaklık, serserilik ve düşkünlüktür. Kendinize gelin! Gençsiniz, benden daha fazla enerjiksiniz, gerçeklere doğru yaklaşınız. Kendinizle ve gerçeklerle bu kadar oynadığınız yeter diyoruz. Kendi saygınlığınızı koruyun, bu dünyada nasıl yaşadığınızı biraz kavramaya, öğrenmeye çalışın. Şimdi siz "PKK yaşamına varız" diyorsunuz, ne mutlu size diyorum. Bizim o mezar kazıcımız M. Kemal'in "Ne mutlu Türküm diyene" dediği anlamda söylemiyoruz. Namuslu yaşama anlamında, ne mutlu size diyeceğim. Çünkü ancak namuslu yaşarsanız mutluluğa hakkınız olur. Aksi halde yüce kavramlarla oynamış olursunuz ki, o zaman da mutsuzlar diye damgayı yer ve hep mutsuz olursunuz. Bu, PKK'nin ortaya çıkardığı bir gerçektir. Mutluluğun yolları açılmıştır, fakat oynanması halinde ömür boyu mutsuz olmaya mahkum eder. Bütün bunlar açıktır. Neden hala büyük bir inat içindesiniz ve neden yaşama doğru anlam veremiyorsunuz?

Ozellikle önderliğe, önderlik yürüyüşünü tutturmaya gelemiyorsunuz, bu konuda müthiş inatçısınız. Bunda ısrar bizim için her şeyin bitişidir. Ve bu halinizle PKK'ye ege-

men olursanız, şimdiye kadar kazanılan ne varsa her şeyi bitirirsiniz. Buna yükleniyor ve önlemeye çalışıyoruz. Halk olarak, Parti topluluğu olarak bugünlerde büyük tartışmalar yapabiliyor, çok doğru şeyler söyleyebiliyoruz. Savaşacak silahlarımız da var ve yenilmedik. Bazı değerleri sağlam tutuyoruz. Bunlar iyi, doğru şeylerdir. Bunları tartışabiliriz. Kendimizi tanımaya başladık, kendimize ulaşmaya çalışıyoruz. Vatanımıza, özgürlüğümüze ve kişiliğimize ulaşmaya çalışıyoruz. Ve bunlar önemli hususlardır. Yani Kürdistan halkı artık insanlığı tanımak, anlamak istiyor. Bu çok önemli bir gelişmedir. Eğer bu insanlık ailesinin şerefli bir üyesi olalım diyorsanız, bizim ortaya koyduğumuz ve oldukça kanıtlanmış olan bu çabalara değer biçmelisiniz. Namuslu ve iddialı olmak istiyorsanız değer biçin. PKK'nin ispatı, yargısı ve PKK'nin gerçekleşmiş biçiminden başka hiçbir olgu size gerçekliğinizi tanıtamaz. Evet, gerek kişi, gerekse halk olarak başka türlü kendini ifade etmek mümkün değildir. Bu bir kader veya sizin mahkum olduğunuz bir yaşam şekli değildir.

Ben hizmet etmeye bayılırım ve bunu herkes bilir. Şimdi keşke içinizden yetkin ve tarihi hamle yaptırabilecek bazı kişiler önerebilseniz de, ben onlara hizmet etsem. Bana bir şeyler öğretene tutkuyla bağlanırım. Bunun en büyük nedeni ise çok iyi bir gözlemci olmamdır. Sizlere pek çok husus, hatta kendi benliğiniz öğretilmeye çalışılıyor. Kendimden bir şeyler öğretmekten öteye, size sizi öğretmeye çalışıyorum. Yücelmeniz ve büyümeniz ancak bu temelde olur. Bir halka kendisini öğretmeye çalışıyoruz. Hem de yıllarca tekrar ederek, benliğinizi ve gerçekliğinizi size kabul ettirdik. Size tarihiniz, güncelliğiniz ve geleceğiniz konusunda, alt yapı, üst yapı, kısaca tüm çaba ile ulaşmaya çalışıyor. Hak, çaba oranında dağıtılır. Başka türlü hak koparmaya çalışmak, belirttiğimiz gibi, hırsızlık olur. Bu konuda da sağlam ölçülerimiz vardır. Hak arayıcısı olalım ama emeğimiz ve yaratıcılığımız oranında. Bunun PKK'de ne anlama geldiğini çok iyi düşünerek, bu temelde cesaretiniz varsa bir şeyler edinir, yaşayabilirsiniz.

Başlangıçta, bir-iki kelime konuşabilir miyiz diye yıllarca düşünüp taşındık. Bunun yiğitlik ve cesaretle ilişkisi olduğunu sanmıyorum. İki kelimeyi konuşmak için yıllarca düşünülüyor. Bu büyüklük müdür, küçüklük mü? Her iki yönü de var ve kuşkusuz bu yalnız bize bağlı bir durum da değildir. Kocaman bir tarihi ve insanlığı kapsayan boyutları var. Fakat biz şunu yaptık; zahmetli durumları olduğu gibi sineye oturtmayı kabul etmedik, zahmetli durumlarla savaştık. Demek ki, bizim kaydakurala bağlanmayan yaşamımız, bunu söyleyebilecek bir biçimde dile getirmiş, böyle ifade etmiştir. Şimdi daha derli topluyuz; Kürdistan'ın en örgütlü, planlı ve iddialı adamıyım. Düzenlemelerim maddi ve manevi yönden oldukça güçlüdür. Askeri ve siyasi yönden de, dost da düşman da biliyor ki, bir şeyler ifade edebiliyorum. Belli ölçüde saygınlık da vardır ama durumun öyle gıpta edilecek bir durum olduğunu sanmıyorum. Gıpta edilecek bir durum olsaydı eğer, siz bizi biraz anlamaya ve yaşamaya çalışırdınız. Yine çekiniyorsunuz, yine çok az kişi yaklaşmaya çalışıyor ve biz yine yalnızız fakat korkmuyoruz.

Her şeyden önce temel olarak ele aldığım halk ilerliyor. Ben halktan korkmam, bilakis baştan beri halka güvendim, güveniyorum. Halkı asla hor görmedim. Kemalizm bizi bunlara zorlasa da, bunu başaramadı. Tam tersine, hor görülmesi gereken varlığınız konusunda doğruları öğretmeye ve bu temelde kişi olarak hepinizi yeniden yaratmaya çalışıyoruz. Bütün gerçekleri öğrenmekten başka çareniz yoktur. Başka çare, ölümdür. O hoşunuza gidiyorsa eğer, biz acımayız. Ölümü kendisine layık görene acımamak gerekir. Biz yaşamı temsil etmek istiyoruz. Öyle ahım-şahım bir yaşam da değil, sadece insanca yaşamak istiyoruz.

"Siz halkımızla iyi anlaşamıyor ve bütünleşemiyorsanız, bunun kökenlerini kemalizm ve onun işbirlikçilerinin üzerimizdeki etkilerinde arayın, bizlerde değil. Ben halkımın sıradan insanından büyük kişilikler yapmasını bildim. Bu halk büyük bir güç olabileceğini kanıtlamıştır. Ne diye hor görecek, ne diye değer vermeyeceğiz. Bizim içimizde ve bizim adımıza da bazıları halk düşmanlığı yapmış ve halka zarar vermiştir; böylelerinin yakalarına zaten el atmışız, onlar hakkında tarihi kararlar çıkarmışız..."

İşte bunun için de, büyük yoksulluktan, büyük korku ve ödleklikten, şerefsizlikten ve düşkünlükten kurtulmak için mücadele etmek gerekir. Siz kendinizden utanıyorsunuz. Oysa PKK'de önderlik kanıtlanmıştır, utanç meselesi olmaktan çıkmıştır. Bu anlamda önderliği sahte yansıtmamak gerekir. Tam bir Aristo mantığı ile şunu diyenler çıkabiliyor: "PKK'li olduğumuza göre biz de kendimizi kanıtladık, utanç verici konumdan çıktık. Dolayısıyla biz de alnı ak olarak yürüyebiliriz." Ama hayır, bu şeref payesini hiçbiriniz kendinize biçemezsiniz. Hak olarak hiç mi hiç biçemeyiz. Gerçekçi olalım; hakkımız neyse onu temsil etmeye çalışalım. Hak kavramı çok önemli bir kavramdır. PKK, hak olgusuna yeniden büyük ve özgün bir başımızdaki egemenlik ve onun işbirlikçileridir.

Siz halkımızla iyi anlaşamıyor ve bütünleşemiyorsanız, bunun kökenlerini kemalizm ve onun işbirlikçilerinin üzerimizdeki etkilerinde arayın, bizlerde değil. Ben halkımın sıradan insanından büyük kişilikler yapmasını bildim. Bu halk büyük bir güç olabileceğini kanıtlamıştır. Ne diye hor görecek, ne diye değer vermeyeceğiz. Bizim içimizde ve bizim adımıza da bazıları halk düşmanlığı yapmış ve halka zarar vermiştir, böylelerinin yakalarına zaten el atmışız, onlar hakkında tarihi kararlar çıkarmışız.

Halk düşmanlarının PKK'deki anlamı, ifadesi nedir? Bunu çeşitli biçimlerde ortaya koyduk. PKK'de halk düşmanlığı, değer düşmanlığının ne anlama geldiğini yapanlara göstereceğiz. Değerleri yaşamayın, halkın en sevgili önderleri olmayın demiyorum. Bu konuda size her türlü desteği de verelim ama, onu hor görmeye, onunla oynamaya çalışırsanız yaşam sizin için bitmiştir. Halka bağlılık, size en temel ilkemiz olarak veriliyor. Öyle yaşadık, öyle yaşatacağız. Unutmayın ki, ülkemizde insanlık PKK'nin eliyle, PKK içinde yaşatılıyor. Yaşamımızın PKK içinde anlam bulduğunu bilin. Bunun dışında gerçek anlamda bir yaşam bulamazsınız, her şey ölüdür. Eskiden iddia ediyorduk, ancak şimdi kanıtlıyoruz; PKK'nin içinde yaşam varsa vardır, yoksa Kürdistan'da her şey ölüdür. Bunun için üzerine gidiyor, değer yaratıyoruz. PKK'nin yaşamı var eden politikacılığı budur. PKK'deki yaşam derken bu hem fiziksel, hem de ruhi anlamdadır. Adına yaşam dediğimiz neyse o burada ifadesini buluyor. Onun için de doğru katılın.

O çokça bağlanılan din de dahil olmak üzere her şey elimizden gitmiştir. Aranızda din ile yaşayacak adam da yoktur; islamın da, hıristiyanlığın da, zerdüştlüğün de özleriyle alakanız yoktur, kabuklarıyla yaşıyorsunuz. Felsefe ile, kapitalizm veya sosyalizm ile de fazla yaşamıyorsunuz. Kısacası, bir Kürdistanlı için yaşam bitiktir ve biz onu zor bela oluşturmaya çalışıyoruz. İşte yaşam savaşı budur. Eskiden beri yaşam savaşı vardır ve şimdi bu savaşta bazı değerler kazanılıyor, saygılı olacağız. En azından burada yeni bir yaşam ahlakı edineceksiniz. Yani yaşamı saygı ile karşılayacak ve yaşayacağıma inanıyorum, yaşamaya varım diyeceksiniz. Bunu artık kendinize kabul ettirin. Halk olarak da, birey olarak da yaşamı doğru dürüst sinesine kabul ettiremeyenler, dünyada en ufacık bir iddiada bulunamazlar ve asla saygı bekleme hakkı, söz hakkı, eylem hakkı talep edemezler. Günümüzü değerlendiriyor, geleceği kestirmeye çalışıyoruz. Yaptıklarımızı kesinlikle öyle çok ahım-şahım da bulmuyoruz, ama lanetli durumlardan kurtulma gereğine, eskiden olduğu gibi şimdi de inanıyoruz. Ve bunların tümünün sizin için de geçerli olduğunu düşünüyorum. Benimkini hizmet olarak saysanız da, saymasanız da olur.

"Bütün gerçekleri öğrenmekten başka çareniz yoktur. Başka çare, ölümdür. O hoşunuza gidiyorsa eğer, biz acımayız. Ölümü kendisine layık görene acımamak gerekir. Biz yaşamı temsil etmek istiyoruz. Öyle ahım-şahım bir yaşam da değil, sadece insanca yaşamak istiyoruz. İşte bunun için de, büyük yoksulluktan, büyük korku ve ödleklikten, şerefsizlikten ve düşkünlükten kurtulmak için mücadele etmek gerekir..."

Sorun sizin için vardır, bundan kaçamazsınız. Halk olarak sorunlarımız vardır ve bunlar kesin sorunlardır. Bu sorun benim değil, ortaya çıkaran ben değilim, ben icat etmedim. Bunun ölümcül etkisi altında, ateş hattındayız. Bunu anlamayanın hiç de saygı duyulacak yanı yoktur. Zaman zaman şunu söylüyoruz; Kürdün sevgi de dahil hiçbir hakkı yoktur. Sevginin de koşulları vardır, hatta yeme ve içmemizin bile bir tek şartı vardır. O da savaşmak şartıdır. Yaşamanız, kendinize gelmeniz için savaşıyoruz. Savaş yaşama yol açıyor, yaşam bizler için bir şeyler yaratıyor. Eğer bunlar böyle ise sahte olanı yaşayamazsınız. Kendimizi aldatmayalım. Aslında ben tutkularınızın düşmanı değilim; bunları daha inceltmenin, daha yaşanılır kılabilmenin çabası içindeyim. Gerekirse bir asker, gerekirse bir komutan, gerekirse bir ideolog ve gerekirse bir hamal gibi buna işlerlik kazandırmaya çalışıyoruz.

Kimse bize yaşam ve varlık hakkı tanımıyordu, buna "durun!" dedik. Bu topraklarda gerçeklerin dili başka olabilir, başka bir dilde seslenebilir. Bu temelde sizleri işlemeye, yorumlamaya, savaştırmaya çalıştık. Bunların doğru olmadığı söylenebilir mi? O halde bu ilgisizliğinizi, kendinize bir türlü adam olmayı yakıştırmayışınızı eleştirmek gerekiyor. "Biraz kendinize gelin" demek suç mu? Elbette ki, vaadedilenlerle eleştirilenler son derece açıktır.

Ata topraklarından, anavatanınızdan kolay kaçmayın diyorum. İşsiz güçsüzsünüz ama yine de elaleme kul-köle olmayın diyorum. Vatanda bir şeyler üretmenin gereğinden bahsediyorum. Ne denli geri olursa olsun, tarihimizi inkar edemeyiz, bu tarihimize eğilmek gerekir. Ne denli bölük-pörçük de olsa bir kimliğimiz var, dilimiz var diyorum. Yani rahatlıkla inkar edilecek bir konumda değiliz. Beş para etmez sınıflardan ya da şu-bu ulustan olanlar sanki bu dünyanın temel ve vazgeçilmez sahipleriymiş gibi her yönüyle yaşamın tadına erişirken, sizin ekmeğe muhtaç yaşamayı kabul etmenizin doğal olmadığını söylüyor, bunun eleştirisini yapıyorum.

Çoluk-çocuklarınız aç, perişan, okulsuz, eğitimsiz; hiçbirinizin işi gücü sağlam değil zaten. Almış başınızı dünyanın her tarafına savruluyorsunuz. Bunun doğru ve sağlıklı bir gidişat olmadığını söyledik. Bunları eleştirdik ve zorlansanız da, mecbur da edilseniz bunlar üzerinde düşünün dedik. Ve bir yaşam vaadettik. Şu anda önümüze fazla bir yaşam sermese de, yine de tapınmamız gereken ata topraklarımız, harabe haline getirilmiş olsa da bir tarihi gerçekliğimiz, doğru-dürüst ifade gücünde olmasa da bir dilimiz, hala yaşayamasak da bir kültürümüz ve kimliğimiz var. Bunların üzerinde düşünelim. Eğer ille bizim olan değerlerden sözedeceksek, temel varlıklarımızın bunlar olduğunu bilmeliyiz.

Önceleri az bilgiyle söyledik bunları, şimdi çok bilgiyle söylüyoruz. Uğruna kan dökmemiştik önce, şimdi çok kan döktük. Hepsi şimdi çok daha değerli ve anlamlı. Şehitlerin kanı, sizi vatana çağırıyor. Çoğunuzun her şeyinden kurtulmak için kaçtığı o topraklara, kendisi için asla bir şey düşünmeyen en değerli varlıklarınız, sonuna kadar kanlarını akıtıyorlar. Bunlar size bir çağrıdır. Benim herhangi bir kişisel çıkar, hatta sınıfsal, ulusal çıkar için bu kadar kıyametler koparmam ne baskıyla, ne de mükafatla asla değerlendirilemez. Bunun izahı, ancak bir insanın kesinlikle kabul edemeyeceği durumlara karşı çıkma zorunluluğuyla yapılabilir. Çılgınca çabadan bahsetmem bunun içindir. Bundan başka mertlikten, insanlıktan dem vurulamayacağını çok iyi bildiğimiz için, böylesine müthiş bir çabanın sahibi olmaya çalışıyoruz. Bunlar size çok şey ifade etmelidir. Etmiyorsa, karşımızda yaşam şansını ileri süremezsiniz. Halk olarak da, birey olarak da yaşama şansınız konusunda sizlere saygılı olunamaz. Çabalarını ölçüp biçme anlamında ve adımları yerinde atma anlamında benden daha fazla bu dünyada kılı kırk yaranın bulunabileceğini sanmıyorum. Bu denli planlı olmasaydık, herhalde buraya mevcut hareketi ve dinamizmi getiremezdik. Ufak bir hata her şeyin sonunu pekala getirebilirdi. Demek ki, büyük hatalarınıza rağmen buna fırsat vermeyişimiz, mantığın etkili ve sürekli olduğunu gösteriyor. Ben bütün gücümle yaşamı sizin için gerçeklik haline getirmeye çalışıyorum. Ama yine de yürüyüşünüz görkemli değil, zavallı ve zayıfsınız, fazla umut vaadetmiyorsunuz. Hep düşeceğinizden korkuyorum. Ben 20 yılımı bu çizgide harcadım, bakın en ufacık bir düşme emaresi yok. Ama düşebilirim ve düştüğümde de kimse beni suçlayamaz. Çünkü "yapacağını yaptı" demeye hak getirmişim. Ama sizler için aynı durumlardan sözetmek zordur. Düşmeyecek, ayakta kalacak kadar sağlam bir yürüyüşün sahibi olun. Bu çok mu büyük bir taleptir? Sanmıyorum. Siz de biraz çılgınca bir çabanın sahibi olmaya çalışın. Hiç olmasa yerinde ve zamanında ufak bir fiske de olsa vurmasını bilin. Size yemeyin, içmeyin, yaşamayın, sevmeyin demiyoruz. En iyisini ve en güzelini yiyin, için, yaşayın. Fakat bunun neyle mümkün olduğunu iyi kestirin. Aksi halde her şey boğazınızda kılçık olur. Bu, büyük ayarlama, büyük kişilik ister. PKK ahlakı ister. Bütün bunlara çağrı yapıyoruz. Şimdi kendimizi bu düzeye getirdik. Sizleri ve halkımızı da biz bu noktaya getirdik. Bu bir iddia idi, şimdi bir gerçek ve yarın ise büyük bir gerçek olur. İnsanlığa kök salabilir. Biz onurumuzla buraya kadar getirdik. Bazıları daha az çabayla ilerletmeyi bilirlerse -ki buna da inanıyorum-, bu gerçekler tartışmanıza, eleştirmenize açıktır. O sosyalizm adına, şu veya bu ideoloji adına çokça yapıldığı gibi, benim ne sülale kurmaya, ne de diktatörlük kurmaya niyetim var. Tenezzül bile etmem, bu tip olgulardan nefret ederim.

Neyle, nasıl savaştığımı anlatmaya, nasıl güce ulaştığımı göstermeye çalıştım. Eğer bu denli büyük bir gerekçe ile olmasaydı, öldürseler adımımı bile atmazdım. Bir lokmanın bile nasıl kazanıldığını, nasıl paylaşıldığını çok iyi bilirim. Bir lokmada hakkı olmayana, o lokmayı vermemek için savaştım. Dolayısıyla halk olarak ve kişi olarak, her bakımdan kendi özgürlüğünüzü ifade edebilecek koşullara ulaşmış oldunuz. Benim hizmetim eğer yararlı bir şeyse ve kabulünüzse, bundan memnun olurum.

Hizmetin bütün yönleriyle nasıl sergilendiğini ortaya koymaya çalıştım. Neyin nasıl kavranması ve sürdürülmesi gerektiğini belirttim. Yine de tartışmayla daha kavrayışlı

hale getirmek ve üstlenebileceğimiz görevler varsa bunu daha özgürce karşılamak mümkündür. Hizmet için daha geniş olanaklar var, kazanmanın daha doğru yolları var. Hem de geçmişi, günümüzü ve geleceği düşünce, ruh ve maddi-manevi değerler itibarıyla ve bütünüyle kazanmanın daha· olanaklı yöntemi, zemini ve hedefleri vardır. Ve diyorum ki, bunların hepsi de gerçek değerlerin sahibi şehitlerimizin anılarına bağlılığın gereği olarak sizlere sunulmuştur. Biz kendi payımıza bu temelde eleştiri yapacağız. Doğru bulduklarımızı deneyeceğiz ve asla zorlama olmayacak. Hepiniz şahitsiniz ki, bu hareket içinde tek bir kişiye bir fiske vurmuş değilim. Haklı olduğum halde, kişiyi özgür tartışma ve özgül katılımla özgürlüğe kazanma ilkesine inandığım için, bunu yapmadım. Yoksa ben de elime kamçıyı alabilirdim. Hele siyasi-askeri gücüm geliştikçe yere yıkamayacağım tek bir insan yoktur. Ama bu zor araçlarına asla gereksinim duymadım ve duymayacağımı da söylüyorum.

Düşman açısından bazı yöntemler denemeye çalıştık. Eğer anlayışlı ve söz anlayan bir düşman olsaydı, tek başımıza da ona sözle meseleyi anlatmak istiyorduk. Doğruların önünü sözle açmak istiyorduk. Daha ilk kelimede kendisi çok bağnazca ve çok inkarcı bir biçimde kapalıydı, kabul etmiyordu. Şimdi kabul ediyor ama, bir gerçeği tartışmayı bu kadar kan ve işkenceden sonra kabul etmenin anlamı kalmamıştır. Bunu önceden yapmalıydı. TC egemenliğine söz kar etmediği için, dünyanın en zayıf adamı olarak ben, silahtan, bıçaktan en çok çekinen ben, en büyük savaşı vermeye hazırlanmak zorunda kaldım. Neden? Düşman, gerçeğin bir tek kelimeyle ifadesine bile açık değildi de ondan. Gerçeklere bu denli kapalı bir düşmana karşı elbette ki anlayacağı bir dilden konuşmak için, sen de bir şeyler yapmak durumundasın. İşte bunun için, iddiasız durumda olan ben, bu çıkışı yapmak zorunda kaldım. Bu düşman çılgın, laf anlamıyor, son derece şoven, gözü kararmış ve başkasını hiçe sayıyor. Kendisini ise her şey sayıyor. Buna birtakım olguları anlatalım diye, zor yöntemi bizim için esas bir yöntem oldu. Gerçekleri anlayacağı zamana kadar da bu yöntemi kullanacağız. Ona, zorun nasıl olduğunu, neyi ifade ettiğini, o çok güvendiği ordusunu işlemez duruma getirecek kadar da göstereceğiz. Zaten kendileri de şimdi buna inanıyorlar, daha da inandıracağız. Ama insanlıktan anlarsa, meseleleri halletmeyi, hani o çokça kullandıkları deyimle barış içinde ve politik olarak halletmekten anlarsa ne ala diyeceğiz. Acaba masaya gelip de kirli işlerini ağza alabilirler mi? Alabilirlerse bravo diyeceğim. Kendini savunsun. Biz kesinlikle öyle kuvvet üstünlüğüyle de karşısında oturmayacağız. Gerçeğimizi imha etmeyi aklından çıkarsın ve söz hakkımızı kısıtlamasın. Varsın gelsin, otursun, dinleme gücünü göstersin, sözlerimize bazı yanıtlar versin. O zaman kimin barıştan, siyasetten ve politik yolla sorunu halletmekten yana olduğunu gösterelim. Ama gelmiyor. Çünkü çok büyük suçları var, o yüzden kaçıyor. Sahte ve demagojik yöntemle sözümona teröristliğimizi ispat etmeye çalışıyor.

Türk egemenleri başka halklara yüzyıllardır uyguladığı katliamları, bu defa baştan aşağı şiddetle Kürdistan halkına da uygulamak istiyor. Ama biz, tam da bu noktada onlara şunu söyleyeceğiz: Doğrudur, tarihte çok halkların başına müthiş katliamlar getirdiniz. Sizlere, artık durun diyoruz. Zaten benim bir yaşam nedenim de budur. O, halklara bu kadar katliamlar uygulamayı başardı. Kürt halkını aslında insan olarak görmüyor. Çok hileli ve sinsi yollarla bitirmeye çalışıyor. Bizim çıkışımızın en anlamlı, en büyük nedenlerinden birisi de budur... Biz bu konuda ustayız; sinsi ve hileli yollardan sonuç almak isteyenleri bulup ortaya çıkaracak ve demagoji ile bu zorbalığını örtbas edemezsin, yaptığın olumsuz işleri de herkese normal bir işmiş gibi gösteremezsin diyecek ve hesap soracağız.

TC'nin maskesini bu anlamda düşürdük. Çıplak bir zordan başka bir olgu olmadığını, hem de çok hasta ve kirli olduğunu, tarihte ve günümüzde utanç verici bir varlık olduğunu ortaya koyduk. Bu bir hesap türüdür. Sen insanlığın bir başbelasısın. Sevilecek, sayılacak, yaşanacak hiçbir yanın yoktur. Bu katliamlarından, insanlığı ve kendi halkını düşürmekten vazgeçeceksin, diyeceğiz. Bu konuda cesaretimiz ve hesap sorma tutkumuz sonsuzdur. Bu denli zorba olana, böyle hesap sormak şarttır. Zaten tarihte de yiğitlik diye bir olgudan bahsedilecekse, tamıtamına anlamı budur.

Sizin için düşürülmüşlükten bahsettik. Düşürülmüşlüğün her ne adına olursa olsun savunuculuğu yapılamaz dediğimiz için, üzerinize bu konuda sert geldik. Bunu da sözle yaptık; size zor uygulamadık ve uygulamayacağız. Fakat sözümüzün de en keskin kılıçtan daha keskin olduğunu biliyorsunuz. Düşman kategorisine girdiğiniz zaman feci bir sonun sizi beklediğini anlıyorsunuz. Düşman kategorisinin ne anlama geldiğini anlattım. Eğer ona doğru yönelirseniz, bizden anlayış, olanak veya herhangi bir tutum beklemeyin. Seçtiğiniz yolu, ulaşmak istediğiniz merhaleyi bilin ve ona göre bir şeyler isteyin. Kaçışın, teslimiyetin, düşmanla açık veya dolaylı birleşmenin ne anlama geldiğini kavrayın, buna anlam verin. Bizimle bağlantılarınızı, bizden taleplerinizi buna göre sıralayın. Düşman konumdaysanız, düşürülmüşseniz, lütfen diyorum, anlamaya çalışın. Bunun için bol zaman, ayağa kalkış olanağı ve fırsatı sonuna kadar mevcuttur. Düşürüleni kimse ayıplamıyor, kimse suçlamıyor, nedenlerini gösteriyoruz. Ayrıca kurtuluş ve ayağa kalkış gerekçelerini de sergiliyoruz. Bunu

"Bu düşman çılgın, laf anlamıyor, son derece şoven, gözü kararmış ve başkasını hiçe sayıyor. Kendisini ise her şey sayıyor. Buna birtakım olguları anlatalım diye, zor yöntemi bizim için esas bir yöntem oldu. Gerçekleri anlayacağı zamana kadar da bu yöntemi kullanacağız. Ona, zorun nasıl olduğunu, neyi ifade ettiğini, o çok güvendiği ordusunu işlemez duruma getirecek kadar da göstereceğiz."

yapmazsanız çıkmazınız daha da büyür, daha da daralırsınız. Direnişi ve kendinizi savunma olanaklarını, "köleliğe özgürlük", "düşürülmüşlüğe özgürlük" veya "düşmana sığınışa özgürlük" biçiminde yorumlarsanız, PKK gerçeği kesinlikle sizi biçecektir.

Hiç kimse bizim kadar söz gücünü ve ikna gücünü kullanmadı. O zaman bundan payınızı alın, kendinizi PKK kılıcıyla doğranacak duruma getirmeyin. Çünkü bu, tarihe lanetli geçmek demektir. Eğer bunlar doğru ise, geriye kalan doğru yol alacaklara olanak ve fırsat vardır. Biz yürümekte kararlıyız. Hiç kimsenin inanmadığı koşullardan bugünlere kadar geldik. Bugün, daha iyi yürünebilecek yol çizilmiş, yöntem belirlenmiştir. Ama her şeye rağmen yürümenin yine de çok zor olduğunu belirtiyorum. Bu işin hayranı olmadığımı tekrar söylüyorum. Benden daha fazla muhtaç olanın siz ve halkımız olduğunu belirtiyorum. PKK'nin bütün militan ve savaşçıları gibi, ben de bu işte varım. Yine söyleyeyim, başlangıçtaki arayış ve iddiam neyse, şimdi de odur. Yani, çok büyük yeteneğim ve olağanüstü durumlarım yok. İddiamın neye karşı olduğunu, neye karşı sizlere hitap etme gücünü kendimde gördüğümü belirtip, gerekçelerini sıraladım. Bu konuda sonuna kadar varım ama, benim çabalarım mütevazidir. Rolünü oynamaya göredir, her şeyi yaratmaya kadir değildir. Ayrıca şuna da inanıyorum ki, çabalar ancak kolektif olursa başarıya gidebilir. Bunu çok iyi bildiğim için, çabalarımı bir çocuğun çabalarıyla bile birleştirebilirim. En iddiasız adamla bile çabalarımı birleştiririm. Bu benim insan çabalarının müşterekliğine, dolayısıyla toplumsal gerçekliğe ve onun özgür ifadesine derinden bağlanışımdır. Bir insanın bundan fazla güç bulamayacağını biliyorum.

Halkımızın en birleşemez bir halk olduğunu söyledik; ortak çabalara en az gelebilen halk olduğunu vurguladık. Kendi örneğimizde, sınırsız bir ortak çabaya girme arayışı içinde olduk ve bu çabaların gereklerini kanıtladık. Şimdi yeni yeni geliyorsunuz. Daha güçlü bir kolektivizmi geliştirmeniz, güçlenmeniz ve başarınız için tek yol belleyeceksiniz. Bunun derin muhtevası kazanılmıştır. Uygun formülasyona ulaşmış, biçimlenmede ifadesini bulmuştur. Buna ulaşmaya çalışın. Bu yönlü bütün çabalarınıza, bundan sonra da büyük değer biçeceğiz. Önderlik babında olsun, sıradan bir işçi babında olsun, çabanızı geliştirin ve süreklileştirin.

Bu, herhangi bir yıldönümü değildir. Partimizin 12. yıldönümüdür diyoruz. Belki de başaşağıya giden yüzyıllardan kurtulmanın yıldönümüdür. Her PKK yılına onlarca yıl, belki de yüzyıl sığdırılmıştır. Birinci yılına birkaç yıl, daha sonraki yıllarına da onlarca yıl sığdırılmıştır. PKK'nin 12. yılı, yani 1990 yılına belki de asırlar sığdırılmıştır. Her şeyden öteye büyük bir gelecek yaratılmıştır.

Bu son yılda, bu günde yoğunlaşmamız, kendimizi yeniden dile getirip formüle edişimiz, yeni bir tohumlanma ile daha çok değer ve daha çok özellik katmamız bir yüzyılı da geride bırakmamızı mümkün kılacaktır. Geleceğe bakışımız da böyledir. İnanıyorum ki, bu bakış ve ona şimdiden hazırlanış, insanın sürekli peşinde koştuğu korkusuz ve özgür yaşam gerçeğine ulaşmadır. Ve herhalde en yaşanılacak yaşam da böylesi bir yaşamdır.

Bu temelde, halkımıza önümüzdeki dönemde daha özgür yaşam yılları dileyeceğiz. İkibinlere doğru bir sözümüz vardı. "Halkımızın da bu dünyada bağımsız ve özgür yaşadığı bir ülkesi olacaktır" dedik. Şimdi bu yılların içine de girdik ve sağlam adımlar attık. Başarılı olması için her şeyimizi ortaya koyacağız.

Süreç, PKK'nin kapsamlı bir tartışma, çözümleme, geçmişini en ucuz yılların kirinden ve pasından ve düşmanın her türlü etkisi ve yüzyılların gerici artıklarından arındırma, bunun çabasında olma sürecidir. PKK kendisinde, her zamankinden daha temiz, daha yaşanabilir, solunabilir bir hareket ortamına ulus ve halk çapında ulaşmıştır. Birey, artık PKK yolunda daha iyi nefes alabilir, daha iyi kendine gelebilir, ulusallığa kavuşabilir. Hiç şüphesiz kendini yüzyılların geriliğinden ve her türlü düşman etkilerinden bu denli uzaklaştırmış bir PKK, geleceği daha hızlı ve daha yoğun kazanabilir. Ve sizler, PKK'li militan ve savaşçılar, böylesi bir PKK silahıyla her alanda, onun en vurucu kolu olan gerillasında, onun en sonuç alıcı halk yığınlarının isyanında kuşanabilir, sonuç alıcı savaşçılığı sergileyebilirsiniz.

Birey olarak belki de yüzyıllarca sürecek bir çabayla ulaşamayacağınız bu silahlara bugün her zamankinden daha fazla ulaşmış bulunuyoruz. Ve gerçekten bununla en çok hak sahibi olan şehitlerin anısına güçlü bir karşılık vererek yarınların temelini güçlü kılma şansını elde ediyoruz. Hiç kuşkusuz bunu sonuna kadar iyi kullanmak, sizin savaş ustalığınızın, parti militanlığınızın yaratıcılığıyla, her düzeyde kolay düşmeyen, kolay düşürmeyen yürüyüşle mümkündür. Bu temelde sizler de, bu silahla iyi savaşarak, insanlığı, halkımızı, ülkemizi ve kendimizi kazanmak için tüm gücünüzü sarfetmelisiniz.

İnanıyorum ki, halkımız her zamankinden daha fazla, ülke ve ulus düzeyinde kendi gerçekliğine ulaşmıştır ve buna görkemli bir savaşla karşılık verecektir. Bu yıllarda, mutlaka kendisine de bu topraklarda bağımsız ve özgür bir yer bulabilecektir. Bu hedefe göz dikmiş, bu hedefin çabalarına daha şimdiden girmiştir. Eğer doğru yönlendirilirse başarı kesindir. Ve sizler de, böylesine bir yürüyüşün sağlam bir öncüsü ve militanı sıfatına oldukça yaklaşmış bulunuyorsunuz. Gereğini yaparsanız, öncülük şansınız bizdeki doğru ifadesiyle ve doğru uygulamasıyla daha da büyük bir anlama kavuşacak, zaferde gerekeni başarıyla yapacaktır. Ben kendi adıma bundan sonra da, mütevazi bir şekilde, şimdiye kadar yaptıklarımı biraz daha deney-tecrübe kazandırarak iyi yürütmeye çalışacağım. Daha çok kazandırabileceğimi rahatlıkla söyleyebilirim. Eğer hepimiz bu temelde üzerimize düşeni layıkıyla yerine getirirsek, başarı kesinlikle bizimdir. Böylesine yakaladığımız bu başarı olanağını, artık hiçbir gücün elimizden koparamayacağı da açıktır.

Bu temelde diyorum ki, geleceğin üzerine büyük bir yürüyüşü, sağlıklı bir biçimde başarıyla gerçekleştirelim.

Bu görkemli yürüyüşün öncü gücü olmasını bildik, bundan sonra da bilelim. Şimdiye kadar olduğu gibi, yaşamın gerçek yaratıcısı, yürütücüsü olan Partimize yaşasın diyoruz.

-YAŞASIN PKK!
-YAŞASIN PARTİMİZİN ÖNDERLİĞİNDEKİ KUTSAL ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZ!

Kasım 1990

Impressum :
V.i.s.d.P :
A. Engizek
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma adresi :
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası :
Stadtsparkasse - Köln
A. Engizek
Konto Nr. : 27 60 29 52
BLZ : 370 501 98

Avusturya	22.50	s.
Belçika	75.00	bfr.
Danimarka	10.00	dkr.
Fransa	7.50	ff.
Hollanda	3.75	hfl.
İngiltere	0.90	£.
İsveç	7.50	skr.
İsviçre	3.00	sfr.
Norveç	10.00	nkr.

PKK'NİN 12. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ VESİLESİYLE GÖNDERİLEN KUTLAMA MESAJLARI

Parti Önderliğine

Kürdistan halkına, yok olma ve bitirilme hükmünün verildiği, Kürt ve Kürdistan kelimesini dile getirmenin dahi suç ve alay konusu olduğu, toplumumuzun en karanlık tarihini yaşadığı bir süreçte, Kürdistan toplumunu yeniden dirilten PKK, ERNK ve ARGK gibi devrim silahlarımızın temelini atan ve yaratan, tarihimizin yepyeni bir önderliğini temsil eden Parti Önderliğimiz; halkımızı topyekün ayağa kaldırarak, kahramanca düşmanın üzerine yürüten, cesaretli bir tarzda kendi öz gerçekliğine sahip çıkabilecek bir düzeye ulaşması için, insanlık tarihinde benzeri görülmemiş zorluklara göğüs geren, en önemlisi de insanlığın yaşamı boyunca görülmemiş bir biçimde tüm insani yeteneklerini ayaklandıran, büyük bir azim ve çabayla her dönemde mücadelemizin yolunu aydınlatan ve bugüne kadar getiren Parti Önderliğimiz, bu olağanüstü çabalarıyla tüm Kürdistan halkının kurtuluş umudu olduğu gibi, bilimsel sosyalizmin yaratıcı özünü temsil eden ve bu konumu ile dünya insanlığının nihai kurtuluşunun yolunu aydınlatan bir duruma gelmiş bulunmaktadır.

Şanlı önderimiz PKK'nin 12. yıldönümünü kutladığımız böyle anlamlı bir günde Mahsum Korkmaz Akademisi Yönetimi ve öğrencileri olarak; Parti Önderliğimizin çizdiği ve aydınlattığı bağımsızlık, özgürlük ve demokrasi yolunun güçlü yürüyüşçüleri haline gelmek için böyle anlamlı bir günde kendimizi yeniden gözden geçirerek, dönemin bizden istediği militan ölçülere ulaşmak için tüm beceri ve yeteneklerimizi ayaklandırarak, Parti Önderliğimizin başlattığı özgürlük yürüyüşünün en güçlü komutanları haline geleceğimize dair, daha önce Parti Önderliğine verdiğimiz bağlılık sözünü yeniler, saygı ve sevgilerimizi sunarız!

Mahsum Korkmaz Akademisi Yönetimi ve Öğrencileri
27.11.1990

Parti Önderliğine

Partimizin 13. mücadele yılına girdiği bu anlamlı günde, kendine, gerçekliğine, tüm değerlerine yabancılaşan Kürdistan halkının ayağa kalkmasını sağlayan;

Halkımızı öncüsüne ve mücadele örgütlerine kavuşturan, bizleri yerden kaldırıp kişiliğe kavuşturan Parti Önderliğimiz;

Emrettiğiniz çizgide yürüme, parti kişiliğine ulaşma çabamızı yoğunlaştırma, dönemin ihtiyaçlarına cevap veren militan ölçülere ulaşma konusunda verdiğimiz sözü tekrarlarken;

Bağlılığımızı, devrimci selam ve saygılarımızı sunarız.

Lübnan Üst Komitesi
27.11.1990

Parti Önderliğine

Oluşturduğunuz PKK'nin 12. kuruluş yıldönümünü kutladığımız bugünde, attığınız bu adımla insanlığa sunduğunuz eserin büyüklüğünü ve anlamını daha iyi görüyoruz.

Büyük kişiliğiniz önderliğindeki Partimizin daha büyük adımlar atacağına inanıyor ve insanlığın buna şiddetle ihtiyaç duyduğunu yaşanan güncel gelişmelerle görüyoruz.

Bu inançla geleceğin görevleri üzerine yürürken, yüce kişiliğinize olan bağlılığımızdan aldığımız güçle üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir sorunun olmadığına inanıyoruz.

Saygı, sevgi ve bağlılığımızla Devrimci selamlar

Orta ve Dersim Eyaletleri Temsilciliği
27.11.1990

Zindandaki yoldaşlara

12. kuruluş yıldönümünü kutladığımız Partimiz, bugün halk ve insanlık kavgasında önemli bir aşamaya ulaşmıştır. Bu kavgada siz değerli yoldaşların ölümüne bir direnişle yerinizi aldığınız, Parti çizgisinin taktik önderlik sahasında en iyi temsilini gerçekleştirdiğiniz inancıyla, sizlere, Parti Önderliğine ve tüm partili yoldaşlara bulunduğumuz alandan destek olacağımızı, önümüzdeki dönemde, her alanda Apocu ruh ve yaşam tarzını daha yetkince hayata geçirmenin çabasını sergileyeceğimizi belirtir, devrimci selam ve başarı dileklerimizi iletiriz.

Orta ve Dersim Eyaletleri Temsilciliği

Sayın Başkanımız

Yürümekte olduğumuz mücadelemizin 12. yılını başarıyla geride bırakıp, 13. yılına gireceğimiz bu dönemde attığımız yeni ve ileri adımların sevinci, coşkusu içinde Parti yıldönümünü kutlar, başarılar dileriz. Bize sunmuş olduğunuz imkanlardan sonuna kadar yararlanarak bugün bu aşamaya geldik, bu aşamadan sonra sizin vereceğiniz destekle ve bizim fedakar çalışmalarımızla o büyük güne ulaşacağımız kesindir.

Devrimci saygı ve selamlarımızla Mahsum Korkmaz Akademisi Öğrencileri -Dersim

Tertip komitesine

Emperyalistlerin Ortadoğu halklarına yönelik savaş politikalarına, TC devletinin,ABD'nin baş destekçisi olarak hararetle katılmasının asıl nedeni; diğer başka nedenlerin yanında, her geçen gün gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ve Türkiye'deki toplumsal muhalefetin yok edilmek istenmesidir.

Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine bugün önderlik eden PKK'nın 12. kuruluş yıldönümünü, devrimci coşku ve dostlukla selamlıyor, Kürt ve Türk halklarının ortak mücadelesinin yakın gelecekte yaratılacağı ve zafere erişeceği inancıyla, sizlerin nezdinde PKK'yı kutluyoruz.

-Yaşasın Türk ve Kürt halklarının mücadele birliği!
-Yaşasın halkların örgütlü direnişi!
-Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Devrimci Yol tutukluları Sağmalcılar Cezaevi

PKK Merkez Komitesine

Yoldaşlar,

Partinizin 12. kuruluş yıldönümünü coşku ve başarı dileklerimizle kutlarız.

Kürdistan'da, Partinizin 7 yıldır kahramanca sürdürdüğü gerilla savaşı artık şehirlerde de yankılanmaya başlamıştır.

1990 ilkbaharı, Kürt halkının yediden yetmişe mücadele alanlarına döküldüğü SERİHILDAN'ın başlangıcı oldu.

1990 ilkbaharında, NEWROZ ateşi sadece Kürdistan dağlarında değil, cezaevlerinin en karanlık hücrelerinden şehir meydanlarına kadar her yerde yandı.

SERİHILDAN İstanbul, Ankara, İzmir, Adana başta olmak üzere Türkiye emekçilerinin gönüllerinde, bilinçlerinde de yankılandı. 1 Mayıs eylemlerinde halklarımızın kurtuluş özlemleri birleşti.

Faşist-sömürgeci çete paniğe kapılarak alelacele 413-424-425 sayılı kararnamelerle halklarımızın devrim mücadelelerini bastırmaya yeltendi. Savaş tutsaklarımızı idamla tehdit ederek, alçakça şantajlara başvurdular. Aradan geçen zaman da gösterdi ki bu çirkin çabaları çaresizliklerinin çırpınışlarıdır.

Yoldaşlar,

Körfez krizi ile birlikte, emperyalistler kendi çıkarlarına göre Ortadoğu'yu yeniden düzenlemek istiyorlar. TC'nin de rol almaya hevesli göründüğü savaş senaryolarına göre, Kürdistan yine emperyalistlerin-sömürgecilerin çıkarlarına göre kesilip biçilecek ve Ortadoğu haritası yeniden çizilecek.

Irak'ın Kuveyt'i işgalini bahane eden emperyalist devletler bölgeye yüzbinlerce kişilik ordularını yerleştirdiler. Suudi Arabistan, Türkiye başta olmak üzere bölgedeki uşaklarını milyarlarca dolarlık silahlarla takviye ediyorlar.

Bizler, halklarımızın emperyalizmin-sömürgeciliğin planları doğrultusunda savaşa sürülmelerine hayır diyoruz. Halklarımızı, emperyalistlerin, sömürgecilerin çıkarları için değil, kendi kurtuluşları için savaşmaya çağırıyoruz.

Görevimiz, halklarımızın mücadelesini her alanda yükseltmektir. Bu mücadelelere önderlik etme görevini hakkıyla yerine getirebilecek ortak adımlarımızı sıklaştırmaktır.

İnanıyoruz ki, Kürdistan ve Türkiye halkları, komşu bölge halklarının gerçek devrimci yönelimleriyle de birleşerek zafere kadar savaşacaktır.

Yoldaşlar,

Partinizin 12. kuruluş yıldönümünü kutlarken, 13. yılınıza zafere doğru koştuğunuz bir yıl olacağına inanıyoruz.

Halklarımızın kurtuluşu uğruna son nefesine, kanının son damlasına kadar inançla savaşan tüm şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

Onlara söz veriyoruz ki,

Onlardan devraldığımız mücadele bayrağını zafere ulaştıracağız.

-Yaşasın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi!

-Yaşasın Kürdistan ve Türkiye halklarının devrimci mücadelesi!

-Emperyalizme, faşizme ve sömürgeciliğe karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda ileri!

TKP(B) Merkez Komitesi Adına Genel Sekreter Taylan Doğan

PKK'yı, ulusal kurtuluş savaşında 13. yılına girerken devrimci coşkuyla selamlıyoruz

PKK'nın ulusal kurtuluş savaşında 12 yıllık geçmişi ve kazanımları, Kürdistan halkının ve uluslararası alanda kurtuluş davasının farklılığını her geçen gün daha geniş kesimlere kabul ettirmesi, faşist Türk sömürgecilerinin çıkmazını derinleştiriyor. Bu da daha büyük bir saldırganlıkla Kürdistan halkına yönelmesine yol açıyor. Bütün mücadelelerin değişmez kuraldır bu: Direniş... saldırı... daha büyük direniş... daha azgınca saldırı, bugünkü süreç budur. Ve Kürdistan halkının zaferi elleriyle koparıp alması şeklinde sonuçlanacaktır.

Faşist Türk sömürgecilerinin ekonomik bunalımlarını derinleştirirken, sosyal dengeleri altüst eden toplumsal muhalefete binlerce ve onbinlerce daha insan katan bir sonuç yaratacaktır. Bu uygulama da kendileri için çözümsüzlüğü getirecektir. Onlarca deney göstermiştir ki, ulusal uyanış içerisinde çağdaş önderliğe kavuşmuş olan halkların kurtuluşunu hiçbir güç engelleyemiyor. Kürdistan halkı bin yılların varlığını sürdürme mücadelesindeki deneyimleriyle onlarca mazlum halkın kurtuluş savaşlarının deneylerini birleştirip konuşturmaya çalışıyor. Kazanan Kürdistan halkı olacaktır.

Gecenin
Sessizliğini bozan halkların
Gözyaşıydı sanki yağmur
Düşün ki,
Dört parçaya bölünmüş yüreğin
Halepçe'de Dilansın-Delalsın
Bir de
Sırılsıklam aşıksın güneşe
Ve düşman
Bütün kinini kusuyor üstümüze
Ellerin, ellerimiz
Uzanmaz mı puşata

-Kahrolsun sömürgeci-faşist diktatörlük!
-Yaşasın özgür Kürdistan!
-Yaşasın Türkiye ve Kürdistan halklarının devrimci birlik mücadelesi!

SHB (Silahlı Halk Birlikleri) Sağmalcılar Cezaevi Örgütü

PKK'lı arkadaşlara

Türkiye ve Kürdistan'da bugünlerde son derece önemli olaylar yaşanıyor. Bu önemli gelişmeler ekseninde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin kazandığı yeni boyutlar vardır.

1984'ün 15 Ağustos'undan beri, PKK öncülüğündeki gerilla zemininde yürüyen silahlı halk savaşı, Kürdistan'ın bütün bölgelerini sararken, Kürt halkını faşizme ve işgalci Türk ordusuna karşı ayağa kaldırmış, hiçbir askeri gücün altedemeyeceği bir güce dönüşmüştür. Dev ayağa kalkmıştır. Kürt halkı direnme ve savaş günü Newroz'da, yedisinden yetmişe, işgalcilere "artık yeter" deyip zafer işaretleriyle sokağa dökülmüş, dağlarda döğüşen evlatlarına cevap vermiştir. PKK öncülüğünde yürüyen Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi yeni bir aşamaya, yaygın halk ayaklanmaları aşamasına sıçramıştır.

Kürdistan'da yeni dönemin habercisi son gelişmeler, Newroz arifesinde Mardin'de altı saatlik bir çatışmadan sonra şehit düşen 13 ARGK gerillasının cenazesine halkın sahip çıkmasıyla başladı. Bilindiği gibi bugüne kadar şehit edilen gerillalar, ya ailelerine haber verilmeden kimsesizler mezarlığına, ya da toplu mezarlara gömülürdü. Ama bu kez aynı şeyi yapmak isteyen faşist ordu güçlerine karşı, kadın, genç, yaşlı, çocuk demeden bütün halk ayağa kalkarak cenazelere sahip çıktı. Cenaze töreni biçiminde başlayan, onbinleri bulan kitlesel gösteri, işgalci Türk ordusunu ve faşizmi lanetleyen bir protesto gösteri ve yürüyüşüne dönüştü. Ulusal kurtuluşun sloganları ve devrime bağlılığın antları binlerce insan tarafından haykırıldı. Uysal köleler olarak görmeye alıştığı halk kitlelerini bu şekilde gören faşist polis ve ordu güçleri gördüğü manzara ile dehşete kapılmış, vahşetle kitleleri dağıtmak için saldırmıştır. Bu saldırı ile içinden iki şehit veren halk, eline ne geçirdiyse faşist resmi güçlere karşı direnişe geçmiştir. Nusaybin halkı şehri tam bir savaş alanına çevirdi. Devlete ait binalar tahrip edilirken sokak sokak, ev ev direndi. Faşist ordu güçleri tam bir panik içinde ertesi gün şehri tank ve ordu güçleriyle doldurdu. Nusaybin halkı bu kez fırınlar dahil tüm işyerlerini kapatarak, tank ve jandarmalara karşı göğüslerini gererek ellerinde zafer işaretleri, "Yaşasın Kürdistan" sloganları altında direnişi sürdürdü. Nusaybin'deki faşist terörü protesto etmek ve halk direnişine omuz vermek amacıyla Midyat, İdil, Silopi ve Cizre'de resmi askeri birliklerle işbirlikçi kontraların oluşturduğu barikatların üstüne yürüyen halk Nusaybin'i de aşan bir direniş sergiledi.

Kürdistan'da PKK öncülüğünde gelişen ulusal kurtuluş savaşının içine girdiği bu yeni dönem, bölgemizde yeni gelişmelerle karşı karşıya getirmiştir. Ortadoğu halkları, Kürdistan halk savaşı pratiğinde yeni bir devrimci odağa sahip olmuş, yeni bir devrim mevzisi yakalamıştır. Kürt halkının mücadelesi, halkların hangi yolla haklarına sahip çıkabileceğinin canlı pratiği olmaktadır. Bu anlamda Kürdistan pratiği her türlü reformizme ve teslimiyete karşı devrimci çıkışın zaferinin belgesi olmaktadır.

Bu muazzam gelişmelere rağmen, halen PKK'nın nasıl devrimci olmadığıyla uğraşanları anlamamız mümkün değildir. "Misakı Milli"ci görüşlerden dolayı, Kürdistan meselesine yaklaşımda kafa karışıklığını yaşayan devrimci hareket, Kürt halkının ayağa kalkışmasının karşısında, ciddi yaklaşımlarda bulunmak zorundadır. Literatüründe "ulusların kendi kaderini tayin hakkını" kabul edip, pratik yaşamlarında ise kendi örgütlülüğünün dışında bir bağımsızlık hakkını kabul etmeyen görüş, anti-marksist görüştür. Türkiye devrimci hareketinin sosyal-şoven bakıştan kurtularak bağımsızlık uğruna büyük bedeller ödemeye devam eden Kürt halkının kutsal kavgasına karşı, tarihsel sorumluluğunu yerine getirmesi ertelenemez bir görevdir. Türkiye devrimci hareketinin tarihsel sorumluluğu ise iki ana görevi güncelleştiriyor. Birincisi; silahlı-silahsız her türlü mücadele yönteminin kullanılarak, Türkiye'de devrimci silahlı cephenin açılması. İkincisi ise; Kürt halkının ulusal bağımsızlık mücadelesinin, Türk proletaryası ve diğer emekçi sınıflar tarafından kavranarak her türlü

enternasyonalist dayanışmanın yerine getirilmesi gerektiğidir. Türkiye emekçi sınıflarının böylesi bir siyasi bilinç düzeyine ulaşması şüphesiz Türkiye devrimci hareketinin yapacağı siyasi çalışmalara bağlıdır. Böylesi siyasi bilinçlendirme faaliyetini yapacak devrimci hareketin kendisinin öncelikle bu konuda doğru bir yaklaşım içinde olması gerekir. Üzülerek belirtelim ki, Türkiye devrimci hareketi bu konuda, ufuk darlığını yaşamaktadır. Bu sosyal-şoven bakış açısını devam ettirdiği taktirde, Türkiye'deki demokratik halk devriminin ve Kürdistan'daki ulusal demokratik devrimin, bir an evvel başarıya ulaşmasının önünde engel oluşturacağı bilinmelidir.

Bugün burada 12. kuruluş yıldönümünü kutladığımız PKK'nın Ortadoğu halklarının mücadelesine yaptığı katkıları görmek gerekir. PKK'nın bu duruma gelebilmek için, özellikle 1984'ten beri hayata geçirdiği militan devrimci, silahlı halk savaşı çizgisinin zorunlu sonucu olarak ortaya çıkan yüzlerce şehidini saygıyla anıyoruz. Şehitlerini şehidimiz, kavgalarını kavgamız biliyoruz. Bağımsız Kürdistan mücadelesini bütün boyutlarıyla destekliyoruz.

-Yaşasın PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi!
-Kahrolsun sömürgeci-faşist diktatörlük!
-Yaşasın halkların devrimci mücadele birliği!

SHB
Sağmalcılar Örgütü adına
Talat Coşkun

PKK savaşçıları, arkadaşlar

Türkiye Kürdistan'ında, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesini gerilla savaşı olarak yürüten yurtsever PKK'nin 13. mücadele yılını selamlıyoruz.

Partimiz TKP/ML, Türkiye Kürdistan'ında ulusal kurtuluş misyonu ile hareket eden PKK'nin TC'ye ve TC nezdinde ABD emperyalizmine darbe vurarak proleter dünya devrimine katkıda bulunduğu anlayışındadır.

Özellikle faşist komprador patron-ağa devletinin yıkılması ve demokratik halk iktidarının kurulması için silahlı mücadelenin esas alınması gerekliliğini gören ve bu perspektifle kırsal alanlarda köylü gerilla savaşı yürüten TKP/ML ve önderliğindeki TİKKO'nun dostluk ve dayanışma içerisinde hareket ettiği PKK güçleri Türkiye Kürdistan'ında özellikle Dersim alanında TC'nin faşist ordusuna darbe üstüne darbe indirerek geleceğe olumlu miraslar bırakmaktadır.

Günümüzde 12 Eylül yenilgisiyle birçok hareketin varlık-yokluk sorununun gündeme getirdiği faydacılığın tüm tonlarından uzak ve tumturaklı lafazanlığından uzak devrimci mücadele anlayışına örnek bir mücadele dostluğu gösteren TKP/ML, gerek Kürt ulusunun kendi kaderini tayin etme hakkına yönelik temel teorik görüşlerindeki netlik, gerekse Kürt ulusuna gösterilecek gerçek dostluğun TC'ye karşı silahlı mücadele mevzisinde konumlanmak, demokratik halk devrimini derinleştirmek olduğunu ispatlayan pratiğiyle yol göstericidir.

Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında yürüttükleri gerilla savaşında yüzlerce şehit veren TKP/ML ve PKK, Ortadoğu'da başını ABD emperyalistlerinin çektiği olası emperyalist savaşta rol almak için can atan TC'nin korkulu rüyası durumundadır. Savaşın halka getireceği yıkım ve kriz yükünün artıracağı devrim koşullarını değerlendirmede sosyal ve ulusal temelde yükselen gerilla savaşının tayin ediciliği gözler önündedir. Bu konjonktürde 12. mücadele yılını kutlayan PKK'yi ve ulusal kurtuluş savaşımını selamlıyor, şehitlerimizin nezdinde tüm dünya şehitlerini saygıyla anıyor, daha gelişkin mücadele dostluğu dileklerimizi bildiriyoruz.

-Yaşasın halk savaşı!
-Yaşasın devrimci dostluk ve dayanışma!
-Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TKP/ML-TİKKO
Sağmalcılar Cezaevi Örgütü
27.11.1990

Tertip komitesine

Kürt halkının isyan geleneğinin temsilcisi, ulusal ve sosyal kurtuluş savaşçılarını bu anlamlı günde selamlamaktan kıvanç duyarız.

Sosyalist sistemde esen teslimiyetçi rüzgarların emperyalist metropollerdeki yankısının bir sevinç nidasına dönüştüğü bu süreçte, devrimci mücadele bayrağını yükseklerde tutmayı başarabilen PKK savaşçıları, diğer ulusların "zafer savaşan sosyalizmin olacaktır" şiarına inanmış devrimcilerine bir moral kaynağı olmaya devam ediyor.

Gelecek savaşanların yürekleriyle yaratılacaktır.

-Bijî tekoşina rızgariya Kurdistan!
-Bijî şoreşa demokratiya gel!

16 Haziran Hareketi
Bayrampaşa
27.11.1990

Arkadaşlar

Kuruluşunun 12. yılında PKK'nın sosyalizm yolundaki ulusal kurtuluş mücadelesini selamlıyoruz. Türkiyeli devrimciler olarak, emperyalizme ve faşizme karşı bir cephe de kendi ülkemizde açmaya çalışıyoruz. Devrim ve sosyalizm bayrağı bizim ülkemizde de yükselsin diye mücadele ediyoruz. Türkiye ve Kürdistan halklarının cephe birliği dünyayı sarsan büyüklükte devrimci gelişmeler yaratacaktır.

-Yaşasın halklarımızın mücadele birliği

Direniş Hareketi Davası tutukluları

Arkadaşlar

Faşist diktatörlüğün Türk ve Kürt halkları üzerinde estirdiği baskı, zulüm ve terör rüzgarları giderek daha da artıyor. Ancak halklarımızı korkutamıyorlar, yıldıramıyorlar. Onlar hergün daha kararlı daha inançlı bir biçimde kendi kurtuluş mücadelelerine sahipleniyorlar, faşizme, emperyalizme ve şovenizme karşı savaşa katılıyorlar.

Kürt ulusunun kurtuluş mücadelesini veren PKK savaşçılarını selamlıyor, 12. kuruluş yıldönümünü kutluyoruz.

-Kahrolsun faşist diktatörlük!
-Yaşasın Türk ve Kürt halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi!
-Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

TİKB
Sağmalcılar Cezaevi Örgütü

Şerefli ve saygıdeğer PKK'lı arkadaşlara

Bu şanlı ve onurlu günde, tüm benliğimizle sizleri selamlıyoruz. Bu güzel ve onurlu günü sizlerle paylaşmanın sevinci ve mutluluğu içindeyiz.

Bugün PKK'nın mücadelesiyle Kürdistan gerçekliği dosta da düşmana da kendisini kabul ettirmiş bulunuyor. 1984 Eruh-Şemdinli baskınıyla, yıllardır üzerinde ölü toprağı serpilmeye çalışılan Kürdistan volkanı hareketlenmiş, patlamalar dağlarda ve bozkırlarda ateşleri yeniden yakmışlardır. Bu Kürdistan'ın dört bir yanına yansımış, dünya kamuoyunun ilgi merkezi haline gelmiştir.

Türkiye devrimci hareketinde sömürge Kürdistan'a dair, Dr. Hikmet KIVILCIMLI ve İbrahim KAYPAKKAYA hariç en ufak bir politika yaratılamamış; bunun da ötesinde Kürdistan meselesine yaklaşım sosyal-şoven ve kemalist bir eda arzetmiştir. Bu tarz yaklaşımlar; bağımsızlık, özgürlük, sosyalizm ve devrimcilik kisvesine büründürülmeye de çalışılmıştır.

Kürdistan'ın sömürge olduğu ve ayrı örgütlenmesi gerektiği bu derece net iken, Kürdistan'da silahlı mücadele bayrağını şerefiyle dalgalandıran PKK'nın varlığı bir yandan yadsınmaya çalışılırken, bir yandan da genel olarak Kürt ve Kürt gerçekliği kabul edilir görüntüsü verilmektedir.

Kürdistan'daki silahlı mücadeleyi utangaç bir şekilde kabullenen arkadaşlarsa, "doğrudur, sömürgedir" vb. demekten öteye gidemeyip, somut bir adım atamıyorlar.

Kemalizmden kopuşamayan utangaç Türk solu, yeniden yanan ateşleri, mahkemelere dilekçe vererek yermeye de çalışmıştır. Bu tavırlarını pişkince sineye çekişle unutturmaya çalışarak; PKK'nın ve Kürt halkının mücadelesini kabulleniyor gözükmüşlerdir. Bu konuda bunların samimiyetinin ne denli olduğu belli değildir. Doğru devrimci tavır; dürüst bir özeleştiri ve somut adımlar atmayı gerekli kılmaktadır.

Yiğit Kürdistan halkı ve onun onurlu mücadelesinin bayrağını taşıyan PKK savaşçıları; isterdik ki, en güzel, en derin, en değerli duyguları söze dökebilelim. Söyledıklerimizden öte; en içten duygularımızla mücadelenizi selamlıyoruz.

Sömürgeci-faşist TC diktatörlüğüne karşı mücadelenizi candan destekliyor ve başarılar diliyoruz.

-Yaşasın PKK'lı yiğit Kürdistan devrimcileri!
-Yaşasın Türk ve Kürt halkının enternasyonal devrimci dayanışması!
-Kahrolsun sömürgeci-faşist diktatörlük!
-Kahrolsun işbirlikçilik ve şovenler!

Çayan Sempatizanları
Sağmalcılar Cezaevi
27.11.1990

Tertip komitesine

PKK'nın 12. kuruluş yıldönümünü coşkuyla selamlıyoruz!

Yüzyıllardır her türlü kötülüğün reva görüldüğü Kürt ulusunun kurtuluşu ve kendi özgür iradesiyle kendi bağımsız, demokratik iktidarını kurma mücadelesine damgasını vuran PKK'nın 12. kuruluş yıldönümünde organize ettiğiniz kutlama toplantısını samimi bir coşkuyla selamlıyoruz.

Bugün PKK'nın 12 yıllık mücadele tarihi, Kürdistan halkının kendi özgücüyle zaferi yakaladığının kanıtı oluyor. Bu aynı zamanda biz Türkiye devrimcilerine de güç ve desteğin somut ifadesi olduğu gibi, önderimiz Hikmet KIVILCIMLI'nın ulusal sorundaki tespitinin pratikte doğru bir kanıtı da olmaktadır. Artık Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi tabuları yıkmış, bizlere de yürümemiz gereken yolu açmış bulunuyor. Partimiz başından beri PKK'nın mücadelesini desteklemiş, sürekli dostça ilişkiler içerisinde olmuştur. Bugün bu ilişkiler daha da gelişmiş bulunuyor. Partimiz, PKK'yla FKBDC içinde yer almış, bugün ise, Devrimci Birlik Platformu içinde birlikte mücadele etmekten kıvanç duymaktadır.

Bizler biliyoruz ki, bugün Kürdistan'da mücadele yükselirken, Türkiye'de henüz istenilen duruma kendisini kavuşturamamış da olsa, bu mücadeleyi yükselterek Kürdistan halkına en büyük desteği sunmuş olacağız. Bugün Kürdistan'da ve Türkiye'de gelişen devrimci direniş mücadelesi halklarımız arasındaki kardeşliğin nasıl olması gerektiğini gözler önüne sermiştir. Halklarımızın devrimci mücadelesinin yükseltilmesi ve halklarımız arasındaki kardeşlik bağının daha da gelişeceği bir yıl olacağına inanıyoruz. Zafer savaşarak direnen Kürdistan halkının olacaktır.

-Kahrolsun emperyalizm, faşizm, sömürgecilik!
-Yaşasın mücadelemiz!
-Yaşasın Kürdistan halkının bağımsızlık mücadelesi!
-Yaşasın halklarımızın mücadele birliği!
-Yolumuz direniş, hedef iktidar!
-Yaşasın Devrimci Birlik Platformu!

SVP Temsilciliği
Sağmalcılar Cezaevi

Düzenleme komitesine

Dostlar,

Tarihten silinmeye çalışılan, varlığı-yokluğu tartışılan bir halkın çağdaş insanlık arenasında yerini alabilmesi için, Kürdistan devrimcilerinin yıllarca Türkiye Kürdistan'ında sabırla, inançla, özveriyle, bilinçle yarattıkları çalışma "düşürülmüş" Kürt halkına kişiliğini ve ulusal kimliğini kazandırarak, örgütlü mücadeleyi, Kürdistan İşçi Partisi'ni yaratarak taçlandırdı.

PKK yaratıcıları bu onurlu göreve başlarken, zorlukların farkındaydılar. Bir taraftan Kürt halkına ihanet eden revizyonizmin dümen suyundaki Kürt aydınları, bir taraftan Türkiyeli sözde aydınlar, bir taraftan ulusal varlığını tartışan sosyal-şoven anlayışlar, bir taraftan uluslararası revizyonizm, bir taraftan ulus olduğunun bilincinde olmayan bir halk...

Tüm bu zorlu yolu aşmanın yöntemini kavrayan PKK yaratıcıları, zorun tarihteki çözümleyici özelliğinin bilinciyle 78'de yarattıkları PKK'yı gittikçe güçlendirip, 12 yıllık zorlu bir mücadeleyle hedefe biraz daha yaklaştırmanın kıvancıyla Kürt halkının yeniden doğuşunu tüm dünyaya duyurdular.

Selam olsun,
Kendine ve halkına ulusal kimlik kazandırmak uğruna ölümü kucaklayanlara!
Selam olsun,
PKK'yı yaratan Kürdistanlı devrimcilere!
12 yıllık mücadele Kürt halkına kutlu olsun.
13. mücadele yılında Kürt halkına ve partisi PKK'ya başarılar dileriz.

THKP-C'li bir grup devrimci

PKK Sağmalcılar Cezaevi Alan Örgütlülüğü'ne

Partinizin 12. kuruluş yıldönümünde yükselen mücadelenizi selamlarken, gerçek anlamda dostluğun ve dayanışmanın somutun üzerinde yükseleceği ve bunun tek yolunun siyasal iktidara karşı örgütlenerek politikleşmiş askeri savaş stratejisi ile zafere ulaşacak savaşım olacağına olan inancımızla, mücadelenin her alanında dostlarımızı kutlar, başarılarınızın devamını dileriz.

-Yaşasın Türk ve Kürt halklarının silahlı devrim mücadelesi!
-Ya özgür vatan ya ölüm!

MLSPB
Sağmalcılar Cezaevi
Alan Örgütlülüğü

Tertip komitesine

Arkadaşlar

Bizler Sağmalcılar Cezaevi'ndeki TDKP'li tutsaklar olarak sizin şahsınızda partiniz PKK'nın 12. kuruluş yıldönümünü kutlarız. Böyle bir günde sizin sevinç ve coşkunuzu paylaşıyoruz ve Kürt ulusunun ulusal özgürlük mücadelesi yolunda elde silah şehit düşen sayısız yiğit militanlarını saygıyla anıyoruz.

1990 Şubat 1. Genel Konferans bildirisinde de belirtildiği gibi partimiz, "TDKP, sınıfsal baskı gibi, ulusal baskının tüm biçimlerinin, ulusal hak eşitsizliğinin ve zora dayanan birliğin de en amansız düşmanıdır. TDKP, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı da dahil, kendi kaderini özgürce tayin hakkını; ulusların ve dillerin tam hak eşitliğini tavizsizce savunuyor. Özgürlük ve demokrasinin bir parçası olarak, Kürt halkının, kendi kaderini özgürce tayin edebilmesi için, bugün: Tüm işgal birliklerinin Kürdistan'dan geri çekilmesi, istihbarat örgütlerinin dağıtılması; Olağanüstü Hal Bölge Valiliğinin kaldırılması, bürokratik aygıtın bütünüyle dağıtılması; tüm emperyalist üslerin kapatılması; koruculuk sisteminin dağıtılması, korucular ve aşiret reislerinin silahsızlandırılması, bu silahların, yerel düzeyde oluşacak halk komitelerine devredilmesi; yönetim görevini halk komitelerinin üstlenmesi; devlet işletmelerinin Kürt halkına devredilmesi; başta komünistler olmak üzere, tüm ulusal ve demokratik güçlere örgütlenme ve faaliyet yürütme özgürlüğü tanınması, demokratik hak ve özgürlüklerin güvence altına alınması taleplerini ileri sürüyor..." ve bu uğurda mücadele ediyor.

Bugün zulmün sınır tanımadığı Kürdistan'da, en zor şartlarda yürüttüğünüz özgürlük ve demokrasi mücadelesinin, her geçen gün gelişmesi, bizim için de sevinç kaynağıdır. İnanıyoruz ki, Kürdistan dağlarında ve şehirlerinde ve zindanlarında hemen her gün elde silah düşmanla çarpışırken toprağa düşen her can, dökülen her damla kan, boşa akmış olmayacaktır. Bu uğurda verilen her kayıp, sonuçta Kürt ulusunun özgürlüğünü, faşist Türk devletinin de sonunu yaklaştıran bir etken olacaktır.

-Bımre koleti, bimre zordesti, bijî azadî!
-Yaşasın Türk ve Kürt halklarının özgür birliği ve mücadelesi!

Sağmalcılar TDKP tutsakları

Türkiye'de son siyasal durum ve iyice dayatan devrimci görevler

Türkiye'de 1990 yılı başından itibaren iyice artan siyasal hareketlenme, yıl sonuna doğru en üst düzeyine ulaşmıştır. Son günlerin önemli siyasal olayları nelerdir? Kuşkusuz en başta, yıl boyunca özel savaş kararnameleriyle bastırılmak istenen, fakat yıl sonuna doğru bu kararnameleri de boşa çıkardığı açıkça görülen Kürdistan'daki kitle eylemlerinden, yerel halk ayaklanmalarından sözetmek gerekir. Son Lice olaylarıyla bu durum daha da açıklık kazanmış ve kitlesel hareket sürekliliğini kanıtlamıştır. Bu olayın gösterdiği en önemli husus nedir? Ankara'da yöneticiler birbirleriyle tam bir dalaş içindelerken, Lice'de halk kurşunlanmakta, kitleler katledilmektedir. Yani başta Kürdistan olmak üzere, benzer bir biçimde Türkiye'de de yönetim Ankara'daki kuklaların elinde değildir. Her alanda örgütlendirilen özel savaş çeteleri ve örgütlü olan ordu, esas ve tek yönetim gücü olarak egemenliğini sürdürmektedir. Her çete başı, her düzeydeki ordu komutanı, her asker kendi başına sorgusuz sualsız bir karar ve uygulama gücüdür. 1990 yılında Türk rejiminin ulaştığı esas yapı budur. Bu durumu, Ekim 1990'da yaptığı değerlendirmede Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, hiçbir kurala bağlı olmayan terörist çete yönetimi olarak ifade etmektedir. Tıpkı faşist İran Şahlığı gibi, bu özel savaş çetesi de, hiçbir ayrım yapmadan kitleler üzerine yaylım ateşi açabilmekte, çocuk-yaşlı, kadın-erkek demeden ve tam bir gözüdönmüşlükle halkı katledebilmektedir. Buna karşı halkımız da şahlığın üzerine yürüyen kitlelerin durumuna ulaşmış bulunmaktadır.

İkinci olarak, Zonguldak'taki onbinlerce maden işçisinin büyük grevinden sözetmek gerekir. Bu grevin Türkiye'deki devrimci-demokratik mücadele içinde önemli bir yeri vardır ve diğer birçok grevden ayrılmaktadır. İşçi grevi temelinde Zonguldak'taki yüzbinlerce insan günlerdir ayaklanma halindedir. Bu grev, diğer alanlarda da işçi grevlerini gündemleştirmekte ve genel bir grevi zorlamaktadır. Hatta iyi değerlendirilirse, faşist-askeri rejime karşı genel bir kitle ayaklanmasının başlatıcısı olabilir. İşçi sınıfı, on yıldır sürekli geliştirilen baskı, zulüm, sömürü ve korkutma çemberini tümüyle yırtmaya başlamıştır.

Bir başka olay da, dünyadaki gelişmeler çerçevesinde Avrupa'nın üzerindeki ABD etkisini atmaya yönelik ortaya çıkarılan NATO'nun gizli terör örgütü, özel savaş örgütü tartışmasıdır. Gerçi bu durum Türkiye için yeni ve bilinmeyen bir husus değildir, fakat 12 Eylül darbesinin ve darbeyle kurulan yeni rejimin niteliğini iyice açığa vurması açısından önemlidir. Bu durum Türkiye'de her alandaki yönetimin ABD'ye bağlı gizli özel savaş güçlerinin elinde olduğunu, diğer kurumlaşmaların ve demokrasi oyununun ne kadar sahte, göstermelik ve kukla bir yapıda bulunduğunu çok açık olarak göstermiştir. Ve Kürdistan üzerindeki yönetimin tümüyle bir özel savaş yönetimi olduğu bizzat sahipleri tarafından da itiraf edilmiştir. Gerçek budur. Fakat Türkiye'de olaya yaklaşım bunun tersidir. Birçok Avrupa devleti bu gizli örgütü dağıttığını veya kısa sürede dağıtacağını ilan ederken, Türkiye'de toplumu çürüten bu yapıya sahip çıkılmaktadır; sadece bu yapının güçleri ve egemen sınıf tarafından da değil, sözümona kendilerinin solcu ve demokrat olduğunu söyleyen bazı güçlerce de bu gizli terör örgütünün ne kadar yararlı ve gerekli olduğu üzerine inciler dizilmektedir. Türkiye'deki gibi bir şaşkınlığı dünyanın başka bir yerinde bulmak zordur.

Son olarak, faşist TC ordusunun başı Necip Torumtay'ın istifa etmesi olayı vardır ve bu olay yepyeni bir durum ortaya çıkarmıştır. Bu istifa olayının, genel tüm gelişmelerle olduğu gibi, yukarda kısaca belirttiğimiz olaylarla da çok yakından ilişkisi vardır. Türkiye'de Genelkurmay Başkanlığı deyip geçmemek gerekir. Buradaki bir istifa olayının, örneğin bir İngiltere'deki başbakanın istifası olayından çok daha fazla siyasal yeri ve önemi bulunmaktadır. Çünkü, Türkiye'de Genelkurmay Başkanının yönetim gücü, İngiltere'de başbakanın yönetim gücünden çok daha fazladır. Ekonomik, sosyal ve siyasal krizin en derin noktasına ulaştığı, fakat herhangi bir çözüm yolunun da bulunmadığı bir ortamda meydana gelen bu istifa, çıkış bulmayı ve geleceğe yön vermeyi amaçlamaktadır. Bu temelde Türkiye'de geleceği belirleme kavgası daha da kızışmakta ve bunun güçleri çoğalmaktadır. Eski ortaklıklar bozulmakta, yeni güçler, yeni ilişki ve ortaklıklar gündeme gelmektedir, gelişmeler bu durumu zorlamaktadır. Siyasal kavganın çok ileri boyutlarda hızlanacağının açık göstergesi olmaktadır.

TC adı verilen ve tamamen askeri temele dayalı olan siyasal kurumlaşmanın özellikleri, bunun 12 Eylül rejimi ile aldığı biçim ve on yıllık 12 Eylül rejiminin durumu ayrıntılarıyla çokça değerlendirilmiştir. Fakat esas yönetim gücü olan faşist ordunun başı olarak N. Torumtay'ın istifası olayı, çok önemli bir siyasal olaydır. Daha çok güncel özellikleriyle bu olayı değerlendirmek, amaçlarını ortaya koymak, bu temelde Türkiye'deki siyasal duruma kısaca bakmak ve halk güçleri açısından iyice dayatan görevleri bir kez daha vurgulamak yararlı olacaktır.

"Eğer Torumtay'ın istifasının nedeni Ortodoğu krizi ise, hani bu kriz Türkiye'nin stratejik önemini artırmış ve güçlendirmişti?! Daha krizin ilk altı ayı dolmadan, daha savaş bile başlamadan, daha Saddam ayakta ve yerinde iken Türk rejimi konuyla ilgili iki bakanını ve ardından esas yöneticisini yitirdi. Herkes ayaktayken faşist Türk rejimi çöküyor. Eğer bir de savaş olursa, bunun Türk rejimi için hangi sonu getireceği çok açık olarak görülüyor..."

Torumtay'ın istifası, özel savaş rejiminin iflasını gösteriyor

Faşist TC ordusunun başı Necip Torumtay'ın 3 Aralık günü istifa etmesi iç ve dış kamuoyu üzerinde adeta şok etkisi yaptı. Herkes "acaba ne olacak" diyor, ordunun neler yapacağını merak ediyordu. Türkiye'de başka herhangi bir görevlinin istifası böyle etkili olamazdı. Çünkü, ordunun başı olarak Torumtay, Türkiye'deki gerçek yönetimin de başıydı. Bu şaşkınlık içinde çoğu günlük gazete "muhtıra gibi istifa" başlığını attı. Özal, "bir canım var, Allah ne zaman isterse veririm" diyerek, ordunun kılıcını gırtlağında hissetti ve böylece Türkiye'nin birçok gerçeğini ortaya koydu. Ardından, istifanın şoku biraz atlatıldıktan sonra, çeşitli çevrelerden olayı değerlendiren yorumlar gelmeye başladı. Ordu, yaptığı işi gölgelememeye dikkat ederek, daha çok ileri ve açığa çıkmaktan kaçınmaya çalıştı. Özal ve ANAP, olayı sıradan ve önemsiz göstermek için elinden gelen gayreti harcamaya koyuldu. Ortamı çok iyi koklayan ve ordunun çaktığı ışığı çok iyi anlayan Demirel, hemen erken seçim ve sine-i millet edebiyatıyla SHP'ye ortak çalışma ve ANAP karşıtı cephe oluşturma çağrısında bulundu. Basın da dahil çok çeşitli çevre, "ABD'nin istekleri", "Körfez krizi", "irtica sorunu", "yönetim tarzı" ve benzeri hususlarda ordu ile Özal'ın anlaşamadığı, ordunun Özal'a karşı olduğu, Torumtay'ın bu nedenle istifa ettiği tarzında değerlendirmeler yapmaya başladı. İçlerinden büyük çoğunluğu gedikli kemalist solcu olan bu tür yorum sahipleri, gösterdiği "demokratik" tutumdan dolayı Torumtay'a övgüler dizerek, neredeyse işi "demokrasi kahramanı" olarak ilan etmeye vardırdı. "Kürt sorunu" ile uğraşmayı İngiliz ajanlığı olarak gören Aziz Nesin de bunlara katılmakta gecikmeyerek, bir telgrafla "demokratik tutumundan dolayı" Torumtay'ı kutladı. Bu tür tutumlar, her konuda yazılan ve söylenenler daha da çok sıralanabilir; fakat gereksizdir, halktan her insan bunların ne anlama geldiğini rahatlıkla anlayabilir. Türkiye'nin çokbilmişleri tarafından geriliğiyle alay edilen Bangladeş toplumunun bile kendi diktatörünü kitle ayaklanmasıyla yıktığı ve yargılanmak üzere tutuklattığı bir ortamda, Türkiye'de diktatörün ve diktatörlerin "demokrasi kahramanı" olarak ilan edilmeye çalışılmasının ne demek olduğunu anlamak zor değildir. Bu utanç verici durum, Türkiye'de toplumsal çürümeyi geliştiren temel etkendir. Torumtay'ın istifasının gerçek nedenleri ısrarla gizlenmektedir; yapılan yorumlar ya tali olgular üzerinde durmaktadır ya da açık saptırma olmaktadır. O halde, Torumtay'ın istifasının gerçek nedenleri ve amaçları nelerdir?

"Ordunun irticaya karşı olduğunu, Torumtay'ın Özal'a karşı laikliği savunmak için istifa ettiğini söylemek tam bir yalancılık ve saptırma değil midir? Hele Torumtay'ın 'demokratik tutum takındığını' söylemek ve neredeyse 'demokrasi kahramanı' olarak gösterip övgüler dizmek, orduya emirerliği yapmak değildir de nedir?.."

Bazı yorumlar, Özal'ın Amerikancı olduğu, Torumtay'ın ise Körfez sorununda ABD'nin isteklerine boyun eğilmemesini istediği üzerinde yoğunlaşmaktadır. Özal'ın bir Amerikan uşağı, bundan da öte bir Amerikan ajanı olduğu doğrudur. Fakat, kepinden postalına kadar ABD tarafından beslenen ve ABD okullarında eğitilen Türk ordusunun ABD politikalarına karşı olduğu savı, sadece gerçekleri gizlemeyi ve ordunun emirerleri olarak çalışmayı meslek edinmiş yalancı Türk kalemşörlerinin işi olabilir. Ortadoğu krizinin Torumtay'ın istifasının tali bir etkeni olduğu açıktır. Bu, Körfez'deki savaş ve buna katılım durumuna ilişkin böyledir. Ancak "Körfez krizi" denen şeyin TC için bütünüyle Kürdistan sorunu olduğunu hiç kimsenin yadsıması mümkün değildir. "Körfez krizini görüşüyoruz" diyerek yaptıkları bütün diplomatik faaliyetlerde ele aldıkları tek konu Kürdistan sorunudur. Kürdistan'ı inkar ettikleri için sorunun adını açıktan vermemekte, "Körfez krizi" demektedirler. Örneğin, Ermeni sorunu adıyla yürüttükleri faaliyetin durumu da böyledir, gerçekte hep Kürdistan sorunu üzerinde durmakta, fakat basına Ermeni sorunu diye yansımaktadır. Gerçekleri gizlemenin ve saptırmanın düzeyi işte böyledir. Geçerken belirtelim, eğer Torumtay'ın istifasının nedeni Ortadoğu krizi ise, hani bu kriz Türkiye'nin stratejik önemini artırmış ve güçlendirmişti?! Daha krizin ilk altı ayı dolmadan, daha savaş bile başlamadan, daha Saddam ayakta ve yerinde iken Türk rejimi konuyla ilgili iki bakanını ve ardından esas yöneticisini yitirdi. Herkes ayaktayken faşist Türk rejimi çöküyor. Eğer bir de savaş olursa, bunun Türk rejimi için hangi sonu getireceği çok açık olarak görülüyor. Bunu aslında kendiler de biliyor, bu nedenle savaş çığırtkanlıkları gerçekte Körfez savaşı anlamına gelmiyor, bölgede bir savaş ortamını yaşatarak kendilerinin Kürdistan'da yürüttükleri soykırımı böylece gizlemeleri anlamına geliyor. Bunu da altı aydır bütün barbarlıklarıyla yürüttüler, en vahşi uygulamaları yaptılar. Sonuç ortada, bütün bu vahşetin başı kaçıp gitmek zorunda kaldı.

Torumtay'ın istifası ile "irtica sorunu", "irtica tehlikesi" çığırtkanlığının yeniden ayyuka çıktığı gözleniyor. Ordu ile Özal arasında bu konuda görüş ayrılığı olduğundan sözediliyor ve laikliğin koruyucusu olduğu gerekçesiyle orduya övgüler diziliyor. Hemen belirtelim ki, bu bütünüyle bir saptırmadır, gerçekleri gizlemek için öne sürülen maksatlı bir olaydır. "İrtica" denen şey nedir? 12 Eylül rejiminden daha azgın bir irtica hareketi olabilir mi? 12 Eylül rejimi de ordunun kurduğu ve yönettiği bir rejim değil mi? Peki, bu gerçekler karşısında Türk ordusu daha hangi irticaya karşı olabilir?

Şunları hatırlamak ve iyi bilmek gerekir: "İrtica tehlikesi" ve "irticaya karşı mücadele" safsatası kemalist rejimin en başta gelen taktiği, yöntemidir. Yetmiş yıldan beri TC bu taktiği uygulamakta ve bu temelde kendisinin "ilericilik" olduğunu yutturmaya çalışmaktadır. Elbette, TC'nin temel gücü de ordu olduğuna göre, bu taktiği en çok uygulayan güç o olmaktadır. Daha kemalizmin şekillendiği dönemde bile, işçi ve köylü hareketleri, ya irtica hareketleri olarak ya da irtica ile ilişkili oldukları söylenerek ezilmişlerdir; Çerkez Ethem'den Mustafa Suphi hareketine kadar, hatta birçok muhalefet partisine kadar aynı taktik uygulanmıştır. Bütün Kürt isyanları, "irticaya karşı mücadele" adı altında kamuoyu aldatılarak, iç ve dış ilerici çevrelerin bile desteği sağlanarak bastırılmış, ezilmişlerdir; Kürt halkı üzerindeki soykırım böyle yalancı bir slogan altında gerçekleştirilmiştir. Taktik sonderece açık ve basittir: İşçiler ve köylüler ekonomik hak ve demokrasi mi istiyor, hemen "irtica tehlikesi var" diyerek ez; Kürt halkı eşitlik ve özgürlük mü istiyor, hemen "irtica hareketi" diyerek bastır, soykırım uygula. Bu, yetmiş yıldan beri böyle yapılıyor. Artık herkesin bu sahtekarlığı çok iyi görmesi ve anlaması gerekiyor. Bu durum, aynı zamanda Türkiye'deki değişik güçlerin ilişki ve ittifaklarını da çarpıtıyor, engelliyor. Sosyalist hareket, yetmiş yıldır bu biçimde halktan tecrit ediliyor, ilericilik olarak dayatılan kemalizmin bir kuyruğu, yedeği haline getiriliyor, onun stratejik anlayışı çarpıtılıyor. Bu yılın başlarında MİT tarafından ısrarla bir "İslami Kürt Partisi" yaratılmaya ve onun da PKK ile ilişkilendirmeye çalışılması boşuna değildi. Bu çaba, yine aynı taktiğin uygulanması çabasıydı. Bununla PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi sözümona bir irtica hareketi veya irtica ile ilişkili bir hareket olarak gösterilecek, "irticaya karşı mücadele" sloganı yeniden bayraklaştırılarak bu temelde PKK'ye karşı tüm sosyalist ve ilerici güçlerin bile desteği alınacaktı. Elbette, kemalizmin bütün taktiklerinde olduğu gibi bu taktiği de PKK karşısında tutmadı. Ancak, bu durum, Muammer Aksoy'dan başlayarak geliştirilen bir dizi cinayetin bir özel savaş uygulaması olduğunu ve gerisinde özel savaş yönetiminin, yani bugünkü rejimin bulunduğunu açıkça ortaya koydu. Şunlar artık kesinleşmiş olgulardır: Bu cinayetler nedeniyle ileri sürülen sözde müslüman örgütler gerçekte yoktur; MGK-MİT-Özel Harp Dairesi'nden oluşan özel savaş güçleri, işledikleri gizli cinayetleri örtmek için bunları paravan örgüt adları olarak kullanmaktadır. 12 Eylül darbesi öncesi, "Türk" kelimeli paravan adlar kullanıyorlardı, şimdi ise "islam" kelimeli paravan örgütler ileri sürüyorlar. Elbette bu, 12 Eylül'le ortaya çıkan bir değişimi de gösteriyor. 12 Eylül öncesi halkın kurtuluş mücadelesine karşı birinci planda faşist Türk milliyetçiliği kullanılıyordu, 12 Eylül'den sonra ise sahte islamiyet birinci plana geçirildi. Bütün bunlar gerçekte tamamen özel savaş uygulamaları ve taktikleridirler; kullanan güçler aynıdır ve ordu yönetimindeki rejimin kendisidir.

Kemalizm, diğer bütün olgularda olduğu gibi, dine yaklaşım konusunda da tam bir ikiyüzlülüktür. Baştan beri, bir yandan dini siyasete katmış, şeyhlere, seyitlere, mollalara dayanmış, öte yandan kendini güçlü hissettiğinde bunlara "irtica" diyerek ve sözde laik olduğunu ileri sürerek din düşmanlığı yapmıştır. Duruma

göre, kendi çıkarına hangisi geliyorsa onu öne çıkarmış ve kendi çıkarına kullanmıştır. Bu durum, on yıllık 12 Eylül rejimi pratiğinde kendisini çok daha açık olarak ele vermektedir. 12 Eylül rejimi, bu taktiği çok daha pervasız ve açık uygulamaya çalışmaktadır. TC tarihinde dinin siyasete en çok katıldığı dönem, 12 Eylül rejimi dönemidir. 12 Eylül faşist cuntası, kendi çıkarları doğrultusunda ve aslında pek islamiyetle de ilişkisi olmayan bir tarzda din adı altında gericilik yuvalarını alabildiğine çoğaltmış, her türlü maddi desteği vererek binbir türlü tarikatçılığı halk içinde geliştirmeye çalışmıştır. Bunlar hep, ABD yönlendirmesi altında ve Suudi sermayesi ile yapılmıştır. Faşist cuntanın başı Evren, neredeyse dünya islam topluluğunun liderliğine soyunmuştur. Bu durum, 15 Ağustos 1984'ten sonra PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı savaşta en üst noktasına varmış ve çok daha açık hale gelmiştir. Her türlü tarikatçılığın geliştirilmesi, sözde din adamlarıyla düzenlenen sayısız seferler, helikopterlerle dağıtılan yüzbinlerce uyduruk ayetli bildiriler, asılan ilanlar ve afişler vb. birçok şey bu konuda sayılabilir. Din, 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimi tarafından, Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın en temel araçlarından birisi haline getirilmiştir. Bütün bunların amacı sonderece açıktır; kitleleri aldatmak, devrimci-ilerici düşüncelerden uzaklaştırmak ve faşist sömürgeci rejime bağlamak. Yine bunları yapanlar da saklanamayacak kadar ortadadır: 12 Eylül rejimi, Özal'dan çok bu rejimin askeri kanadı. Herhalde yüzbinlerce bildiriyi dağıtan helikopterlerin ordu yönetiminde olduğunu kimse inkar edemez. Gerçekler böyleyken, şimdi ordunun irticaya karşı olduğunu, Torumtay'ın Özal'a karşı laikliği savunmak için istifa ettiğini söylemek tam bir yalancılık ve saptırma değil midir? Hele Torumtay'ın "demokratik tutum takındığını" söylemek ve neredeyse "demokrasi kahramanı" olarak gösterip övgüler dizmek, orduya emirerliği yapmak değildir de nedir? 12 Eylül darbesinde bu adamın görevi nedir? On yıllık 12 Eylül faşist diktatörlüğü döneminde en ileri görevlerde bulunan ve Evren'in en önde gelen yardımcılarından biri olan Torumtay değil midir? Böyle birine "demokrat" diyerek alkış tutanlara ancak 12 Eylül rejimi gibi bir diktatörlük yakışır. Demek ki, 12 Eylül faşist diktatörlüğünün böyle dörtbaşı mamur olarak bu kadar süre yaşaması bir tesadüf değildir.

Ayrıca bu "irtica tehlikesi" kampanyasının nasıl başlatılıp sürdürüldüğüne de bakmak gerekir. Dine dayanarak kitleleri kendine bağlamaya çalışan 12 Eylül rejimi, Kürdistan'da gelişen devrimci etki karşısında bu çabasının artık boşa çıktığını anlayınca, halkın devrimci muhalefetini bu yolla engelleyemez hale gelince, tıpkı TC'nin eski dönemlerinde yapıldığı gibi, bu kez ortaya "irtica tehlikesi" yaygarasını atarak ve kendi yarattığı bazı güçleri de piyasaya sürerek "irticaya karşı mücadele" adı altında devrimci hareketi ve halk kitlelerini ezmeye yönelmiştir. Nitekim bu temelde bir yığın baskı uygulaması geliştirmiş, birçok cinayet işlemiş ve sayısız katliam düzenlemiştir. Peki, bütün bunlar kime yönelmiştir? Çok açık ki, devrimci güçlere ve emekçi halk kitlelerine. "İrtica" dedikleri güçlere vurulmuş bir fiske bile yoktur. Çünkü, gerçekte 12 Eylül rejimi dışında bir irtica yoktur. Günlük basının borazan gibi "irtica tehlikesini" ayyuka çıkarması kampanyasını da başlatan bizzat Evren'in kendisidir. Ordunun ve özel savaşın propaganda kolu olarak günlük basın (özellikle Cumhuriyet, Milliyet, Hürriyet vd.), Evren'den gelen bu emre sadakatle uymuş ve emri uygulamıştır. Daha geçenlerde MİT müsteşarı Teoman Koman, düzenlediği basın toplantısında "irtica tehlikesini" birinci planda öne sürmüş, bu emrin daha yoğun uygulanmasını istemiştir. Torumtay'ın istifası da bunun yeni bir zirvesi olacaktı. Kampanyayı kimin açtığı ve kimin yönlendirdiği sonderece açıktır.

Ordunun, daha doğrusu özel savaş çetesinin bunu geliştirmekteki maksadı nedir? Bu konuda birçok amaçtan sözedilebilir. En başta, bu durumun sorumlusu olarak Özal ve ANAP gösterilmeye çalışılarak, on yıllık 12 Eylül rejiminin bütün kötülükleri bunların üzerine yıkılmak ve böylece ordu temize çıkarılmak istenmektedir. Evet, Özal ve ANAP'ın on yıllık kötülüklerde önemli bir payı vardır, fakat baş sorumlu ordudur; on yıldır, her dönemde olduğundan daha çok ordu yönetimde temel güç olmuştur, bu rejimi bizzat ordu kurmuş ve bugüne kadar da yönetmiştir. Bunu görmemek ve orduyu temize çıkarmaya çalışmak, en aşağılık bir tutum ve en büyük halk düşmanlığıdır. İkinci olarak, bununla, "irtica tehlikesi" yaygarasını geliştirerek, halka ve devrimci güçlere karşı daha büyük katliamlar ve ezme hareketleri düzenlemeye ortam hazırlanmak istenmektedir. Bir başka amaç olarak, halk aldatılmaya, halkla 12 Eylül rejimi arasındaki çelişki gizlenmeye, sahte çelişkiler yaratılarak veya tali çelişkiler öne çıkarılarak kitleler yanlış yola kanalize edilmeye çalışılmaktadır. Nitekim, "irticaya karşı ve irticadan yana olmak" gibi sonderece sahte bir ayrımın yaratılması doğrultusunda yoğun bir çabanın olduğu gözlenmektedir. Bu durum, birçok gücü yanıltmakta, kimlerin birlikte ve kimlere karşı olacağı ve olması gerektiği olayını karıştırmaktadır. Böyle bir ortamda da ordu temize çıkarılmakta, hatta "ilericilik ve demokratlığın" öncüsü olarak piyasaya sürülmeye çalışılmaktadır. Şu gerçeği çok kesin olarak belirtmek gerekiyor: Türkiye'de geliştirilmek istenen böyle bir ayrım, günümüz koşullarında tamamen sahtedir, faşist-kemalist rejimin bir oyunudur, özgürlük, demokrasi ve daha iyi yaşam koşulları isteyen halk kitlelerini aldatma amaçlıdır. Türkiye'de gerçek çelişki ve ayrım, bugün faşizm olarak önümüze çıkan ve özünde kemalizm bulunan militarizm ile antimilitarizm, yani gerçekten özgür ve demokratik sivil toplum isteyen güçler arasındadır. Militarizme karşı olan, yasakçı kemalist-faşist düzene karşı çıkan tüm güçlerin, ister sosyalist isterse müslüman olsunlar, bu gerçeği çok iyi görmeleri ve ilişkileriyle eylemlerini doğru rotaya oturtmaları gerekir. Zaten mevcut kargaşa ve sahte ayrım da, bunu engellemek için, militarist güçler ve onların emireri olan kemalist aydınlar tarafından yaratılmaktadır.

"Durumun sorumlusu olarak Özal ve ANAP gösterilmeye çalışılarak, on yıllık 12 Eylül rejiminin bütün kötülükleri bunların üzerine yıkılmak ve böylece ordu temize çıkarılmak istenmektedir. Evet, Özal ve ANAP'ın on yıllık kötülüklerde önemli bir payı vardır, fakat baş sorumlu ordudur; on yıldır, her dönemde olduğundan daha çok ordu yönetimde temel güç olmuştur, bu rejimi bizzat ordu kurmuş ve bugüne kadar da yönetmiştir..."

Torumtay'ın istifasının basit bir olay, siyasi olmayan kişisel bir tutum olduğunu ileri süren sav ise, herkesi güldürecek niteliktedir. Kimdir bu adam ve ne yapmaktadır? Sanki çok sıradan bir devlet memuru imiş gibi gösterilmeye çalışılmaktadır. 12 Eylül rejiminin bir özel savaş yönetimi olduğu ve bunun özellikle Kürdistan üzerinde son sınırına kadar geliştirildiği gerçeği artık kimse tarafından inkar edilememektedir. Herhalde Torumtay'ın böyle bir yönetimin başı olduğunu söylemek bile gereksizdir. 12 Eylül darbesinden beri yönetim içindeki yerini bir kenara bırakarak, Genelkurmay Başkanı oluşuna ve ondan sonraki gelişmelere kısaca bakalım. Torumtay faşist ordunun başı olurken, Kürdistan'da savaş hali ilanlarından biri olan Olağanüstü Hal ilan edildi; bu temelde bir özel savaş kolordusu kuruldu, Kürdistan'da sömürge valiliği oluşturuldu, kısaca daha önceden yürütülen özel savaş en ileri düzeyde kurumlaştırıldı ve Torumtay da bu savaşı yürüten yönetimin başı oldu. Bütün bunlarla PKK önderliğindeki direniş bastırılamayınca, 17 Ağustos 1989'da bizzat Torumtay, Kürdistan'da savaş ilan edildiğini, dost ve düşman ayrımı yapıldığını, silaha karşı silahla cevap verileceğini açıkladı. Bu temelde ordunun savaşabilen bütün güçleri Kürdistan'daki sömürgeci savaşa sürüldü. Bu uygulama, Nisan 1990'da çıkarılan özel savaş kararnameleriyle daha da geliştirildi, Kürdistan'da uluslararası savaş kurallarına, daha doğrusu hiçbir uluslararası hükme uyulmayacağı dünyaya ilan edildi. İşte bu biçimde de yedi ay savaştıktan sonra, bu savaşın başkomutanı istifa edip kaçmak durumunda kaldı. Şimdi buna deniyor ki, Torumtay'ın istifası basit bir olaydır. siyasetle ilişkisi olmayan kişisel bir tutumdur. Peki, bu adam üç yıldan beri armut mu topluyordu? Rahat koltuğuna uzanıp kış uykusunda mı yatıyordu? Çok açık ki, Torumtay'ın istifasının temel nedeni buradadır. O, üç yıldan beri her türlü yönteme başvurarak ve her türlü aracı kullanarak savaş yürüten ve bu savaşa başkomutan olarak katılan biridir. Özel savaşı kurumlaştıran, resmen savaş ilanı yapan, bütün uluslararası kuralları rafa kaldıran ve bu biçimde üç yıl savaştıktan sonra istifa edip giden bir başkomutanın durumu ne anlama gelir? Çok açık ki, savaşta zafer kazandığı ve sonuç aldığı değil, yenilgiye uğradığı ve sonuçsuz kaldığı anlamına gelir? Öyle ya, savaşta yenilgiye uğrayan bir komutan, eğer canını kurtarabilmişse kaçıp gider. Torumtay'ın yaptığı da işte budur. Bu durum, dar anlamda Nisan 1990'da yürürlüğe konan özel savaş kararnamelerinin boşa çıkması, bunların yenilgiye uğratılması demektir. Özel savaşın 28 Mart darbesiyle geliştirdiği kararnameler PKK direnişi karşısında iflas etmiştir. Eğer Torumtay, Körfez'e asker göndermeye karşıysa bunun içindir, Kürdistan'da başarısız kalmış bir ordunun başka yere gönderilemeyeceği ve Kürdistan'da yenilen bir komutanın başka savaşlara katılamayacağı çok açıktır. Torumtay'ın istifası, daha geniş anlamda, faşist Türk rejiminin Kürdistan'da yürüttüğü özel savaşın yenilgiye uğraması demektir. Bu durum, Türk özel savaş rejiminin iflasını gösteriyor, onun iflasının en açık göstergesi oluyor. Yoksa, savaş içindeki bir başkomutanın bırakıp gitmesi mümkün değildir. İstifa sözü, aslında bu gerçeği gizlemek için kullanılan bir asma yaprağı oluyor. PKK'nin yürüttüğü devrimci savaş, özel savaş kolordusunun iki komutanından sonra faşist ordunun başkomutanının da ayyıldızlı apoletlerini sökmüş bulunuyor. Gerçek budur ve bu gerçeği gölgeleyebilmek mümkün değildir.

"Dine dayanarak kitleleri kendine bağlamaya çalışan 12 Eylül rejimi, Kürdistan'da gelişen devrimci etki karşısında bu çabasının artık boşa çıktığını anlayınca, halkın devrimci muhalefetini bu yolla engelleyemez hale gelince, tıpkı TC'nin eski dönemlerinde yapıldığı gibi, bu kez ortaya 'irtica tehlikesi' yaygarasını atarak ve kendi yarattığı bazı güçleri de piyasaya sürerek 'irticaya karşı mücadele' adı altında devrimci hareketi ve halk kitlelerini ezmeye yönelmiştir..."

Gelinen bu durum, faşist-sömürgeci diktatörlüğün, özel savaş rejiminin gerçek iflası, sona doğru gidişinin başlangıcı, bu doğrultudaki kesin dönüm noktası demektir. Halk devriminin dayatması karşısında rejim tamamen tıkanmıştır, kilitlenmiştir. Uluslararası gelişmelere kendini uyarlayamıyor, ekonomik ve toplumsal bunalımı çözemiyor, bütün gücünü kullanmasına rağmen devrimi bastıramıyor, kısaca çıkış bulamıyor, yeni bir çıkış yapamıyor. Kemalist-faşist rejimin ordusu, göstermelik iktidarı ve muhalefetiyle bunu yapacak gücü yok. Özel savaş içinde sürekli yaşanamaz, planladığı doğrultuda başarılı olamazsa ordu yenilmiş demektir. Türk ordusu son sınırına kadar bunları yaşamış bulunuyor. Rejimin gerçek yöneticisi ve savaşın başı olarak Torumtay, bütün bunları görüyor. Bu durumda Özal'a açıkça "git" diyemiyor; çünkü, özel savaş içindeki yönetimi değiştirmek kolay değildir, içiçe geçmiş ve ortak suçlara bulaşmış bir yapı vardır; çünkü, yerine getirilecek başka güç yok, kendisi gelemiyor, üç darbe yapılmış üçü de sonuçsuz kalmış, kendisi ise bütün yönetimi elinde tutarak yenilmiş durumda, getirebileceği başka bir güç de bulunmuyor; muhalefet denen güçlerin durumu ortada, halk ANAP'tan çok onlardan uzak duruyor. Rejimin durumu ve çıkmazı işte böyledir. Bu durumda Torumtay kendini kaçırarak ordu adına bir manevra yapmak istiyor. Sivil ortağı olan Özal'dan kopmaya, sorumluluğu Özal'a yükleyerek orduyu kurtarmaya çalışıyor. Tıpkı 12 Eylül öncesinde olduğu gibi, daha güçlü bir baskı rejimi için yeni ortam yaratmak, koşulları olgunlaştırmak istiyor. İstifanın "muhtıra gibi" olması işte buradan geliyor. Eğer rejimi kurtarmak için yeterli olacağına kanaat getirirlerse Özal'ı feda edecekleri, bu temelde gözden çıkardıkları anlaşılıyor. Daha doğuş yıllarında Türk yönetiminin bütün sahteliklerini yenilgiye uğratan PKK, on yıllık direnişiyle Türkiye'deki ordu rejimini de esas itibariyle yenilgiye uğratmış bulunuyor. Türkiye tam bir dönemeçte ve yeni bir sürece giriyor. Buna ulaşılmıştır. Kuşkusuz yeni durumun nasıl sonuçlanacağını çeşitli güçler arasında bundan sonra yürütülen mücadele belirleyecektir.

Olaya muhtıra da değil, yeni bir darbe bile denebilir. Her askeri darbe 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül gibi olmaz, bunlar gibi olacak diye bir kural yok. 1990'ların darbesi de işte böyle oluyor. 28 Mart tarihli Milli Güvenlik Kurulu toplantısı bir darbe idi, özel savaş kararnameleriyle pratikte uygulandı ve sonuçsuz kaldı. İstifa olayı bu başarısızlık temelinde ortaya çıkıyor ve yeni bir darbe olarak orduyu kurtarmayı amaçlıyor. Eğer ordu kurtarılabilirse, bu temelde rejim de, kemalizm de kurtarılmış olacak. Kendilerini solcu olarak ileri süren bütün kemalistlerin, Mumcu'ların, Selçuk'ların, Nesin'lerin ve bunların bütün şürekalarının Torumtay'a dört elle sarılmaları boşuna değildir; bu gerçeği gördükleri için bilinçli olarak böyle yapıyorlar. Böylece ordu yeni bir köprü kuruyor; bir yandan daha ağır baskı rejimleri için kendini güçlendirmeye çalışıyor, diğer yandan da seçim yolunu açıyor. Bunu anlayan Özal, seçim yolunu aralamaya çalışıyor. İşareti alan Demirel, seçim isteğiyle ortaya çıkıp SHP'yi de yanına alarak ordunun kurduğu köprüden geçmek istiyor. DYP-SHP ortak çalışması tamamen bu temelde ortaya çıkıyor ve bütün halk muhalefetini aynı yola kanalize etme görevini üstleniyor. Solcu geçinen ve gerçekte militarist olan bütün kemalistler bu yola övgüler diziyorlar ve tüm muhalefeti buraya çekmeye çalışıyorlar. Yolu açan ise ordu, yani 12 Eylül faşist darbesini yapan güç. Aynı güç yeni bir köprü kuruyor ve herkes bu köprüden geçme yarışına çıkıyor. İşte bunların demokratlığı bu kadardır, Türk ordusu kendi içinde ne kadar demokrasi uyguluyorsa, bunlar da o kadar demokrat oluyorlar. Bu nedenle orduyu "demokrasinin öncüsü" haline getiriyorlar. ANAP, 12 Eylül darbesine dayanarak hüküm sürmüş bulunuyor. Demirel ve İnönü, militarizmin yeni kurduğu köprüden geçerek hüküm sürmek istiyor ve bununla da "demokrasiyi getireceğini" söylüyor. Benzer birçok güç bunların ardına diziliyor, kemalist solcular bunun şakşakçılığını yapıyor. İşte Türkiye'nin açmazı burada bulunuyor, sivil toplum güçleri yok denecek kadar az; sivil ve demokratım diyenlerin büyük çoğunluğu gerçekte militarizme dayanıyor ve faşizmin değirmenine su taşıyor. Bu güçlerin hepsi, kendine ister muhafazakar veya liberal desin, isterse solcu ve sosyalist olduğunu söylesin, halkın demokratik gelişmesi önündeki engel ve devrimci-demokrasinin düşmanı oluyor. Türkiye insanının anlayamadığı veya anlamak istemediği gerçek işte budur.

Ordu, bu biçimde yeni bir yol açmak istiyor ama, sonuç alınabileceğinden pek emin görünmüyor. Zira ne ANAP ve ne de muhalefetin uzun süreli başarılı olabilmesi ve halkı aldatabilmesi mümkündür. Eğer böyle bir şey mümkün olsa, hemen seçim yaparlar ve hepsi de böyle bir seçime canıgönülden razı olur. Fakat durum böyle değildir, halk eskisi gibi bunlara artık inanmıyor. Kürdistan direnişi her geçen gün daha fazla devrimi dayatıyor, gerçekten demokratik, eşitlikçi ve özgürlükçü bir düzeni zorluyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkta bıçak artık kemiğe dayanmış, eskisi gibi kolay aldanmıyor, mevcut koşullardaki seçimin kendisine bir şey getirmeyeceğini görüyor. Faşist düzenin dağıtıldığı, zindanların boşaltıldığı, yasaklanmış bütün partilerin tam bir özgürlük içinde siyasal faaliyet yürüttüğü bir ortamda seçim istiyor. İşçi eylemlerinin yönü böyledir ve doğrusu da budur. Bu nedenle ordunun köprüsünden geçmek is-

teyen muhalefete destek vermiyor. Demirel, "bize düşürün bunları diyorlar, herkes katılmazsa yalnız başımıza nasıl düşürelim" diyerek bu gerçeği ifade ediyor, ya da itiraf ediyor. Bir ANAP milletvekili, "Zonguldak işçisi üç istiyorsa beş verilip bu ateş söndürülmelidir, yoksa bir de diğer alanlara yayılırsa daha önlenemez" diyerek, halkın patlamaya hazır bir fıçı haline geldiğini belirtiyor. Rejimin iflası, açmazı, rejim için sonun başlangıcı işte burada. Geleceği belirleme kavgası kızışıyor ve halk kitleleri ayaklanmalarla bu kavgaya girmeye, tarih sahnesine çıkmaya başlamış bulunuyor. Bunun geri dönüşü yoktur, geleceğin nasıl olacağını ve nereye varacağını ise kavga belirleyecektir.

Dayatan devrimci görev, kemalist-faşist düzene karşı halk potansiyelini birleştirmek ve ayaklanmaya yöneltmektir

Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, son değerlendirmelerinde halk olarak sonderece tarihi ve kritik bir dönemeçte bulunduğumuzu belirtiyor. Faşist-sömürgeci Türk rejiminin durumu da, böyle bir dönemecin içinde olduğunu çok açık olarak gösteriyor. Kuşkusuz bu durum, Türk halkı için de tarihi bir dönemeç olmaktadır. Türklerin tarihinde ilk kez militarizmin burnu iyice sürtülmüş ve geriletilmiş bulunmaktadır. Bu durum, Türk halkı için, militarizmin egemenliğinden kurtulmak ve gerçekten özgür ve demokratik bir gelişme içine girmekte Osmanlı'dan beri ilk defa ortaya çıkan tarihi bir fırsat olmaktadır. Mevcut elverişli koşulları ve bu tarihi fırsatı değerlendirmeyi bilmek gerekir. Türkiye'de devrimin karakterinin nasıl olacağı, sosyalist devrim mi, yoksa demokratik halk devrimi mi olacağı sıkça tartışılmaktadır. Bu noktada, Türkiye devriminin karakterinin antimilitarist devrim olacağını belirtmek hatalı değildir. Türkiye'de her türlü gelişmenin önündeki temel engel, toplumsal yapının içine işlemiş olan militarizmdir; militarizm yenilmeden, militarizmden kurtulunmadan, tam bir sivil gelişme içine girilmeden ciddi hiçbir demokratik ve özgürlükçü gelişme olmayacaktır.

Türk toplumunun tarih boyunca büyük ayaklanmasal gelişmeler yaşamadığı, devrimsel nitelikte sivil toplumsal dönüşümler geçirmediği bilinen bir gerçektir. Elbette bunun temel tarihi, toplumsal ve siyasal nedenleri vardır. Tarih boyunca bütün gelişme militarizm temelinde ve militarizmin egemenliğinde olmuş, bu durum bir özellik olarak adeta topluma sindirilmiştir. Dünyada böyle karakterde olan başka toplumlar da vardır. Bu durumun etkisi, günümüzün en ağır militarist baskı, sömürü ve zulüm koşullarında da belirgin bir tarzda görülmektedir. Kemalizm ve 12 Eylül rejimi gibi dünyada ender görülen bir baskı ve sömürü sistemine böyle boyun eğmek, ona karşı sessiz, ayaklanmasız kalmak, dünyada örneği az bulunabilecek bir durumdur. Ancak bu, Türk toplumunun yaşadığı bir gerçektir.

Bu durumun temel nedeni tarihi ve toplumsal gelişme içinde olsa da, özellikle son kırk yıl içinde bu konuda Türk toplumu üzerinde yoğun ve bilinçli bir politikanın uygulanmış olduğunu da belirtmek gerekiyor. ABD emperyalizmi, sistemin jandarmalığını üstlendikten sonra, dünya toplumlarını kendi egemenliği altında kesin olarak tutabilmek için çok yoğun ekonomik, sosyal, siyasal ve askeri tedbirler, bağımlılık ilişkileri ve yönetim tarzları geliştiriyor. CIA'nın dünya çapındaki marifetleri çok iyi biliniyor. NATO sistemi çerçevesinde dünya halklarına nasıl bir özel savaş düzenini dayatmış olduğu son dönemlerde iyice açığa çıkmış bulunuyor. Fakat ABD, bunlarla da yetinmiyor, insanların ve toplumların tepki göstermeyecekleri, birlikte bir eylem düzenleyemeyecekleri, her şeyi sessizce kabul edecekleri bir yapının nasıl yaratılabileceğinin de yollarını araştırıyor. Bu doğrultuda insanlar ve toplumlar üzerinde deneyler yaptırıyor. ABD'de A. Keys ve arkadaşlarının insanlar üzerinde yaptıkları deneyler, beslenemeyip de zayıflayınca insanların davranışlarının bozulduğu olgusunu ortaya çıkarıyor. Buna göre, maddi yaşam düzeyinin değişik oranlarda düşürülmesi, toplumsal davranışlarda değişik düzeylerde bozukluklara yol açıyor. Maddi yaşam düzeyinin %5 oranında düşürülmesi küçük oranda toplumsal davranış bozukluğu yaratıyor. %15 oranında düşürülmesi çalışanların toplumsal davranışını ciddi biçimde bozuyor, %20 oranında düşürülmesi toplumun yasalara ve törelere isyan etmesini geliştiriyor. Bundan sonra açlık, yoksulluk ve baskı sürdürülürse durum değişiyor. Maddi yaşam düzeyi %40 oranında düşürüldüğünde toplumun düzene karşı tepkileri azalıyor, %50 oranında ve daha fazla düşürüldüğünde ise toplumun tepkisi hiç kalmıyor, artık tamamen teslim olma gelişiyor. Bu düzey, Genel Sekreter yoldaşın ifade ettiği biçimiyle artık insanın ve toplumun düşürülmüşlük düzeyi oluyor. (Bu bilgiler için bkz. Fakir Baykurt, Şamar Oğlanları, sayfa: 196)

ABD'nin uluslararası alanda kırk yıldır bu temelde bilinçli ve planlı bir politika yürüttüğünü hiç kimse inkar edemez. Öyle anlaşılıyor ki, bu politikanın en yoğun ve etkin olarak yürütüldüğü ülkelerin başında Türkiye yer alıyor. İkinci Dünya Savaşından sonra Marshal Planı ve Truman Doktrini temelinde geliştirilen uygulamalar, diğer yöntemlerle birlikte ve belki de daha çok bu alanı

"Türkiye'de devrimin karakterinin nasıl olacağı, sosyalist devrim mi, yoksa demokratik halk devrimi mi olacağı sıkça tartışılmaktadır. Bu noktada, Türkiye devriminin karakterinin antimilitarist devrim olacağını belirtmek hatalı değildir. Türkiye'de her türlü gelişmenin önündeki temel engel, toplumsal yapının içine işlemiş olan militarizmdir; militarizm yenilmeden, militarizmden kurtulunmadan, tam bir sivil gelişme içine girilmeden ciddi hiçbir demokratik ve özgürlükçü gelişme olmayacaktır..."

içeriyor. Bu doğrultuda Türkiye'nin seçilmiş pilot ülkelerden biri olduğunu söylemek bile hatalı değildir. Türkiye'nin son kırk yıllık tarihine şöyle bir bakıldığında, 1960'ların ikinci yarısının maddi yaşam düzeyinin %20 oranında düşürüldüğü dönem olduğu anlaşılıyor. Bu dönemde düzene karşı isyanlar uç veriyor, toplumsal muhalefet ve silahlı direniş ortaya çıkıyor. 12 Mart darbesi, işte bu ortamda baskı ve sömürünün artırıldığı, bu temelde de maddi yaşam düzeyinin hızla düşürüldüğü dönem oluyor. Bunun en pervasız uygulaması hiç kuşkusuz 12 Eylül

"Kemalist-faşist düzen son sınırına gelmiş, egemen yapı kendi içinde dağınıklığa ve parçalanmaya varmıştır. Kürdistan halkının PKK önderliğindeki direnişi sürekli gelişmektedir. Türk halk kitleleri için bıçak kemiğe iyice dayanmış, siyasal öncülükten ve birlikten yoksun da olsa kitlelerin düzene karşı eylemleri gelişmeye başlamıştır. Eksik ve de gerekli olan, bu halk potansiyelini birleştirip düzene karşı eyleme ve ayaklanmaya yöneltecek siyasal yapıdır. Bu eksikliği gidermek ve gereken siyasal yapıyı ortaya çıkarmak için, kemalist-faşist düzenin yıkılmasını ve halkın demokratik gelişiminin sağlanmasını isteyen tüm güçlerin bir demokratik halk platformunda biraraya gelmesi ve kitle eylemliliğinin böyle karşılanması zorunludur..."

döneminde ordu ve Özal tarafından yapılıyor. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, çok doğru olarak bu uygulamayı şöyle ifade ediyor: Önce silah zoruyla toplumun tüm maddi ve manevi değerlerini gaspetmek, sonra da tamamen aç bırakılmış insanlara ajanlaşmak, faşizme bağlanmak temelinde azar azar bunları vermek. Bu durum, son on yıl boyunca en temel politika olarak uygulanıyor. Kendi yaptığını ve toplumun içine sokulduğu durumu çok iyi bildiği için Özal, "bizim milletimiz uysaldır, ne kadar zam yaparsak yapalım tepki göstermez" diyebiliyor. Ancak öyle anlaşılıyor ki, maddi yaşam düzeyini düşürme oranı %70'leri aşınca, toplum açlıktan ölüm noktasına doğru yol alınca toplumsal tepki yeniden başlıyor ve bu sefer her tarafa saldırma, her şeyi kırıp dökme biçiminde ortaya çıkıyor. Türkiye'de gelinen nokta işte budur. En ağır baskı ve yoksullaştırma düzeyinde de olsa toplum eski tepkisizliği artık aşıyor, ABD emperyalizmi ile Türk faşizminin ortak politikası artık parçalanıyor, yeni bir toplumsal başkaldırı dönemi başlıyor. 1989 yılıyla ortaya çıkan ve günümüzde daha radikalleşerek gelişen işçi, köylü ve gençlik eylemleri bunu gösteriyor. Faşist-askeri rejim, uygulamada sınırı aştığını görerek, bu durumu düzeltmeye ve kendisi için ortaya çıkan tehlikelere karşı tedbirler almaya çalışıyor.

Toplumsal düşürülmüşlük durumunda ve Kürdistan'daki gerilla direnişinin yoğun etkisiyle Türkiye emekçi kitlelerinin düzene karşı yeni bir tepki dönemine girdiği açıkça görülen bir durum ve günümüzün önemli ve temel olgularından biridir. Kemalist-faşist düzene karşı kitle eylemliliği giderek gelişmektedir. Ancak bu eylemler siyasal sonuç alıcı doğrultudan ve birlikten yoksundur. Parça parça gelişen kitle eylemlerinin birleşme ve düzene karşı genel bir halk ayaklanmasına dönüşme doğrultusundaki gelişimini yaratacak yapının sıkıntısı ve olumsuzluğu yaşanmaktadır. Eylemlerin kendiliğinden buna ulaşması zordur, engellenmektedir; bunu sağlaması gereken siyasal örgütlülük ise yoktur ve bu doğrultuda ciddi ve doğru adımlar bile atılamamaktadır. Burada kemalist-faşist düzenin diğer tedbirleri, baskı, yasak ve zulüm uygulamaları devreye girmekte ve etkili olmaktadır. Bu temelde kitle eylemlerini bastırmak için ordu ve polis baskısından düzenin ajanlarının saptırmalarına kadar her türlü yönteme başvurulmaktadır. Bu engelleri aşması ve halk kitlelerine öncülük etmesi gereken devrimci siyasal güçler bu konuma ulaşamamaktadır. Düşürülmüşlük adeta halkın beynini dağıtmış durumdadır; halk eylemine siyasal beyin olması, kemalist-faşist düzene karşı halk potansiyelini birleştirip ayaklanmaya seferber etmesi gereken siyasal güçler, bunu yapmak bir yana, tersine kitle eylemliliğinin parçalanmasının ve güçsüz kalmasının önemli bir nedeni olarak adeta düzenin eksiğini tamamlamaktadırlar. Bu denli dağınık ve parçalanma durumunda olan düzenin yaşamasının önemli bir nedeni de bu olmaktadır. Yakalanan tarihi fırsat, bu nedenle gerektiği gibi kullanılamamaktadır. Bu ortamda, düzenin temel bir parçası ve militarizmin uşağı olan Demireller ve İnönüler, bu halleriyle yine "demokrasi öncüsü" olarak halk karşısına çıkabilmektedirler. Eğer içinde bulundukları durumu aşmazlar ve ortaya çıkmış olan tarihi koşulları değerlendiremezlerse, günümüzde kendine devrimci, ilerici diyenleri tarih affetmeyecektir.

Günümüzün siyasal durumunun temel özelliklerini şöyle belirlemek mümkündür: Kemalist-faşist düzen son sınırına gelmiş, egemen yapı kendi içinde dağınıklığa ve parçalanmaya varmıştır. Kürdistan halkının PKK önderliğindeki direnişi sürekli gelişmektedir. Türk halk kitleleri için bıçak kemiğe iyice dayanmış, siyasal öncülükten ve birlikten yoksun da olsa kitlelerin düzene karşı eylemleri gelişmeye başlamıştır. Eksik ve de gerekli olan, bu halk potansiyelini birleştirip düzene karşı eyleme ve ayaklanmaya yöneltecek siyasal yapıdır. Bu eksikliği gidermek ve gereken siyasal yapıyı ortaya çıkarmak için, kemalist-faşist düzenin yıkılmasını ve halkın demokratik gelişiminin sağlanmasını isteyen tüm güçlerin bir demokratik halk platformunda biraraya gelmesi ve kitle eylemliliğinin böyle karşılanması zorunludur. Türkiye'ye böyle bir platformu dayatmak, kendisini bu yapı içinde gören herkes için kaçınılmaz bir görev haline gelmiştir artık. Temel siyasal amaçlarıyla, örgütü ve eylemiyle böyle bir platform, halk potansiyelini eyleme dönüştürecek, parça parça olan kitle eylemliliğini birleştirecek, bunları sonuç alıcı siyasal doğrultuya yöneltecek, militarizm temelinde olan kemalist-faşist diktatörlüğü yıkarak halkın devrimci-demokratik gelişimini sağlayacak temel bir güç olabilir.

Böyle bir platform, emperyalist Batı uşaklığına karşı bağımsızlığı, militarizme dayanan kemalist-faşist diktatörlüğe karşı halkın demokratik ve özgür gelişimini, tekelci egemenliğe ve sömürüye karşı adaletli gelir dağılımını, sömürgeciliğe karşı Kürt halkının ulusal özgürlüğünü ve eşitliğini esas alan ve bu temelde mücadele veren tüm siyasal güçleri ve böylece en geniş halk potansiyelini kucaklamalıdır. Türkiye'de kendine sosyalist diyen güçler artık uykudan uyanmalı ve kafayı çalıştırmalıdırlar. Daha ileri devrimci gelişmeler, bol bol devrim ve sosyalizm lafı etmekle değil, ancak bu temelde politik gelişme sağlamakla ve ortaya çıkan siyasal koşulları değerlendirmekle olabilir. Bu gerçeği düzenin en has uşakları Demireller ve İnönüler bile görmekte, sahte demokratik platformla halkın karşısına çıkıp kitleleri yine aldatmak ve böylece faşist-kemalist düzeni içine girdiği çıkmazdan kurtarmak istemektedirler. Bunu, kendine sosyalist diyen güçlerin görememesi, görüp de gerekeni yapamaması, sadece onların beş para etmez lafazanlar olduklarını ortaya koyar, yoksa başka bir şey değil. Belli ki lafazanlıktan artık kurtulmak gerekiyor. Ve böyle bir platformun, bu temel ilkelere bağlı olmak kaydıyla, kendine sosyalist, ilerici, islami, demokrat diyen tüm siyasal güçleri ve halk potansiyelini kucaklaması gerekiyor. Kemalizmin kuyruğuna takılarak ve onun oyununa gelerek, islami olan her şeyi gözü kapalı "gericilik" olarak adlandırmanın zamanı geçmiştir. Toplum kemalizmi, üzerine yetmiş yıldır geçirilmiş olan yasakçı baskı sistemini artık aşıyor, sosyalizm adına kemalizme sarılanların nasıl düzenin ve militarizmin uşağı ve sosyal-faşist olduğu, halka ne kadar düşman bulunduğu artık çok açık bir tarzda ortaya çıkıyor. Türkiye'de devrimcilik adına şimdiye kadar kimler birlikte ve kimlere karşı sorusuna verilmiş olan cevapların yanlışlığı ortaya çıkmıştır; bunun doğru temellerde düzeltilmesi ve böyle bir politik mücadele içine girilmesi gerekiyor.

PKK, 1981 yılından beri Türkiye'ye yönelik böyle bir politika yürütmekte ve bunun gerçekleştirilmesi için yoğun çaba harcamaktadır. Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi bunun somut bir adımı olmuş, ancak tasfiyeci güçler nedeniyle bu girişim geliştirilememiştir. Böyle ilkeli bir platform temelinde ilişki ve ittifaka hazır olduğunu belirten sayısız açıklama yapmış, ilgili güçlere yönelik defalarca çağrı geliştirmiştir. Böyle bir ittifak içinde yer almaya her zaman hazırdır ve mevcut siyasal gelişmeler temelinde bu yönlü pratik çabalarını daha da yoğun olarak sürdürmektedir. Ayrıca özel savaş cephesinin içinde bulunduğu bu dağınıklığı ve gerilemeyi, Kürdistan'da gerilla ve halk ayaklanmalarını daha da geliştirmek doğrultusunda kullanacaktır. Bunlar, doğrudan kendi mücadelesiyle yol açtığı gelişmeler olmaktadır. Düşmana vurduğu bu ağır darbe ve sağladığı geriletme temelinde daha geniş ve büyük devrimci eylemleri ortaya çıkarması işten bile değildir. Böylece, hem Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini geliştirirken, hem de bu temelde Türkiye ortamını devrimci-demokratik gelişme doğrultusunda zorlamaya devam edecektir. Böyle bir çabanın Türkiye devrimci-demokratik güçleriyle demokratik halk platformunda bir ittifaka varması, halk kitlelerinin karşısına böyle çıkılması, halk potansiyelinin böyle bir birliğe kavuşturulup kitle eylemlerine ve ayaklanmaya seferber edilmesi Türkiye'de yeni bir siyasal iktidar yolunu açacaktır. Böyle bir gelişmenin süreci daha da kısaltılacaktır. İçinde bulunduğumuz dönemeçte böyle bir sürece artık girilmiştir. Geleceği bu temelde ayaklanan halk kitleleri belirleyecektir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Özel savaş sisteminin psikolojik boyutları ve buna karşı yurtseverlik görevlerimiz

Baştarafı 1. sayfada

samlı çabalara rağmen, halen düşmana büyük hizmet sunan ve buna kendiliğinden yol açan, ısrarla yürütülmesi gereken savaşı engeller konumdan kurtulamayan ögelerin durumuna açıklık kazandırmak, bizi daha derin bir çözümlemeye gitmeye zorlamakta, psikolojik savaş konusu olan insanımızın düşürülmüşlüğünü bir de bu temelde kavramaya zorlamakta, ona göre de beraberinde çareler geliştirmemizi, eğitimle psikolojik savaş etkisini boşa çıkarmayı ve devrimci savaş psikolojisini başta militan ve savaşçılara hakim kılmayı, giderek halk üzerindeki özel savaş psikolojisini yırtıp devrimci halk savaşı psikolojisini kitlelere yaymayı önemli kılmaktadır. Bu konudaki görevlerin başarılması oranında, savaşın gelişmesini güvence altına almaktan bahsedebiliriz.

> ***"...Devlet tamamen alt yığınların aleyhinde çalıştığı, Türkiye ve Kürdistan insanlarını dünyanın dört bir yanına savurduğu, bütün yaşamlarını altüst ettiği, kişisel düzeyde alabildiğine düşürülmeyi sınırsız geliştirdiği halde, buna karşı, Afrika'nın en geri halklarının, Pakistan halkının, krallıklarla idare edilen halkların, bir ufak yer parçasında bile gösterdikleri ayaklanmaların sınırlısını bile gösterememe durumu, ancak özel savaş ve onun psikolojik boyutuyla izah edilebilir..."***

Yapmış olduğumuz kapsamlı çözümlemeler, şunu bize bir kez daha gösteriyor ki; objektif ajanlık dediğimiz olgu, ulusal ve bireysel düzeyde düşünüldüğünden daha fazla olumsuz bir işlev görmekte, subjektif ajan, kurum ve kişilikler geliştirmeye hiç gerek görmeden, bunların objektif konumu, Türk özel savaş sistemi ve onun psikolojik yapılanışı, yürütülüşü, kendi başına cephe savaşlarından daha fazla sonuç almaktadır. Özellikle Türkiye'de ve Kürdistan'da çok güçlü olan pasifikasyonu, dünyanın en geri halklarında bile tahammül gösterilemeyen baskı ve sömürüyü gözönüne getirdiğimizde, hiçbir halkın tahammül edemeyeceği koşullara halkımızın razı ettirilmesi, uygulanan psikolojik savaş boyutunun ne kadar güçlü olduğunu gösteriyor. Devlet tamamen alt yığınların aleyhinde çalıştığı, Türkiye ve Kürdistan insanlarını dünyanın dört bir yanına savurduğu, bütün yaşamlarını altüst ettiği, kişisel düzeyde alabildiğine düşürülmeyi sınırsız geliştirdiği halde, buna karşı, Afrika'nın en geri halklarının, Pakistan halkının, krallıklarla idare edilen halkların, bir ufak yer parçasında bile gösterdikleri ayaklanmaların sınırlısını bile gösterememe durumu, ancak özel savaş ve onun psikolojik boyutuyla izah edilebilir. Prusya politikacıları bile, buna şaşmaktadırlar. Günümüzün demagoglarından ve en kaşarlanmış burjuva politikacılarından Demirel'i bile şaşırtan olgu özünde budur. *"Halkımız devletine çok bağlıdır, olumludur"* sözleri aslında özel savaşın kesin koşullandırdığı, tek taraflı boyun eğdirdiği halk yığınlarının yaşadığı durumu ifade etmekte kullanılmaktadır. Deyimin gerçek anlamı budur. Bu, tarihsel temellerde ele alındığında oldukça iyi kavranır ve yine güncel yaşamın ayrıntılarında etkileri görüldüğünde hakkıyla anlam ifade edebilir. Ve maalesef, bugüne kadar bizim sınırlı çabalarımız dışında, devrimci güçlerin, konunun muazzam cahili olduğunu belirtmek gerekiyor. Bırakalım konunun bilincinde olmayı, çoğu objektif olarak özel savaşın propaganda kolu durumuna düşüyor. Ne yazık ki, özel savaşta polis istihbarat biriminin, solu işlemez kılmada, genelde muhalif güçleri işlevsiz kılmada çok usta olduğunu söylemek ve esasta bu temelde yönettiğini belirtmek, fazla abartılı bir yaklaşım değildir.

Türk devlet sistemi özel savaş temelinde şekillenmiştir

Türk sisteminde -özellikle de Anadolu'da, Selçuklu ve Osmanlılarla birlikte gelişen merkezi-feodal despotik sistemlerde- denilebilir ki, devlet yaşamı bütünüyle özel savaş yaşamından ibarettir. Anadolu'da yoğunlaşan Türk gücünün, özellikle egemen sınıfların devletleşmesinde en çok geliştirilen savaş şekli, özel savaştır. Yeniçerilerin kuruluşu ve gelişimi, bu konuda en parlak örneği de verir. Yedi yaşından itibaren çeşitli halklardan derlenen hıristiyan çocukları, öyle süzgeçlerden geçiriliyorlar ki, sultanlığın merkezi gücü, yine denilebilir ki, Osmanlı devletini yükseltmede ve yaşatmada yüzyıllarca süren en gerici, tutucu bir savaş gücü haline getiriliyorlar. Bunların çok sindirici olan etkisini, halen yaşayan halkların korkularından anlamaktayız. Öyle bir terör ve korku yaymışlardır ki, Balkan halkları, Anadolu halkları bugün bile, Türk bayrağı denince, o dehşeti akla getirmektedirler. "Vurun kellesini" sloganıyla, bir çırpıda istediklerini vurabilirler ve bu büyük bir dehşet salar. İşte burada başlıbaşına, büyük bir psikolojik etki sözkonusudur. Osmanlı sultanları kendi içlerinde öyle bir terör geliştiriyorlar ki, iktidar için, gerektiğinde bütün kardeşler boğdurulabilmekte ve bu normal görülmektedir. Bu büyük bir terör anlamına geliyor ve iktidarın yaşatılmasında, neye dayanılmak istendiğini, dayanıldığını açıkça gösteriyor. Halklara ve kendi içinde olası iktidar ögelerine karşı öyle dehşetli terör uygulanıyor ki, işte bunca yüzyıldır methi yapılan Osmanlı sistemi, yürürlükte kalabiliyor. Hem halklar içinde, hem de kendi içinde alternatiflerini yok etmek, bu sistemin en belirgin özelliği olmaktadır. Bu temelde yaratılan bir sahte Osmanlılık vardır. Sivil ve askeri kurallardan veya çıkar grubundan oluşmuş bir güruh, evrensel çapta bir terörist şebeke olarak, sultan adı etrafında, gerçekten her türlü cinayeti, talanı, ahlaksızlığı sınırsız geliştirirken, ne iyi bir millet, ne de yeni ilerici bir sınıf ortaya çıkarmaları sözkonusudur. Bilakis en lümpen, en üretimden kopuk, en çapulcu, en cani, eli kanlı, insani hiçbir değerle alakası olmayan bir şebeke türüyor. Ve bu öyle bir kuvvet meydana getiriyor ki, hiçbir halka, hatta ilerici olma anlamında, hiçbir sınıfa, hiçbir partiye nefes alma imkanı bırakmıyor. Bırakalım demokratik gelişmeyi, bir kültürel gelişmeye bile fırsat vermiyor. Sanatsal-ekonomik-sosyal gelişmeyi tanımıyor bile. Anladığı tek şey; "vurun kellesini alın ganimeti". Bu temelde yükselen bir rejim, devlet, ordu tam anlamıyla özel savaş kategorisine girer.

Demek ki, tarihte Türk egemen sisteminde özel savaş ve psikolojik boyutu çok köklüdür. Denilebilir ki, temelde değer gaspetme, bu özel savaş sistemine dayanmaktadır. Ve kitlelere boyun eğdirilmesi, karşıt grupların oluşmaması, her türlü gelişmeden alıkonulma ve psikolojik etki, çok önemli bir oyun olabilmektedir. Bu sistemi, Türkiye Cumhuriyeti Mustafa Kemal eliyle, Osmanlıdan olduğu gibi devralmıştır. Cumhuriyet adı değiştirilmiş, maskelenmiş Osmanlı kurumudur. Cumhuriyet'e temel teşkil eden devlet kalıntısı, Osmanlıdır. İdeolojipolitika, uygulama tamamen Osmanlıdan miras alınmıştır. Bizzat hayata geçirenler, Osmanlı paşaları ve bürokratlarıdır. Dolayısıyla Cumhuriyet'in oluşumundaki savaş mantığında, özel savaş büyük rol oynar. Daha sonra toplumun denetim altına alınmasında, psikolojik savaş boyutu, en çok uygulanan sistem olur. M. Kemal'in bütün mahareti, sınırlı da olsa, Yunan kuvvetleri ile onun müttefiklerine ve daha çok da iç rakiplerine karşı, bu özel savaş sistemini çok iyi geliştirebilmesidir. Daha başlangıçta Anadolu'da gerçek anti-emperyalist, anti-feodal bir temelde geliştirilmek istenilen ve eğer M. Kemal'in özel savaşı olmasaydı rahatlıkla gelişebilecek olan ilerici çıkışlar özel savaş yöntemleriyle bastırılmasaydı, günümüze doğru halk hareketlerinin gelişimi çok değişik olurdu. Tarih biraz daha derinliğine kavranıldığında, özellikle Cumhuriyet'in kuruluş aşamasında görülecektir ki, M. Kemal komutanlığı, bağımsızlık savaşçılığını geliştirmede değil, anti-emperyalistliği ve anti-feodalliği güdükleştirmede, işlemez kılmada, tam Osmanlı geleneğine yaraşır bir çıkar grubunun diktasını oluşturmada, adeta değişik bir hanedan geliştirmede kullanmıştır. Dikkat edilirse M. Kemal, padişahın kendisine verdiği görevle, müfettiş olarak Anadolu'ya çıkar. Anadolu'da mümin hareketler vardır. Müdafa-i Hukuk cemiyetleri vardır. Komünist hareketler vardır. Güneydoğu'da Fransızlara karşı anti-emperyalist hareketler zaten başlamıştır, Kürdistan'da da gelişme halindedir. M. Kemal, bunları bastırmak için yola çıkar. Çok somuttur; ordu müfettişliği görevi budur. Ama M. Kemal şunu görüyor; sultanlık artık gerek dünya çapında, gerekse Anadolu'da yaşatılamayacak kadar çürümüş bir konumdadır. Dolayısıyla, onun adına onu savunmak, yenilgiyi peşinen kabul etmek demektir. Bir bu saptaması var. İkinci saptaması ise; eğer kendisini etkili olarak devlet kalıntılarına, asker ve sivil kişi ve kuruluşlara dayandırarak örgütlemezse, halk hareketleri, Kürdistan'da Kürt ve Ermeni hareketleri, Anadolu'da daha o zamandan çıkma istidadı gösteren Bolşevik taburlar, en azından demokratik bazı hareketler kendisini aşabilir. Ve dolayısıyla, "emperyalizmle, Yunan'la, Rum'la, Ermeni'yle savaşıyorum" adı altında müslüman kitleyi, Kürtleri, hatta komünistleri ve demokratları aldatır, halk savaşı biçimleri olan gerilla kuruluşlarını, sonuç alamazlar diye daha 1920'lerin başında tasfiye eder, el altından emperyalizmle uzlaşmak için bütün gücünü gösterir, Yine bu temelde "anti-emperyalistim" adı altında Bolşevik'leri aldatır. Bütün bunları gözönüne getirdiğimizde, yapılmakta olanın dört başı mamur bir özel savaş uygulaması olduğu görülmektedir.

Kaba bir işgalciliğin Anadolu'da tutmayacağı açıktır. Dolayısıyla kaba işgalcilik M. Kemal'in eline sahte bir ulusal kahraman olma fırsatı vermektedir. O "Yunan işgaline karşı çıkıyorum" sloganı altında, aslında çözülen, tükenen, yok olan Osmanlı İmparatorluğu'nun kalıntılarından en köhne, gerici, cumhuriyet adı altında bir devlet ortaya çıkarıyor ve bunu özel savaş yöntemleriyle yapıyor. İşin bu yönü, daha ağır basan yöndür. Kaba işgalcilik kendiliğinden de aşılırdı. Yunan kuvvetlerinin Anadolu'da uzun vadeli durması mümkün değildi. Yine İngiliz ve Fransız kuvvetlerinin de durması mümkün değildi. Dolayısıyla uzun vadede tehlikeli olan, gelişebilecek halk hareketleriydi, komünistlerin de açık olarak içinde yer aldığı milli hareketlerdi. O bunlara karşı daha çok savaşmıştır. O halde, asıl olan; M. Kemal'in emperyalist işgale karşı savaştığı değil, toplumsal-ulusal muhalefete, Türk halkındaki alabildiğine demokratik muhalefete, Kürtlerin, Ermenilerin ve diğer azınlıkların ulusal istemlerine karşı bir savaşı geliştirdiği, örtbas edilenin bu yön olduğudur. Cumhuriyet tarihinin örtbas ettiği işin esas yönünün bu olduğudur. Bu da tabii ki bir özel savaş yöntemidir. Sanki bu konuda hiç savaş yürütülmemiş gibi davranılmakta, bu örtbas edilmektedir.

M. Kemal kendi hareketi içindeki muhalefete, silah arkadaşlarına karşı da, aynı özel savaş yöntemlerini uygulamıştır. Ondan daha fazla savaşta rol oynayan Kazım Karabekir, Ali Fuat Cebesoy ve yine bu savaşın diğer askeri kadrolarının hepsini 1925-26'lara ulaşmadan idamla, sürgünle, zindanla tasfiye etmiş ve böyle tipik bir terörle, sindirmeyle, özel savaşla karşılaştırmıştır.

Kürdistan'da sömürgecilik baştan aşağıya özel savaşla örülmüştür

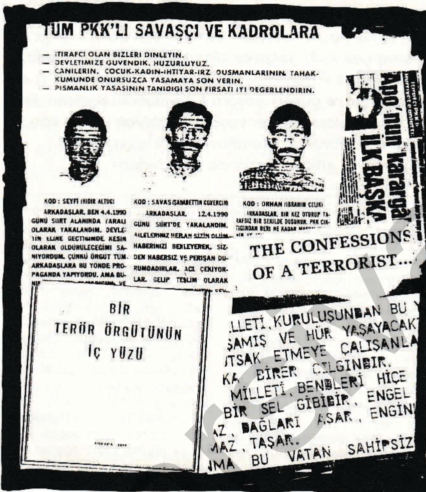
Bu özel savaşın kendini en çok ele verdiği uygulama da, Kürdistan'daki tenkil hareketidir, bastırma hareketidir. Bastırmadan imhaya kadar Kürdistan'da yürütülen savaş, savaş adı altında, Hitler'in yürüttüğü topyekün imha savaşına benziyor. Aslında normalde, elinde silah olanlara karşı yürütülen bir savaş değildir; bütün bir halka karşı yürütülen bir savaştır. Ve kitleyi imha karakterindedir. Dolayısıyla, özel savaş kategorisine girer. Bir yandan acımasız olarak bindirirken daha çok da bunun korkusunu, yani, psikolojik boyutunu örgütlüyor. Yine özel savaşta en çok darbe yiyen ve günümüzde tamamen boşaltılan yöreleri değerlendirdiğimizde, göreceğiz ki; tenkil, imha ve bastırmayla birlikte, öyle bir psikolojik korku yayılmış ki, maalesef saflarımıza kadar bile savrulan ve bir daha kendine gelemeyen kişilikler sözkonusudur. Cumhuriyet tarihi boyunca Kürdistan'da geliştirilen uygulamalar, tamamen özel savaş uygulamalarıdır. Terör, sindirme ve özellikle göçertme psikolojik savaşla tırmandırılmıştır. Osmanlıların geliştirdiğini aratmayacak cinsten, özellikle II. Abdülhamit döneminde Hamidiye Alayları da devreye geçirilerek geliştirilen özel savaşın, görülmemiş yoğunlukta uygulanması sözkonusudur. Bu yakın geçmiş tarihi anlatmak için, günümüzde 12 Eylül faşist cuntası tarafından uygulanmış ve halen de uygulanmakta olan bazı taktikleri iyi kavramak gereklidir. Özellikle yörelerin kültürel farklılıklarını kullanma, hatta yeni oluşmuş kişilikleri esas almaya özen gösterme bu dönemde özel savaşın ilk ifadeleri oluyor.

M. Kemal'in, Osmanlı sultanlarının sınıf temeli itibariyle çapulcu, feodal egemen sınıfın dinsel mezhebi olan sünniliği esas alması ve geliştirmesi gerçeğini dikkate alıp, Osmanlıya karşı Cumhuriyet'i geliştirdiği, onun da aleviliğe çıkış yaptırdığı, özgürlük sağladığı biçiminde bir sav var. Aslında nasılki bektaşilik yeniçeriliğin tarikatıysa, günümüzde de nakşibendilik Cumhuriyet'in, toplumu dinle etkilemesi ve buna bağlı daha birçok tarikatlaşmayı geliştirmesidir. Bu konuda, kemalistlerin son derece ikiyüzlü olduğu açıkça görülecektir. Dinde yeni bir taktiği kullanmaları sözkonusudur. Ama bu taktiği kullanırken, aleviler aslında en çok vurduğu kesim, yoksullaştırılan, katledilen, sürgün edilen kesimdir. Günümüze kadar da bu az çok yürürlüktedir ve özünde ulusal ve sınıfsal bir anlam içermektedir. Yoksul kesimlerin dinsel yönelişi olan alevilik ve benzerleri, ortaçağ görüntülü ideolojik yaklaşımlardır. Bunlar ve mensupları tasfiye edilmiştir, ama bu savunma, koruma adı altında yapılmıştır. Cumhuriyet'in bu nitelikteki özel savaş yöntemi, halen yeterince kavranmaktan uzaktır. Ki, CHP politikacılığında, günümüzde SHP'de devam ettirilen bu yaklaşımın, en son Cumhuriyet gazetesinde ortaya atılmak istendiği gibi, devlet çıkarına nasıl koşturulduğu ibret verici bir biçimde görülmektedir. Kemalistlerin Kürdistan'ı imha seferberliğinde kültürel çelişkileri, çeşitli dinsel ve sınıfsal temsilcilikleri birbirine karşı nasıl kullandığı ve gerçekten günümüzde bile etkileri görülen bir tarzda toplumsal-ulusal birlikteliği oldukça parçalamış olduğu, özellikle; Kürdistan'ın çok önemli bir bölümünü kapsamlı bir Türkleştirme ile birlikte, sürgüne tabi tutarak tasfiye ettiği, bunun tam bir özel savaş uygulaması olduğu ve psikolojik terörü oldukça tırmandırdığı çok iyi bilinmektedir. Nitekim çoğunuzun saflarımıza gelmesiyle de görmekteyiz ki; siz, aslında bir özel savaş kurbanısınız. Hem de bunun psikolojik yönlendirmesi altında fırlamışsınız. Bu gerçek hikayenizi çarpıcı bir biçimde ele vermektedir. Yani, bırakalım sizlerin ulusal kurtuluş savaşımının kadrosu, militanı olmasını; şaşırtılmış, dengesi bozulmuş, pusulasız, sorunlu bir tip olarak, boşaltılan insani yanlarımızın içinden geliyorsunuz. Tarihi ve günceli gözönüne getirirsek, durumun bu olduğu açıktır.

Dersim'deki katliam çok iyi bilinir. Önceden, kemalistler tarafından özenle hazırlanmış, adım adım geliştirilmiş, daha sonra, geride kalanlar üzerinde de psikolojik terörle birlikte, bir boşaltma, korkutma, kaçırma politikası tarzında sürdürülmüş; beyaz terör dediğimiz dönemi ardından getirmiştir. Sonuçta; günümüze doğru geldiğimizde, nüfusun üçte ikisinden fazlasının metropollerde, yurtdışında bulunduğu, geride kalanların da bir an önce kaçmak istedikleri bir bölge yaratılmıştır. Daha da kötüsü, sahte bir Dersimcilik de ortaya çıkarılmıştır.

Yüzdeyüz Dersim gerçeğine ihanet edenler, ona karşı en ufak bir yurtseverlik görevlerini bile yerine getiremeyenler, Avrupa'da, İstanbul, Ankara başta olmak üzere çeşitli metropollerde alevi milletvekilleri, Dersim kökenli aydınlar adı altında, tamamen düşmanı örtbas eden, gerçek yurtseverliğe karşı özel bir savaş kolu gibi çalışan-çalıştırılan kurum ve kişiler şeklinde karşımıza çıkmaktadırlar. Ve daha da kötüsü, o çocuk yaşta devşirilenlerin -Yeniçeri Ocağında hıristiyan çocuklarındaki devşirilme gibi- çoğu anasız-babasız bırakılmıştır. İlkokullar, öğretmen okulları en çok burada kurulmuştur. Bu devşirilen çocuklar, en halis Türkleşme muamelesine tabi tutulup, İstanbul Türkçesi'yle ve yaşam tarzıyla yetiştirilmektedirler. Kendilerine verilen Cumhuriyet memurluğu -buna eskiden Kapıkulu denilirdi, biz Cumhuriyet kulları diyelim-, yeniden Cumhuriyet kullaşması temelinde, yaşam tarzlarıyla, felsefeleriyle, hareket tarzlarıyla, tam birer kemalist haline getirilmektedirler. Kısacası; yaşamdan anladıkları, tam bir kemalistin yaşam tarzıdır, doğa ve fiziki yapıları ise tamamen Kürdistanlıdır, Dersim gerçeği ile bağlantılıdır. Bu çok tehlikeli bir oluşum anlamına geliyor. Gövdesiyle, fiziğiyle Kürdistanlı, ruhuyla, beyniyle kemalist! Ucube böyle ortaya çıkıyor ve böyle ucubeler de bir halkın başına getirilebilecek en büyük beladır. Maalesef böyle bela tipler oldukça fazla. Yalnız Dersim'de mi? Hayır, bütün bölgeler böyledir. Dersim'de uygulanan, gerici biçimidir; alevicilik, Dersimciliktir.

Örneğin; çok önemli rol oynaması gereken Dersim'de -unutmayalım ki, Dersim Kürdistan tarihinde en çok işgal ve istila edilen yer durumundadır; daha 1940'lara kadar, Kürdistan'da isyan denilince akla gelen bir nolu bölge anlamına gelmektedir- geliştirilen ve başarıya götürülen özel savaş yöntemleri, adım adım Kürdistan'ın bütün bölgelerine taşırılmıştır. Günümüzde revaçta olan ve oldukça çarpıcı bir biçimde karşımıza çıkan bazı tarikatlaşmaların merkezine baktığımızda; mesela Silvan, Batman gibi yörelerde, Refah Partisi (RP) gibi bir MİT oluşumu, %25'le birinci parti durumuna yükselebiliyor. Ve günlük basını izlediğimizde, deniliyor ki; Silvan'da, Batman'da her türlü dini yayınlar, sınırsız bir özgürlük altında, muazzam satılıyor ve kitle temeli buluyor. Dolayısıyla karşımıza çıkan olay, burada da değişik, bir dini teşkilatlanma adı altında özel savaştır. Hatta Humeyni taraftarları örgütlensin deniliyor. Sahtekardır aslında. Bu sefer Humeynicilik maskesi altında örgütlenmeye çalışıyor ki gerçekte Humeyni'ye de karşıdır. Fakat etkisini çarpıtmak için bu kılığa giriyor. Ortada çocuklar açtır, sefildir. Mesela; **Mahsum Korkmaz** gibi degerli bir yoldaşın küçük kardeşini bile psikolojik özel savaş, kendi militanı haline getirebiliyorsa, bu onun ne kadar sonuç aldığını ve bu konuda ne kadar usta çalıştığını ispatlar. Bizim birçok savaşçımızın yakınlarını, bu tip tarikatlar yolu ile karşımıza çıkarabilmektedirler. Neden Silvan ve etrafı? Çünkü Silvan Kürdistan'ın tarihi bir merkezidir. Tarihte Farqin adı altında burada bir devlet kurulmuştur. Merkezi burası olmuştur. Yurtseverliğin en iyi boy vereceği bir alandır. Bu sefer erkenden, daha değişik, işte; nakşibendi tarikatı veya Humeynicilik maskesi altına girmek istiyor. Eskiden sahte milliyetçilik vardı. Kontrolü MİT tarafından yapılan Kürt milliyetçiliğinin 12 Eylül faşizmi döneminde, özel savaşın en etkili bir maskesi altında işlev görmesi burada görülmüştür. Hakkari'de, Botan'da koruculuk geliştirilmiştir. Van'da aşiret beyleri vardır. Onlara sınırsız silah ve para verilerek, bir kuvvet derlenmiştir. Kars, Ağrı boşaltılmıştır. Erzincan'dan, Sivas'a, Malatya'ya, Maraş'a doğru indiğimizde -sınır boylarıdır buralar- artık Kürdistan olmaktan çıkarılıyor; yoğun bir Türkleştirme politikası uygulanıyor. Tüm diri nüfus çok usta bir biçimde, özellikle işsiz bırakılarak, sahte bir yaşam felsefesi ile yurtdışının kapısını açma temelinde, ülkeden uzaklaştırılıyor. Yöntem şu: Bazı aileleri palazlandırıyor, hatta; eline, para ile adam çıkartma, pasaport çıkartma yetkisi de veriyor ve her pasaport başına gelir de var. İşbirlikçi aile, "yer çok güzel, para bol, zaten iyi bir yaşam imkanı da var" diyerek insanları kaçışa teşvik ediyor. Emperyalist metropollerin polis teşkilatıyla MİT ve Türk polis teşkilatı da anlaşmalı bir halde her bölgeden halk kesimlerini boşaltma faaliyetine girişiyorlar. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde, hatta Türkiye'nin metropollerinde, mesela İstanbul'da mahalleler oluşuyor. İzmir, Adana, Mersin, Antalya, hatta Bodrum yine öyle. Buralar Türk büyük burjuvazisinin yaşadığı alanlardır. Şimdi orada hemen hemen bir Kürt kolonisi, mahallesi de oluşmuştur. Bunların oluşum hikayesine bakarsanız, hepsinin özel

savaş temelinde oluştuğunu açıkça görürsünüz. Bursa'da, İstanbul'da, birer Dersim mahallesi var. Mardin, Urfa, Bingöl, Kars, Ağrı buralarda hızla mahalle halinde oluşturulmaktadır. İşte; oluşum mekanizmasının başlangıcında polis ayarlaması vardır. İşbirlikçilere önce iyi bir yaşam ve güvence veriliyor, sonra bunlar diğerlerini misafirlik yolu ile çağırıyor; "gelin bakın, eski yaşamımıza göre cennet gibi yaşamdır" diyorlar. Onlar da bazı aileleri götürüyorlar. O aileler de kendi yakınlarını, onlar da zincirlemesine kendi yakınlarını taşırıyorlar ve sonuçta; 500 hanelik köylerden geriye 100 tane çocuk, kadın ve ihtiyardan ibaret olan, çalışamaz, iş göremez bir kesim kalıyor.

Sonuç; özel savaşın mükemmel çalışması, psikolojik etkinin iyi harekete geçirilmesi ve adeta; "güzel yaşama gidiyoruz, para boldur, köyümüze göre cennet sayılır, haydi koşalım oraya" anlayışıyla tam bir ihanete savrulma fırtınası diyebileceğimiz bir gelişmedir. Çok tuhaf: Sıra şimdi, 70'lik ihtiyarlara gelmiş. Onlarda da Avrupa aşkı başlamış. Beni zincire bağlasalar, -ve gerçekten, çok çeşitli imkanlar sunulabilir de- 15 gün işlevsiz kalmam imkansızdır. Evet 70'lik ihtiyar dedeler ve neneler ellerine almış pasaport, Avrupa tutkunu! Öldürsen, bir Avrupalıyı bizim köylerde bir hafta yaşatamazsın. Ama bizimkiler; toptan, gözükara gidiyorlar. Bu eşi görülmemiş bir özel savaş ve psikolojik yöntemin sonucudur ve gerçekleşiyor. En büyük ihanet hareketlerinden birisi olarak onu görmek gerekiyor. 60'lardan beri, özellikle Kürdistan'ın bu Türkiyelileştirilmeye tabi tutulan kısımlarının yarısından fazlası boşaltılmıştır. Altı eşilir ve iyi incelenirse; bunda halk yığınlarının yoksul bırakılması ve bir de terörle, katliamla korkutulmasının etken olduğu görülecektir. Maraş'ın, Dersim'in, Erzincan'ın, hatta Kars'tan tutalım Maraş'a kadar olan alanın boşaltılmasında terör şebekelerinin etkisi vardır. Maraş katliamı, aslında bu konuda çok önemli bir işlev görmüştür. Bu, önemli oranda bu sahaları boşaltmada psikolojik etkiyi sağlamış ve hemen hemen her yerde buna benzer çelişkilerle korkutulmuşlardır, aç bırakılmışlardır. Dediğim gibi, yol açık tutulmuştur. Emperyalizm de, Türkiye'ye yardımcı olmuştur. Sonuç; buraların büyük tasfiyesidir. Yine, daha değişik kesimler, yezidiler, süryaniler gibi azınlıklar vardır. Polis bir yandan işbirlikçileri eliyle terör uygularken, diğer yandan bunlara da "gel sana pasaport verelim" diyor. Yine, birkaç şebekenin elebaşısını Avrupa'da, İstanbul'da iyi yaşatıyorlar ve korkudan, yoksulluktan ötürü hepsi buraları boşaltıyor. Şimdi neredeyse bu kültürel topluluklardan eser bile kalmıyor.

Direkt bizim devrimci savaşımıza karşı geliştirilen sahte dinsel tarikatlar, korucu ve aşiret teşkilatlanması, özel savaşın diğer koludur, faaliyet sahasıdır. Kaba görünümü ile özel savaş böyle geliştirilirken, burada daha çok üzerinde durmamız gereken, onun psikolojik sonuçlarıdır; oluşan kişiliğin durumudur.

Özel savaşın şekillendirdiği tip en düşürülmüş ve tehlikeli tiptir

Çok ana hatlarıyla değindiğimiz bu tarihsel temelin özellikleri günümüzde de görülmektedir. Açlık sınırı dayatılıyor. Okullarda -kültür de demeyeceğiz- aslında, bütünüyle ulusal, toplumsal değer yargılarından boşaltma, kesinlikle tarihi değerlerinden boşaltma, onun yerine, kemalizmin çarpıtmalarını, kemalist ilkeleri, kemalist devrimler adı altında krallık ilkelerini ve baştan çıkarma ilkelerini egemen kılma çabası geliştiriliyor ve bu vatansızlaştırıyor, anti-demokratlaştırıyor. Bunları sonuna kadar veriyorlar ve sonuçta karşımıza çıkan tip, ucubedir. Gerçekten halihazırda Türkiye'de, Kürdistan'da oluşan tip bir başkadır. Tüm bunları belirtirken, şüphesiz içimizdeki yarayı biraz daha teşhis ve tedavi etmek için belirtiyorum. Her alandan içimize bireyler gelmektedir, sizler gelmektesiniz. Dersim, Garzan, Botan, Mardin ve Serhed özgülünden bireyler olarak gelmektesiniz. Bu çözümlemeler temelinde gerçeğinize daha iyi bakmanız gerekmektedir. Sizi şekillendirenin bu gerçeğin etkisi altındaki bir psikoloji olduğunu, hatta daha ötesi bir kişilik olduğunu anlamanız gerekir. Her ne kadar Kürdistanlı sayılıyorsanız da, esasında sizin oluşumunuzu belirleyen; ihanet ilkeleri temelinde şekillenmiş ve daha çok da ürkütülmüş; açlıkla, sefaletle ödü kopartılmış; bir iş bulmak için feda etmeyeceği soylu hiçbir değeri olmayan durumuna getirilmiş; düşman nereye savurursa, nereyi bir geçim kapısı gösterirse, "buna da bin şükür" diyecek kadar kendinden geçmiş; kendini kurtarmak için, gerekirse, "benden sonra herkese tufan" diyecek kadar çıkar düşkünü olmuş; hiçbir toplumsal, ahlaki kurala kendisini bağlı hissetmeyen, temel toplumsal ve ulusal çıkarları hiçbir zaman mesele saymayan bir kişiliktir.

"... Kars, Ağrı boşaltılmıştır. Erzincan'dan, Sivas'a, Malatya'ya, Maraş'a doğru indiğimizde -sınır boylarıdır buralar- artık Kürdistan olmaktan çıkarılıyor; yoğun bir Türkleştirme politikası uygulanıyor. Tüm diri nüfus çok usta bir biçimde, özellikle işsiz bırakılarak, sahte bir yaşam felsefesi ile yurtdışının kapısını açma temelinde, ülkeden uzaklaştırılıyor..."

İşte, son zamanlarda sosyal dayanışma kurumu adı altında, vakıflar adı altında, özel savaşın egemen kolu olan devletin muazzam hırsızlık yoluyla, yürüttüğü operasyonlarla paranın tümünü ele geçirmesi ve insanları dilencilik sınırına yakın bir yerde tutması neye yol açıyor? Yaşamak için yalvarmaya yol açıyor ve giderek ajanlaşmaya yol açıyor. Buna bir de korku ve sindirmeyi ekleyince, insan bitmiştir. Kendini bir pula satar, köşe dönme adı altında yapmayacağı sahtekarlık kalmaz ve adam olmayı da bu temelde anlar. Şimdi bunlar topluma egemen, toplumun ahlaki ilkesi böyle işlemektedir. Yaratılan bu tip toplumsal çıkarlar, ulusal ilkeler temelinde örgütlenmeye gelmiyor. Basit günlük çıkarlar uğruna kim ne söylüyorsa kendini ona satıyor; beyinsizdir, yüreksizdir. Sizlerin de bu gerçeklerden etkilenmemeniz mümkün değil. İyi direnememenizin ve iyi savaşamamanızın bu gerçekle bağlantısı vardır. Güçsüz, işsiz, mecalsiz bırakılmışsınız. En kötüsü de, sahte bir yaşam, yüreğinize ve beyninize şırınga edilmiştir ve bunun ortasındasınız. "Ne ot biter ne saman" misali, böyle neyi inşa edebilirsiniz? Damgasını olumsuzluklardan başka hiçbir şeye vurmamış, yani dünyada vatanı bu kadar ucuz boşaltan bir halk, aydın gençlik var mı? Yok, araştırın, bulamazsınız. Bu kadar baskıya, sömürüye, işgale boyun eğen halk toplulukları göremezsiniz ama Türkiye'de ve Kürdistan'da bu bir gerçektir. İşte bu gerçeğin oluşumunda en temel rol oynayan sistem, oldukça eskiye uzanan bir tarihi boyutu olan Türk özel savaş sistemi ve onun psikolojik boyutudur. Psikolojik boyut, kişiliğe yabancılaştırma veya kişilik çarpıklaştırılması deyip geçmeyelim. Özel savaş kişisel düzeyde zafer kazanmıştır, psikolojik savaş hepinizde zafer kazanmıştır. Ve bunun için de biz devrimci psikoloji ile sizi savaştıramazsak savaşı geliştiremeyiz. Devrimci savaş bir anlamda, devrimci psikoloji ile kazanılan savaştır. İşte bunun için devrimci savaş psikolojisine her zaman tam girin diyorum.

Karşımızdaki adamlarımız, hem de en ileri düzeydekiler hep somurtkandır. Bırakalım bir komutanın esprisini, doğru dürüst bir komutanın hal hareketlerini bile sergilemekten uzaktırlar. Ya ne oldum delisi, kendine sevdalı ya da ağavari, kendini serseri mayın gibi ortaya atandırlar. İşte bu psikolojik savaş tarafından kazanılmış bir tiptir. Aslında objektif olarak böyledir ve kişiliği böyle oluşmuştur. Yoksa halk önderleri bu psikoloji ile yaşayamazlar. Ama bizde bu bir gerçektir; savaşçılar güdülmeye son derece müsaittirler. Bu da kişiliksizleştirilmelerinden ileri gelir. Kişiliği bozulmamış olanların ne kadar tutarlı hareket ettiklerini bilirsiniz. Ama biraz kişiliği ile oynanan biri baş belasıdır. Demek ki özel savaşın psikolojik etkisi tarafından kazanılmış birey, bugün PKK içinde, onun gerillasında ve halk içinde en tehlikeli tipi oluşturmaktadır. Özel savaşın imbiğinden geçirilmiş, kişiliği, psikolojisi, talepleri düzen tarafından ayarlanmış tipler, bırakalım bizim devrimimizi geliştirmeyi, devrimci savaşımızın önüne ciddi bir engel olarak dikilmektedirler. Hatta kampımızda bile devrimci eğitim faaliyetlerimizin önünde bir engel durumundadırlar. Nitekim sık sık bazılarını özeleştiriye kaldırıyoruz ve gerçeklerini daha da açmaya çalıştığımızda kendilerini ele veriyorlar. Şu kadar kemalizmden etkilenmiş, bu kadar feodalizmden etkilenmiş, şu kadar bireysel çıkar peşinde ve eskiyi arıyor, bu kadar üslubu bozuk, kendini konuşturuyor, Parti politikasına yatmıyor, onu önemsemiyor, habire kendini dayatıyor, bırakalım gerilla savaşını, sıradan insan vasıflarından uzak duruyor, ölçüleri kaçırmış, değerlere nasıl yaklaşılacağını hiç bilmiyor ve çarçur etmekten başka uğraştığı bir iş yok! Silahını vermişiz eline, silaha sopa kadar değer vermiyor, kolay kaptırıyor, vuramıyor, ucuz vurup kolay teslim oluyor! Bu tipler, saflarımızda ortaya çıkmıştır ve tamıtamına düşmanın psikolojik savaşının en çok üzerinde başarıya gittiği tiplerde bu durumlar gelişmektedir.

Günlük olarak sık sık yaptığımız değerlendirmelerde bazı şehirlerin, hatta bölgelerin tipolojisinden bahsediyoruz. Dersim tipolojisini biraz açtık. Kuzey tipolojisi, genel özellikleriyle biraz ortaya konuldu. Serhed tipolojisi yine bazı özellikleriyle ortaya konuldu. Botan tipolojisi ele alındı ve bazı örnekleri sunuldu. Mardin tipolojisi, Dersim kadar açıldı ve onun da yol açtığı tahribatlar ortaya serildi. Ve biz bunu kentlere kadar indirgiyoruz. Düşman bazı kentleri, kendi alanları gibi ele almış ve aslında polis bu kentlerde bir özel savaş yürütüyor. Özel savaşın baştan çıkardığı gençler var ve bu gençleri buraya kadar yolladı. Biliyorsunuz bazılarını burada yargıladık. Polis bu kurbanlarını, gitsin uğraştırsın diye kasıtlı olarak da üzerimize gönderiyor. İşte kişiyi baştan çı-

karmayı nereye kadar tırmandırdığını iyi gözönüne getirelim. Bunlar ortaya çıkmış olgulardır, ispatlıdır. Ve halen bazıları diyorlar ki; "biz neden gelişemiyoruz, neden değişemiyoruz!" O zaman sık sık soruyoruz; düşmanı sen kendi kendine yaşa ama, bu ortamımızda, gerilla saflarında nasıl yaşatmaya cesaret edebiliyorsun?

Bizde kendisini oldukça dışa vuran bir komutanlık krizi de var. Bazı komutanlarımız var ki, ancak düşmanın kontraları o kadar birimle oynayabilirler veya birimi pasifizme-pasifikasyona terkedebilirler. Öyle komutanlar var ki, tipik bir pasifikasyon önderi! Nasıl ortaya çıktılar bunlar? Objektif olarak psikolojik savaşın oluşturduğu yörelerden ortaya çıkmışlardır. O etkiyi bırakamayanlardan bazıları bugün başımıza bela olmaktadırlar. Özel savaşın başta kan ve dehşetle yürüttüğü, kültürel, dinsel boyutta geliştirdiği, kişiyi teslim alma, şekillendirme, ulusal-sınıfsal çıkarlarına ters düşürme, hatta insani değerlere ters düşürme sonucu şekillenen tip, tam özel savaşın oluşturduğu tiptir. Bu tipleri sonuçta nicelik ve nitelikçe egemen kılma, halk adına yapılacak bütün girişimlerin en yaman özel savaşla önünün alınması; işte, Türkiye ve Kürdistan'da başarılan budur diyoruz. Maalesef halk adına muhalefet yapmakla mükellef olanlar, bırakalım gerçeği bu yönleriyle görmeyi, tam tersine özel savaşın koruyucusudurlar.

M. Kemal döneminde halk hareketleri olmaya aday gruplar vardı. Onlar nasıl tasfiye edilmişse, günümüze doğru, özellikle de 70'lerden sonra da faşizm, polis istihbarat kuruluşlarını aynı şekilde solu engellemede kullanmıştır. Muhalif güçleri, muhalefetin gelişmesini engellemede kullanmıştır. Nasıl? Aslında ortadan kaldırmaya hiç gerek görmüyor. "İçine yuva yaparım", yani, "biraz mikrop aşılarım" diyor. O "mikrop" diyor, "bünyeyi zehirler, kendi kendine çürütür." Faşizm, "var olan gruplar, kuruluşlar çürümüş yapılarıyla benim imha etmemden daha fazla bana yararlı sonuç getirir" diye düşünür, doğrusu da budur. Çünkü; vurursa karşı bir tepki direnmeyi getirebilir, direnme eyleme dönüşür ve bu tehlikelidir. Bu nedenle faşizm bunu yapmıyor, yalnızca içinden boşaltıyor. TKP'yi öyle yaptı, TKP'yi kurdu, içine biraz gerçek TKP'liler de girdi ama, esas yönetici gücü M. Kemal'e bağlı kadrolardı. Sonuç; vurabildiğini vurdu, satın alabildiğini satın aldı. Yine bu aracı günümüze kadar kullanıyor. En son devletle, TKP adı altında girişilen icazetli işbirliğine bakın. Evet tam 70 yıldır komünistlik adı altında komünistliğin canına okunur. Kürtlükte de öyledir. 1925 isyanlarından tutalım Dersim isyanına kadar, hepsini acımasız ezdikten sonra içinden bazı işbirlikçileri elde etmiştir ve bunları daha sonra sahte Kürtçü yaptırmıştır. Sahte KDP'ler kurdurmuştur ve bugün sahte KDP'ler en çok, gerçek yurtsever olan bizim harekete karşı savaştırılıyorlar. Bize en çok zararı veren bu sahte KDP artıkları, -korucuları, aşiret teşkilatlanması- tamamen ilkel-milliyetçi teşkilatlanmanın elemanlarıdır. Özel savaşın nasıl geliştirildiğine ilişkin en iyi örneklerdir. Yine sol, 70'ler sonrasındaki sol, bu temelde ele alınmıştır. Önemli oranda bölünüp-parçalanıp, ideolojik-politik yönden karma-karışık hale getirilmiştir. Bunlar, devrimci muhalefetin gelişmesi önünde en büyük handikap güçleri olarak geliştirilmek istenmektedir.

"... 4000 yıl önce yerleştiğimiz vatan topraklarını, kaçarcasına ve arkasına bakmamacasına terk ediyoruz. Elimize bir pasaport veriyorlar, öteki taraftan da gelin diyorlar; gidiyoruz ve kapaklanıyoruz. Çok basit bir yaşam uğruna; bütün gelenekleri, görenekleri, toprak sevgisini, bizzat toprakların kendisini ve toplum sevgisini kaybediyoruz. Üstelik de, 'çok şükür aileyi, çocukları kurtardık' diyor insanlarımız. Tamıtamına içine düştükleri durum budur. Cennet diye tabir edilen bir ülkeden, dünyanın öbür tarafına savrulup, 'kurtuldum' diye kendi kendini avut!.."

Bırakalım bütün bunları ve kendimize bakalım. PKK'yi hem de PKK adı altında içinden boşaltmak isteyen kaç tane provokasyon hareketi ortaya çıktı? Cezaevlerinde daha 80'lerin başlarında, geleneksel olarak TC'nin en çok tahrip ettiği, özel savaşı geliştirdiği Dersim zeminini, PKK aleyhinde nasıl kullanmak istediğini Şahin-Yıldırım örneklerinde görebiliriz. Yine çok iyi önderlik ettiği "Genç Kemalistler" hareketini çok iyi bilmekteyiz. Genç Kemalistler hareketi gizli olarak, PKK adı altında ve Diyarbakır zindanında, neredeyse -eğer Partinin gerçek militanları kahramanca direnmeselerdi ve bunun için tarihin tanıdığı en büyük direnmelerden birisine yatmasalardı- binlercesini "ılımlı PKK" adı altında "demokratik PKK" adı altında PKK'ye karşı savaşan bir güç haline getirecekti. Kılpayı bunu başaramadılar ama, neredeyse başaracaklardı. Avrupa'da az mı böyle girişimlerde bulundular? Daha 82'lerde, yine zindan tasfiyeciliği ile bağlantılı olarak, "ılımlı, demokratik PKK" yaratmaya çalıştılar. Tabii, yine emperyalizm ve Türk polisinin desteğiyle, sahte solcuların da ittifakıyla; düşmana tek bir kurşun sıktırmamayı amaçlayan, "bir tekini bile Hakkari'ye göndertmeyelim" sloganı altında arkadan bir hançerlemeyi dayattıklarını ve her yıl neredeyse bunu gelenek haline getirdiklerini iyi bilmekteyiz. PKK adıyla; "ılımlı PKK, barışçıl PKK, insani PKK" adı altında bu kendi canavarca, kudurganca, kapkara yüzlerini gizlemek istediler. Bunlar, özel savaşın Partimiz içine taşırılması ve sızma girişimleridir. Maalesef birkaç tane elebaşı belki bunu bilinçli olarak yaparken, yüzde doksanı da buna alet olmayla yüzyüzeydi.

"... Aldanmayalım! Sağlıklı bir vatanseverlik gelişmedi mi; Avrupa'da, Türkiye'nin metropollerinde, sadece erinmez, kaybolunur. Sonuçta oranın köleleri olunur. Asla özgür bireyler haline gelinemez. Bütünüyle tortu işlerle uğraşılır; babalar öyle, oğullar öyle. Afrika'nın zencileri 300 yıldır Amerika'da neyseler, Kürtlerin Batı'daki köleliği de öyledir. Bu statü yeni gelişiyor, ama çok kötü gelişiyor. Görülüyor ki, bu öyle kolay kabul edilecek bir şey değildir. Böylesi bir yaşama boyun eğenler kimlerdir? İflas etmiş çiftçi, işinden kovulmuş işçi-memur ve günlük yaşam tutkunlarıdır. Giderim denizi görürüm, sokaklarda avare avare dolaşırım! İşte; yaşam edebiyatı... Ona kanan gençliktir. Sarhoş olmuş ve afyonlanmıştır. Kendisiyle birlikte bir tarihi götürdüğünün, bir ülkeyi inkar ettiğinin farkında bile değildir..."

Evet! PKK'nin özel savaş tarafından ele geçirilmeye çalışılması çok açıkça gözlerimizin önünde cereyan etti ve birçok yetmez kişilikler yanında, düşman psikolojisi tarafından oluşturulmuş ve kısmen de PKK'den etkilenmiş ögeler de neredeyse onların tabanı olacaklardı. Bu etkiler sizde de var. Peki bu nereden ileri geliyor? Özel savaşın yarattığı toplumsal zemin, psikolojik kültür ve yaşam tarzından ileri geliyor. Bir tane elebaşı çıkıp hepsini baştan çıkarabilir. Sonuç; yıllardır bu kadar tecrübemize rağmen, Partiye dayatılan özel savaşı bile zor bela önlüyoruz. Nedeni de, neredeyse onlar tarafından ele geçirilmiş konumda olan sizlerin kişiliğidir. Bu, basit bir olay değildir.

Türkiye'de her gün yüzde on hayat pahalılığı vardır. En son Afrika'nın Zambiya ülkesinde yüzde on zam yapıldı diye halk ayaklandı ve az kalsın diktatörü devirecekti. Türkiye'de ise her gün yüzde on zam vardır. Sonuç; daha derinliğine işleyen bir pasifikasyon! Demek ki, bunun izahını önemli oranda karşı-devrimin pasifikasyonunda, özel savaşında aramalıyız. Bunlar gerçektir ve bu tahribatı en derinden yaşayan alan da Kürdistan'dır. Kürt insanı ve önemli oranda hepiniz, bu şekillenmeden az çok payınızı almışsınız.

Şu ortaya çıkıyor ki, devrimci dönüşüme eğitim ve tecrübe ile yön verirken, bu gerçekleri gözönüne getirmeliyiz. Ben sık sık şunu belirttim; devrimci eğitimde özel gerçekliğimizi bölge bölge dikkate almalıyız. Taşlaşmış küçük-burjuva ögelerle, feodal ortaklıklarda bu kendisini daha çok gösterir. Oldukça sinsi ve kurnazca hesaplara yatan küçük-burjuva ögeler dikkate alınmadan, onlardan gelişebilecek olumsuzluklara yönelmeden, devrimci örgüt, eğitim ve savaş faaliyetlerini ilerletemeyiz. Ve daha da ötesi, düşmanın şekillendirdiği yapılarımızı aşmadan devrimci kişiliğin gelişimini sağlayamayız. Polis sizi bilinçli kullanıyor anlamında söylemiyorum ama, daha çok onun; kültürel, sosyal, ekonomik gerekçeli dayatmalarını deşifre edip, şahsınızda çözümleyip boşa çıkaramazsanız; devrimci eğitime, devrimci eyleme layıkıyla hazır hale gelemezsiniz. Neden kapsamlı militanla, inisiyatif sahibi savaşçılar çıkmıyor? Çünkü; cilayı biz vurmuşsak da, altında eski kişilik var. Eski kişiliğe istediğin kadar yeni cila vur, yine eskidir. Dönüşümün zorunluluğu, kapsamlı olması bu nedenledir. Bu, yalnız Parti saflarındaki militan savaşçılar için değil, bütünüyle halkımız için de geçerlidir. Halkımıza yaptığımız son çağrıların temel anlamı da budur.

Anavatandan kopuş, psikolojik özel savaşın en vahim sonuçlarından biridir

Ne diyoruz bu çağrılarda? Siz önce oyuna getirilip, katliamla terörize edilerek korku iliklerinize kadar işletildi. Daha sonra aç bırakıldınız, kemalist okullarda sahte bir yaşam felsefesine ulaştınız. Sonuçta; sadece yurdunuzu, malınızı, mülkünüzü bırakmakla kalmayıp; Türkiye ve Avrupa'nın metropollerinde de her şeyinizi mahvedecek, insanlığınızı bitirecek, sahte talepler etrafında dönüp duracak kadar geriletildiniz. Belki, eski yaşamımızdan daha iyi yaşıyoruz diyebilirsiniz ama, vatan gitmiştir, özgürlük gitmiştir ve bu bir daha elde edilmemecesine gitmiştir! Birkaç yıl süre içinde iyi yaşayabilirsiniz ama, giden senedir, tarihtir ve kaybedilmiştir. Toprak kaybedilmiştir. Bu da en kötü kaybetmedir. Günü kurtarma peşinde olan, maaşı kurtarma peşinde olan adam belki bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmez. Zaten bu tip adam düşkünün tekidir. Yani, "bugünü kurtarayım da ne olursa olsun"! Bu tip, Kürdistan'da olsun, yurtdışında olsun en tehlikeli tiptir. Bunlar bu vatanın çorak, insanlarımızın da bitkin hale getirilmesinin esas nedenleridir. Bu tiplere karşı ailede, mahallede, köyde, kentte savaş ilan etmek gerekir ve bu şarttır. Bu mantık, güncelliğe iliklerine kadar batmış ama güncelliği de kurtaramayan adam mantığıdır. Kaldı ki; önder geçinir, ailede reis geçinir, kabilede, mahallede kabadayı geçinir. Bunlar alaşağı edilmeden, halkın kendini bulması, uzun vadeli çıkarlarını savunması mümkün değildir. Vatanı ucuz terkedip bunun üzerinde dahi düşünmeden, "bu oyuna nasıl geldim, nereye gidiyoruz; sonumuz ne olacak" sorusuna cevap vermeden, sağlıklı bir vatanseverlik gelişmez. Aldanmayalım! Sağlıklı bir vatanseverlik gelişmedi mi; Avrupa'da, Türkiye'nin metropollerinde, sadece erinmez, kaybolunur. Sonuçta oranın köleleri olunur. Asla özgür bireyler haline gelinemez. Bütünüyle tortu işlerle uğraşılır, babalar öyle, oğullar öyle. Afrika'nın zencileri 300 yıldır Amerika'da neyseler, Kürtlerin Batı'daki köleliği de öyledir. Bu statü yeni gelişiyor, ama çok kötü gelişiyor. Görülüyor ki, bu öyle kolay kabul edilecek bir şey değildir. Böylesi bir yaşama boyun eğenler kimlerdir? İflas etmiş çiftçi, işinden kovulmuş işçi-memur ve günlük yaşam tutkunlarıdır. Giderim denizi görürüm, sokaklarda avare avare dolaşırım! İşte; yaşam edebiyatı... Ona kanan gençliktir. Sarhoş olmuş ve afyonlanmıştır. Kendisiyle birlikte bir tarihi götürdüğünün, bir ülkeyi inkar ettiğinin farkında bile değildir. Kapana kıstırılmış ve oyuna getirilmiştir. Kendiniz söylüyorsunuz; "köyümüzün yarısı gitti, bölgemizin yarısı gitti" diyorsunuz. Peki savaşarak mı gittiler? Hayır! Kendi kendilerine gittiler. Peki niçin? Daha iyi yaşam varmış, iş varmış! Oysa gelen haberlere göre durumları iyi değil; çocuklar perişan, ikinci kuşak şöyle, üçüncü kuşak böyle. Ve sonuçta, istediğin kadar kullanabileceğin insan ortaya çıkıyor.

Bunlar çıkış değildir. Avrupalıları, hatta Egelileri, Batı-Anadolu insanını getirin Dersim'e, "Güneydoğu"ya; o valileri, paşaları dışında, kimseyi bir hafta tutamazsınız. Peki biz niye oralarda yaşıyoruz ve oraya bu kadar tutkunuz? Binlerce yıllık ata topraklarına bu kadar uzak düşmek ve bunu normal görmek kadar vahim bir durum olamaz. Bu duruma gelmenin iyi olduğundan bahsedilebilir mi? Evet, yeryüzünde bir Filistin vardır. Sözümona İsrailoğulları 2500 yıl önce Filistin'i terk etmişler. Ama şimdi bu halk halen yaşayan bir halktır ve gelip Filistin'e yerleşiyor. "2500 yıl önce buradan çıkmışız" diyerek, Sovyetler Birliği gibi, sosyalizmin o kadar gelişmiş olduğu bir alandan, ayda onbinlercesi geliyor. Ve herbirisi önce toprağı öpüyor. O kızgın güneş altında "vatan" deyip mutlu oluyorlar. Veya mutluluk, onlar için bu oluyor.

Ya biz ne yapıyoruz? 4000 yıl önce yerleştiğimiz vatan topraklarını, kaçarcasına ve arkasına bakmamacasına terk ediyoruz. Elimize bir pasaport veriyorlar, öteki taraftan da gelin diyorlar; gidiyoruz ve kapaklanıyoruz. Çok basit bir yaşam uğruna; bütün gelenekleri, görenekleri, toprak sevgisini, bizzat toprakların kendisini ve de toplum sevgisini kaybediyoruz. Üstelik de, "çok şükür aileyi, çocukları kurtardık" diyor insanlarımız. Tamıtamına içine düştükleri durum budur. Cennet diye tabir edilen bir ülkeden, dünyanın öbür tarafına savrulup, "kurtuldum" diye kendi kendini avut! Ama diğer yandan yahudiler 2500 yıl sonradan ve çok haksız br temelde gelip toprağa kapanıyorlar; "işte" diyorlar; "vaad edilen topraklara geri dönüyoruz."

Evet, bir değerlendirmemde dedim ki, Afrikalı siyah ırktan bu kadar insan Amerika'ya köle olarak götürüldü, ama onlar zincire vurulup gemilere dolduruldular ve köle olarak götürüldüler. Oysa şimdi biz gönüllü olarak, polis oyunu ile uçaklara dolduruluyoruz; Frankfurt havaalanına, Macaristan'a, Viyana kapılarına bırakılıyor ve Avrupa'nın da başına bela oluyoruz. Kapitalistlerin hizmetinde köle olarak kullanılıyoruz. Bunlar ucuz iş gücü deposudur diye, kapitalistler de gidişi körüklüyorlar, Türk polisi de körüklüyor. Bu durum orda gericiliğin gelişmesine yol açarken burada da ülkenin boşalmasına yol açıyor. Sonunda kaybeden insanlık oluyor, kendimiz oluyoruz.

Öyle görünüyor ki, buna kaynaklık eden doğal özelliklerimizdir. Aslında, "benim kişisel özelliğimdir, huyumdur, suyumdur" dedikleriniz; düşman tarafından direkt empoze edilen, tarihsel temeli olan, çok sistemli politik, ekonomik, sosyal, siyasal politikalarla geliştirilen ve sizde zafer kazanmış bir yaşam tarzının kabulüdür. Kişilikte iflastır, kişilikte bir yerde yenilgiyi kabul etmenin sonucudur. Gerçek böyleyse, o zaman bu PKK'nin temel gelişim meselesidir. Düşmanın bu kişiliksizleştirmesine, düşürmesine karşı olmak, PKK'lileşmenin ilk adımıdır. Geriye bütün bu olgulara, parti içinden başlayıp dalga dalga tüm toplumsal çevreleri kapsayacak tarzda karşı çıkmak kalmaktadır. Görev budur.

Parti gelişmeden, parti önderliği gelişmeden önce halkımız yenilmiştir, oyuna getirilmiştir, aç bırakılmıştır, korkutulmuştur. Bugüne kadar elimizde değil dediler, ama şimdi parti var, parti bu gidişata dur diyor. Parti özellikle bu konuda ideolojik-politik olarak kendisini hazırladı. Örgüt olarak kendini geliştiriyor ve bunu savaşa kadar yansıtıyor. Parti içinde bu savaş başarıya gidiyor. Halk saflarında başarı kaydediyor. O halde görev, bu temeldeki gelişmeyi hızlandırmak, doğal sonucuna götürmektir. Yani öncelikle yurtdışındaki bütün halk yığınlarımızın ilgilerini ülkeye yöneltmek, giderek fiziki varlıklarını tekrar ülkeye yöneltmek, vatanseverlik aşılamak, "ülkem yoktur" fikri yerine "ülkem vardır" fikrinin, "halk gerçeğim yoktur" düşüncesi yerine "halk gerçeğim vardır" düşüncesinin tohumlarını ekmek gerekmektedir. Giderek bu ilgiyi, bu kavrayışı, bu kavramı benliğinin ayrılmaz bir parçası haline getirmek şarttır.

Yani, "mutlaka bir vatanım olmalı, özgürlüğüm olmalı. Buna götürecek ileri bir adım olarak, bunu bir istek olmaktan çıkarıp uygulama, yani bizzat örgütlenme gücü haline getirmeliyim, örgütlemeyle birlikte ey-

leme de geçmeliyim ve yavaş-yavaş yurtdışından ülkeye kendimi taşırmalıyım" anlayışına ve uygulamasına ulaşmaktır. Önce birkaç gencimizi, eli iyi silah tutacak savaşçıyı, propagandacıyı, örgütçüyü ülkeye aktarmalı, ardından gerekirse, nasıl ki 70'lik neneler, dedeler ülkeyi boşaltmak istiyorlarsa, tersine bir geri dönüşü başlatmalıyız. Birkaç öncüyü önce biz yollarız. Nasıl ki, 30 yıl önce en gençler çıktıysa, şimdi de yetişen gençlerden bazılarını geriye yollarız. Ardından, yurtdışındaki tüm halk yığınlarımızın; aslında büyük mutsuzluğuna yol açan bu uğursuz gidişatına, bu uğursuz mültecileşmesine son vermek amacıyla, vatana dönüş hareketini kapsamlı ve gerçekten kurtuluşa bağlı temelde gerçekleştiririz. Partinin, yurtdışı faaliyetinin görevi budur. Kapsamlı bir özel savaş sonucu emperyalizmle birlikte buralara taşırılan ve köleler haline getirilen bu insanlarımıza yönelmenin devrimci tarzı, yurtsever tarzı böyledir. Baştan beri biz bu tarzda yaklaştık. Ama yetersiz kaldık, fazla örgütleyemedik. Görev, bunu daha fazla örgütlemek ve giderek eylem gücüne dönüştürmektir. Bu tersine işleyen bir kuvvettir artık. Ülke içindeki vatanseverliği besleyen bir kaynaktır. Nasıl ki düşman, halk gerçeğinden kopuş amacına dayalı olarak vatansızlaştırmayı geliştirdiyse, şimdi tersine; vatanlaşma, özgürleşme hamlesinde yurtdışını muazzam bir cephe gerisi haline getirmek ve kısmen bu konuma getirilen yurtdışını, daha fazla işlerliğe kavuşturmak, bunda tam başarıya gitmek, yapılması gereken temel görevlerimizden biridir. Ülke içindeki halk yığınlarımızın da, ekonomik, kültürel, siyasal temelde özel savaşın aleti olma durumuna son vermek temel görevlerimizdendir. Kendi ulusal-sınıfsal konumunu görebilmek ve bu temelde örgütlenmemeye, savaşmamaya, iliklerine kadar bireyciliği, düşkünlüğü, sefaleti yaşamaya son vermek gereklidir. Bunun yerine, yurtsever düşünceye ulaşmış, halkın özgürlüğüne; yani temel çıkarlarını esas alan bir düşünce ve siyasi bakış açısına ulaşmış, bu temelde bir örgütlenmeye ve eyleme artık geçmiş kişiliğe, kendini yeniden yaratması sağlanmış ve böylelikle de savaşan bir halk gerçeğine dönüşmüş yapıya ulaşmak, belirtilen özel savaşa karşı devrimci savaş görevimizin temelidir. Ve biz, toplumsal saflarda, böylesine devrimci bir savaşı özel savaşa karşı geliştiremezsek, halk savaşını geliştiremeyiz. Temelde özel savaş, özelde o psikolojik boyutuna karşı, güncel olarak geliştirilmesi gereken halk yığınlarının devrimci psikolojisine, kişilerin devrimci psikolojisine ulaşmayı bilmektir.

12 Eylül faşizmi tüm toplum yaşamını özel savaş temelinde biçimlendirmiştir

12 Eylül faşizminin, biraz da tekniği -başta televizyon, basın olmak üzere- hizmetine koşturarak daha da içinden çıkılmaz hale getirdiği, Türkiye'de kapitalizmin biraz gelişmesiyle birlikte daha da boyutlandırdığı bu psikolojik savaşı iyi yakalamamız gerekiyor. 12 Eylül için kısaca söylenecek olan; birkaç özel psikolojik savaş silahını gerçekten iyi kullandığıdır. Dini baştan beri toplumu uyutmada kullandı. Özellikle İran'daki devrimde dinin anti-emperyalist ve sağa karşı devrimci işlevini görünce, ABD ile birlikte "ılımlı İslam" adı altında, tutucu din silahına tekrar sarıldı. İran'daki işlevinin tersine din, toplumsal muhalefetin bastırılmasında kullanılmaktadır. 80'lerin başından itibaren, biraz da Ortadoğu'nun gerici dinsel merkezlerinin de yardımıyla, bizzat 12 Eylül faşizminin askeri-siyasi yönden başı olan Evren ve ekonomik yürütücüsü olan Özal, tarikatları destekleyerek ve bizzat tarikatlaşmalara önderlik ederek yeni bir çığır başlattılar. Özellikle Kürdistan'da MİT'in bu doğrultuda gerçekten çok büyük bir çaba harcadığı şimdi daha iyi anlaşılmaktadır. Özellikle çocuklar üzerinde bunlar kendilerine göre bir 10 yıllık program oluşturmuş ve hesaplarını yapmışlardır. Faşist cunta işbaşına geldiğinde çocuklar 10 yaşındadır. 10 yaşındakiler 10 yıl sonra militan olabilirler. Militan olmalarını önlemek için ise kendilerini ya nakşi yapmak lazım; ya süleymancı yapmak lazım, ya nurcu yapmak lazım, yani hangi tarikat uygunsa -aslında hepsi de MİT teşkilatlarıdır- bunları yöreye göre (mesela, şafilikten nakşicilik mi gelişir, orada öyle, Dersim'de alevicilik mi gelişir, Dersim'de alevicilik tarikatı, Adıyaman'da kadiri tarikatı mı uygundur, orada kadiri tarikatı) geliştirmişlerdir. Her yörenin durumuna göre tarikatlar oluşmuş, hepsini de MİT elemanları yönlendiriyor. İstanbul'da burjuva çocuklarına Adnan Hoca tarikatı oluşturuldu. Süper MİT ajanı, mükemmel çalışıyor. Tabii, devrimciliğe ilgi duyacaklarına Adnan Hoca tarikatına bağlanmaları devletin çıkarınadır. Bizzat birçok subay, nakşiciliğin çok çeşitli kollarını örgütlüyorlar; süleymancılar tarikatını örgütlüyorlar, nurculuk çok çeşitli kollar halinde örgütlendiriliyor. Belki 40 tane tarikat örgütlendirilmiştir Kürdistan'da. Her birisi elli bin çocuğu baştan çıkarırsa, Kürdistan'da çocuk kalmaz. Aralarında parsellemişler, 10 yaşından itibaren kökenini unutturacaklar. Yeniçeri Ocağı da devşirmelerden oluşturulmuştu, tarikatçılıktan güç alıyordu. Şimdi de aynen o dönemdeki devşirmeler gibi, bu çocukların hepsini tarikat ocaklarında eğitmişler, baştan çıkarmışlar; toprağına yabancı, halkına yabancı, sınıfına-ulusuna yabancı hale getirmişlerdir. Ortaçağdan daha geri, daha tutucu ocaklar! Bizim en değerli yoldaşlarımızın küçük kardeşlerini bile bu temelde karşımıza çıkarmışlar. Bizim muazzam kitle temelimiz olması gereken gençlik baştan çıkarılıyor. Din silahı vasıtasıyla bu yapılmıştır. Dinin kullanılması, hem de kullananlar gerçekten dinsiz oldukları halde, gerçek özüne eğilerek gerçekleştirilmiştir. Din ile alakaları olmadığı halde 12 Eylül faşistleri dini iyi kullanarak bu tarikatları çok iyi geliştirmişlerdir. Bu yönüyle, bu silah özellikle Kürdistan'da bizim mücadelemize karşı geliştirildi. Kur'an ayetlerini bildiriler haline getirdiler ve helikopterlerle dağıttılar. Müftü ve vaazcıları camilerde her gün konuşturdular; "bunlar teröristtirler, cenazelerinin namazı da kılınmaz" dedirttiler. Bütün bu uygulamalar özel savaşın dinsel kılıflı olanıdır.

Aynı şekilde spor çok özenle geliştirildi. Özellikle kitlenin çelişkilerinden sahte bir şekilde boşaltılması için futbola muazzam yatırım yapıldı. En popüler futbolcular yurtdışından getirildi. Brezilya'dan tutalım Sovyetler'e; nerede bir popüler futbolcu varsa o getirildi. Güreş, halter, Naim Süleymanoğlu meselesi, tam bir özel savaş olgusudur. Özal bizzat kendisi bu işle ilgileniyor. Judo ve diğer bütün branşlar kullanılacağı kadar kullanıldı. Şimdi bile neredeyse stadyumlar savaş alanına dönüştürülmüştür. Toplumsal çelişkilerin gerçekten çözümlenmesi yerine, sporda, futbol takımlarını tutmada sahte bir çelişkinin yaratılması ve yüzbinlerin birbirlerine kinle, öfkeyle bağrışmaları, birbirleriyle çatışmaları toplumsal muhalefeti çürütüyor. Bu silah da çok etkili olarak kullanıldı ve yüzbinleri toplumsal muhalefetin dışına çekti.

Bir de bu eğlence kültürü var. Festivaller, özellikle arabesk yoluyla toplum çığırından çıkarılıyor. Çok iyi hatırlarım, bizim Partinin kuruluşu az çok yayılır yayılmaz, işte bugün Özal'ın eşinin bile yanına almaktan geri kalmadığı İbrahim Tatlıses, bir nolu türkücü diye sunuldu. Diyarbakır'da Emrah diye bir soytarı da -ki o, MİT'in hazırladığı bir tiptir- gençliğe örnek olarak sunuldu. Aslında önceden hazırlıyorlar bunları. Birincilik ödülleri verdiriliyor. Bunlar da sahte burjuva çığlıklarını konserlerinde konuşturuyorlar. Vay toplum ne kadar hayran, ne kadar seviliyorlar şeklindeki propagandayla daha sonra bunları Kürdistan'a yolluyorlar. Hayran olmanız gereken büyük halk sanatkarları diyorlar. Aslında bunlar tam MİT'in toplumsal muhalefeti içinden boşaltmak için hazırladığı tiplerdir. Çünkü bunların söylediği türkülerde en ufacık bir halk, direniş sesi yok. Önce devrimci sanat etkinliği olan türküler oldukça bastırıldı, ardından onların yerine bu sahte tipler, geniş bir propaganda temelinde etrafa yayıldı. Yurtdışındaki ezilmiş yoksul kesimler ve daha çok da Kürdistan'daki gençlerin baştan çıkarılması için böylesi tipler dayatılıyor.

Her gün bir başka festival düzenleniyor. İstanbul Festivali, Ankara Festivali, İzmir Festivali adı altında eğlenceler düzenlenerek, Amerika vb. yerlerden bir sürü rockçu, cazcı vb. getiriliyor. Uyduruk Batı kültürü ortamında şekillenmiş ve oralarda da emperyalizmin yoz kültürünü yaymaktan başka işler görmeyen kişiler şöyle ünlü, böyle büyük sanatçı adı altında getirilerek, burjuva gençleri ve burjuva hayranları da böylece etki altına alınıyor ve olası bir muhalefete yönelmekten alıkonuluyorlar. Stadyumlarda geceler düzenliyorlar ve özellikle televizyonu, burjuva gazetelerini müthiş kullanarak çarşaf-çarşaf haberlerini yayınlıyorlar. Toplumun kafasını adeta ideolojik bombardımana tabi tutuyor, yüreğini ve kafasını felce uğratıyorlar. Buna bir de sinemayı ekleyelim. Her türlü filmi kullanarak büyük bir video kaset piyasasını oluşturmuşlardır. Günlük olarak zaten televizyon hepsine yeter. Sonuç; toplum bir de sanat adı altında özel savaşın bir bombardımanına tabi tutuldu. Bu temelde dar psikoloji, çığırından çıkan ve iliklerine kadar sahte istemler temelinde boşalan insanlar... Sonuçta bu insanların üzerinde istediğin kadar baskıyı ve sömürüyü uygula, sesini bile çıkaramaz. Özel savaş bu konuda tam başarıya ulaşmıştır. 12 Eylül demek ki, bu silahlarla özel savaşı kişisel düzeye kadar tam başarıya ulaştırmıştır. En geri bölgelerde, köy koruculuğu hakkında ne diyor? "Korucular mutlu, bir milyon maaş alıyorlar" diyor. "Şimdi" diyor, "beyaz eşyayı en çok alan onlardır". Yarattığı psikolojik etkiye bakın! "Çoğu filan artiste de hayran olmaya başladı", "hepsi ikinci evliliğini yapmakla meşgul" diyor. Bizzat Kozakçıoğlu bunları söylüyor. Dağdaki çobanı bile böyle serseri ettiğine göre, onun duygularını böyle tahrik edebildiğine göre, bir de İstanbul'daki yarım-aydını her türlü yöntemle ne hale getirdiğini bir düşünün. Peki şu dinle uyuşturulanlar az mı sapık? Onlar da sapıktırlar. Çarşaf hareketini gözönüne getirelim. Bütün lüks apartmanlarda dinsel partilerin (sözümona bunlar da gizli) kurulduğunu gözönüne getirelim. Aslında MİT ne kadar gizliyse bunlar da o kadar gizli. Evet dinle sarhoş olana din, müzikle sarhoş olana müzik, sporla sarhoş olana spor, cinsellikle sarhoş olana cinsellik. Herkes artık hangi konuda, hangi yöntemle sarhoş olmak istiyorsa, onunla sarhoş et! 12 Eylül gerçekten ABD'ye bile taş çıkartırcasına, Kürdistan'da bu yöntemi uygulamada başarılı olmuştur. Bu konuda dağdaki çobandan, İstanbul'daki entele kadar, mükemmel bir organizasyon uyguladı ve sonuç aldı. Demek ki, 12 Eylül faşizmi döneminde, derinliğine ve genişliğine bütün bireyleri kuşatan ideolojik bombardımanla, teslim alınan kitlelerin psikolojisi ve kitlelere kadar indirgenmiş tipin teslim alınışı bundan ibarettir.

O halde buna karşı görev nedir? Bu gerçekleri tamamen tarihsel temelde yakalayıp güncellik içinde bu uygulamaların adım adım nasıl zenginleştirilerek uygulandığını teorik düzeyde görebilmek ve ardından da bu özel savaşın etkilerini benimsemeyi ve özümsemeyi değil, tasfiye etmeyi gündemleştirmek, yani dayattığı yaşam biçimini ve istemlerini reddetmektir. Bugün Türkiye ve Kürdistan'da PKK neden alternatiftir? Çünkü, bu dayatılan yaşam biçimine karşı biz, savaş ilan ettik. Bu yaşam biçiminin etkilerini, PKK saflarına da yansıtmamak için büyük savaş verdik ve halen de bu savaşı veriyoruz.

"... Toplum bir de sanat adı altında özel savaşın bir bombardımanına tabi tutuldu. Bu temelde dar psikoloji, çığırından çıkan ve iliklerine kadar sahte istemler temelinde boşalan insanlar... Sonuçta bu insanların üzerinde istediğin kadar baskıyı ve sömürüyü uygula, sesini bile çıkaramaz. Özel savaş bu konuda tam başarıya ulaşmıştır. 12 Eylül demek ki, bu silahlarla özel savaşı kişisel düzeye kadar tam başarıya ulaştırmıştır..."

PKK, özel savaş sistemi ile onun psikolojik boyutuna alternatif devrimci yaşam ve kişiliğin yaratıcısı ve temsilcisidir

İyi bilinmektedir ki, bize yöneltilen eleştirilerden birisi de şudur: "Bunlar yaşamasını bilmiyorlar!" Doğru ama, biz özel savaşın dayattığı yaşamı istemiyoruz ve reddediyoruz. Bunu yapmadan, savaşın yalnız ideolojik boyutundan bile başınızı kaldıramazsınız. Siz kadrolarımızı özel savaşın psikolojik etkilerine karşı koruma altına almasaydık, değil sizin bir eylem örgütünde bir araya gelmeniz, ayak takımı olmaktan bile sizi kurtaramazdık. Ve eğer halen, gerçekten kişiliğini bulmuş, savaşa hakkını oldukça kapsamlı ve çok yönlü veren, bütün özel savaş yöntemlerini boşa çıkaran bir seviyeye sizi ulaştıramamışsak, bunun nedeni; bize dayatılan özel savaşı, sizin şahsınızda henüz tam yenilgiye uğratamamamızdır. Eğer halkımız, halen bizi tamamen örgütlü olarak destekleyecek duruma gelememişse, halk saflarımızdaki özel savaşın etkilerini, dayattığı yaşam biçimini tam tasfiye edemediğimizdendir. Görülüyor ki, bunlar çok önemli devrimci görevlerdir. Uygulanan özel savaşın baskıya ve sömürüye alabildiğine açık bir kitle yapısını ve kişiyi temel aldığı açıktır. Bu yırtılmadan, sıradan bir demokratik halk savaşımı bile verilemez. Bırakalım devrimi, kurtuluş savaşımını, ekonomik-demokratik bir savaşım bile kazanılamaz. Nitekim Türkiye işçi sınıfı neden kazanamıyor, üniversiteler demokratik savaşımda neden bir adım ileri gitmiyorlar? Çünkü kendilerine dayatılan özel savaşı karşılarına almıyorlar, bu yüzden de nefes alamıyorlar. İlkel Afrika kabileleri kadar bile, hak savaşımını veremiyorlar. Neden? Çünkü, onların üzerinde özel savaş yürürlüktedir de ondan. PKK kısmen de olsa alternatif oluyor, ve ilgi merkezi halindedir. Çünkü, özel savaşı kendi içinde ve sınırlı da olsa kendi halkı içinde tasfiye etmiştir.

Eski kişilik, eski psikoloji, düşürülmüş kişilik tasfiye edildiği oranda siz canlanıyorsunuz, güç kazanıyorsunuz. Eskinin etkisi altında kaldınız mı bodurlaşıyorsunuz, cüceleşiyorsunuz ve problem kaynağı oluyorsunuz. Bu özel savaşın size dayattığı yapıdır. Buna karşı devrimci bir tarzda çıkamadığınız için de öyle kalıyorsunuz. "Anadan doğma böyleyiz; işte bunlar vazgeçilmez özelliklerimizdir" şeklindeki açıklamalar gerçekçi değildir. Bir defa genelde insanda, özelde bizimki gibi her şeyin devrimle halledilebileceği bir ortamda ve birey boyutunda değişme hızlıdır. Hele hele devrimsel gelişme her şeyin çözümleyicisi ise, üslubundan ruhuna kadar değişmeme diye bir olgudan bahsetmek geriliğin, bu anlamda da dayatılan özel savaşın savunulmasından başka bir anlam taşımaz. Özellikle, faaliyetlere çok çeşitli alanlarda ve çeşitli görevlerle başlayanlar Partinin militan tarzına, özelliklerine kavuşamıyorlar. Bu gerçekten objektif olarak özel savaşı savunmaktan başka bir anlam ifade etmemektedir ve sorumsuzluktur. Israr edilirse, objektif ajanlıktır. Çünkü, özel savaşın konuşturduğu bir kişiliği, bir oluşumu savunmaktadır. Çocuk olmayalım.

"... Partiye dürüstçe bağlı olanların, Parti silahını bu temelde kavrayıp, yalnız askeri değil, ideolojik, siyasal, örgütsel alanlarda da uygulaması ve en önemlisi de bütünüyle Parti yaşamını bir silah olarak değerlendirip ısrarla uygulamayı bilmesi, özel savaşa karşı girilmesi gereken en sağlam duruştur, savaş tarzıdır, vuruş tarzıdır. Dolayısıyla, Partinin öncülüğünü gerillada kurumlaştırırken, halk ayaklanmalarını örgütlerken, militan kendini bu temelde yenilemeyi bilecektir..."

Kendini değiştiremeyeni zorla değiştirmek lazım. Gerekirse canına okumak gerekir. Sen vatanına, halkına, kurtuluşuna, özgürlüğüne, Partiye doğru yaklaşma, kişi olarak kendini toparlama, örgütleme, ondan sonra da, "ben böyleyim" de! Böyle adamı tutarlar, yerle bir ederler. Böyle sorumsuzluk, kendini koyvermişlik, ezilmeye mahkumdur. Yaşam hakkı talep edemez. Yani düşürüleceğiniz kadar düşürülmüşsünüz, hiç olmazsa bunun savunmasını yapmayın. Deyin ki, birisi gelsin elimizden tutsun, bizi kaldırsın. Yoksa, "yaşam budur, böyle yaşamak istiyorum" demek, içine girilecek en olumsuz durumdur. Dolayısıyla, bizim baştan beri savunduğumuz şu sloganımız anlaşılırdır: Gidiniz, gideceğiniz yerde, doğruları önce sözle ifade ediniz, yeterince açıklayıcı olduktan sonra, ayağa kalkmalarını istersiniz, eğer yine de ayağa kalkmıyorsa, "yaşam" dediği sahteliği başına yıkınız. Bu bir emirdir. Aslında gerekleri tam yerine getirilseydi, kaldıramayacağınız insan yoktu. Ben biraz etkinliğimi buna borçluyum. Doğruyu gösteririm, ardından da kalkacaksın devrime derim. Ve ben daha çok da söz gücüyle yapıyorum bunu, elimde silah da yok. Elinde silah olanlar, benden yüz kat daha fazla başarılı olabilirler. Ama bireye çıkarını doğru göstermedikleri ve silahı da yerinde kullanamadıkları için, zarar vermişlerdir. PKK'deki gelişmenin esası da burada gizlidir. Kişiye, halka, temeldeki çıkarlarının nerede olduğunu gösterip, ardından otoriteyi konuştur. Bu iki şartın gerekleri yerine getirilirse, ayağa kalkmayacak herhangi bir kitle, halk, kişi düşünülemez. Israrla birisi "yokum" diyorsa, onun da canına okuyacağız. Bu da özel savaşın objektif temsilcisi durumunda olan kurum ve kişiliklere karşı, devrimci şiddet görevinin yerine getirilmesidir. Daha 78'lerde, "bu tespitimize uygun görevler yerine getirilirse, toplum olduğu gibi devrime kazanılabilir" diyorduk. Görülüyor ki, özellikle 12 Eylül faşizminin iliklerine kadar çözdüğü bireyde tam teslimiyete yol açan özel savaş ve onun psikolojik boyutuna karşı, bizim de sloganımız budur. Toplumsal çıkar ve bireyin direnişi bu temeldedir: Ya yürü, ya da sana yaşama hakkı yok! Bunu militanca yapın. Tabii teknik hazırlıklarını da ihmal etmeyin. Teknik düzenlemeyi de yaptınız mı, yani anlatım ve biraz da otorite gücünü iyice oluşturdunuz mu, onun gereklerine göre örgütleme ve uygulama üslubunu da ortaya çıkardıktan sonra, tek bir yerde başarısızlığa uğrayamazsınız. Aile, köy, şehir, mahalle; bir bütün olarak nereye bu emirle girerseniz, orayı kısa bir çalışmayla düşürürsünüz.

İşte, 12 Eylül faşizmine karşı, PKK'nin sınırlı olarak yaptığı budur ve bu temelde güç sağlama çabaları eğer tam bir uygulama ustalığına kavuşturulursa, bu özel savaşı boşa çıkarabiliriz. Kürdistan'da kısmen boşa çıkarmışız, ama tam değil. Onun yarattığı teslimiyetçi psikolojiyi kısmen aştık; bazı yerlerde çok aştık, bazı yerlerde halen etkili. Ancak iyi biliniyor ki, sınırlı bir PKK uygulaması buna yol açıyor. Tam örgütlü, önderlikli bir yönelimi derinliğine ve genişliğine bütün halk yığınlarımıza uygularsak, çok kısa bir süre içinde, devrimci savaş öncelikle kitlelerin psikolojisinde korkuyu, teslimiyeti yerle bir eder ve teslim olmuş kişiyi, direnme noktası haline getirir. Cizre ve Nusaybin'de olduğu gibi, korku duvarını aştırır, damla damla yayılır. Biraz daha örgütlülük, biraz daha önderlik, bunların sömürgeciliği iliklerine kadar korkutan bir güce dönüşmesine yol açar. Ve bu temelde yenmeye çalışan birey, sınırsız bir düşürülmüşlüğün de vermiş olduğu öfkeyle, kinle düzen güçlerine saldırır; dayatılan özel savaş psikolojisine karşı ve teslim alınan bireyin yerine, her türlü kahramanlığa kalkışmış bireyin oluşumu demektir bu. Buna ulaşmış bir devrimci savaş, devrimde zafer demektir.

Görülüyor ki, gerek toplumumuzun ve halk yığınlarımızın, gerekse de bireyin içinde bulunduğu sefaletten de öteye, -İsmail Beşikçi Hoca'nın dediği gibi, sömürgecilikten de öteye- hatta ajanlıktan da öteye toplumsal statüye son vermek, tamıtamına PKK'nin de kanıtladığı en önemli gerçek olan bir devrimci savaş gerçeğine, onun militan tipine ulaşmaktan geçiyor. Şimdiye kadar sınırlı olarak geliştirdiğimiz tarih çözümlemeleri, yine Türk özel savaş sistemine karşı geliştirdiğimiz çözümlemeler, daha kapsamlı bir biçimde mevcut gelişmeleri izah ediyor. İçine düşülen durum kendiliğinden oluşmamış, gerici bir tarih ve emperyalizmin beyin yıkama yöntemlerinin, içiçe ve çok sistemlice Türkiye ve Kürdistan gerçekliğine dayatılmasıyla oluşmuştur. Bunun anlaşılır nedenleri vardır ve bir kader de değildir. Kaderdir diyenler, dayatılan özel savaşı iliklerine kadar yaşayanlar ve özel savaş politikasına teslim olanlardır. Türkiye'de baskı ve sömürünün sınırsız gelişimine neden cevap verilemiyor? İşte, bu kadar anlayışın çok köklü olmasındandır. PKK neden itibar ve güç kazanıyor? Tarihsel ve güncel somut temelleri olduğu; böylesine bir gelişmeyi yaratanların çıkarlarına dayalı olduğu ve en önemlisi de düzenin değiştirilebileceğini, çıkarları bundan zarar gören sınıf ve halkların karşı koyabileceğini, bu temelde onların örgütlenmesine ve eylemine önderlik edilirse, dayatılan bu eşine ender rastlanılan kölelik statüsünün, düşkünlük statüsünün parçalanabileceğini gösterdiği; bunu ısrarla ve en zor koşullarda bile savunduğu; hem de 12 Eylül faşizminin kendini en başarılı hissettiği bir dönemde bile, aslında çok kapsamlı olmasa da bunun bilincine ulaştığı; bununla da yetinmeyip eylemine cesaret ettiği; sonuçta günümüze doğru geldiğimizde, özel savaşın, hem de hiç düşünülmediği yerde ve alanlarda bile paramparça edilebileceğini; eşi görülmemiş bireysel kahramanlıklardan tutalım, bunun örgütüne kadar geliştirilebileceğini; ve eğer ısrar edilirse daha örgütlü özel savaşa karşı devrimci savaşın, özel savaşın psikolojik savaşına karşı devrimci savaşın psikolojik savaşının doğru yürütülmesinin tarih önünde haklı olanın gelişmesini kaçınılmaz olarak belirleyeceğini ortaya koyduğu ve açtığı savaş cephesiyle buna önderlik ettiği için, PKK itibar ve güç kazanıyor.

"... Gerçekten hepinizin yüce arzusu olan, kendi kurtuluşunuzun da ayrılmaz bir gereği olan halk kurtuluş hareketinde yerinizi almasını bilin! Tarihin bu döneminde sadece Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımını imha etmekle yetinmeyecek, ardısıra ulusal imhayı ve de toplumsal köleliği bir daha aşılmaz boyutlarda gerçekleştirecek olan, hem tarihte hem de günümüzde eşine ender rastlanan bir düşmana karşı, böylece sadece Partinin varlığına önderlik ettiği ulusal kurtuluşu geliştirmekle kalınmayacağını, temelde ulusal varlığın ve hatta insani özelliklerin ancak bu yolla, PKK silahıyla savaşmakla kazanılacağını bilin..."

Sınırlı kavrayış ve uygulama, PKK'yi TC alternatifi yapmıştır. Daha kapsamlı, daha usta kavrama ve uygulama, şüphesiz alternatif kılmakla kalmayıp zafere gidişi de belirleyecektir. O halde, önümüzdeki dönemin en temel görevleri; özel savaşı bütün boyutlarıyla kavramak ve ona göre bir devrimci savaşı yürütmektir. Bu devrimci savaşın hedeflerini şöyle belirleyebiliriz: Kırsal alanda gerilla savaşı, kentsel alanda halk kalkışması ve gösterileri; şehirlere dayatılan pasifikasyona karşı şehir ayaklanmaları, şehir devrimleri; kırsal alana dayatılan ve kapsamlı yürütülmeye çalışılan özel savaş birliklerine karşı devrimci savaş birliklerinin, gerilla birliklerinin nitelikçe ve nicelikçe geliştirilmesi; bu konuda, belirlenen görevlere gerçekten büyük fedakarlıkla ulaşılabileceği bilincinin aşılanması kadar, daha da yetkinleştirilmesinin mutlaka yerine getirilmesi gereken bir görev olduğu bilinerek önderlik edilmesi; bu temelde, halkımızın savaş psikolojisi içine çekilmesi için, korku duvarının her alanda paramparça edilmesi ve halk cephesi silahının iyi konuşturulması; halk komiteleri ve halk ayaklanmaları silahının iyi konuşturulması. Özellikle de belirleyici, koruyucu ve geliştirici güç olarak gerillanın bizde bir türlü gelişmeyişinin nedeni olarak, sadece dış dayatmaları, yani jandarmasıyla, korucusuyla, özel kuvvetleriyle dayatılan özel savaşı değil, bunun kadar içteki uzantıları, yani objektif olarak savaşmayan, militanlığa, savaşçılığa tam gelmeyen yapıları aşarak devrimci savaşı militan ve savaşçı düzeyinde tam karşılayacak bir yenilenmeyi, bir yetkinleşmeyi sağlamak ve bunu bütün ülke sathında yaygınlaştırmak, halk örgütüyle, halk ayaklanmalarıyla birleştirmek gerekli ve zorunludur.

Eğer bu temelde görevler başarılırsa, özel savaşa karşı devrimci savaşın zaferi ve gerçekten oldukça yenilgiye, teslimiyete uğratılmış bireyin direnmesi ve direnmede zafere yürümesi kesindir!

PKK çizgisi, başından günümüze kadar bu temelde hazırlanan, geliştirilen, uygulanan bir çizgidir. PKK militanlığı özde, bu temelde kazanılan, geliştirilen, yetkinleştirilen bir militanlıktır. Dolayısıyla büyük bir tecrübeye sahip olan Partimize her türlü yeni katılım, her alanda onun bu silahıyla savaşım, bu gerçeğe sıkı sıkıya bağlı olmak zorundadır. Görülüyor ki ve oldukça kanıtlanmıştır ki, PKK'nin devrimci savaşım silahı; Türkiye ve Kürdistan'da, hatta Ortadoğu'da tek doğru savaşan ve sonuç alan silahtır. Halk adına, halklar adına, en yüce özgürlük tutkuları ve eşitlik-adalet adına kullanılan bir silahtır. Ve birey bir hiçken, PKK'de kahramanlığa kadar -binlerce örneği ile- ulaşmayı ispatlayan bir kişiliktir. Bir hiçten kahraman yaratıyoruz. Korkudan, büyük cesaret yaratıyoruz. Köle yığınından, en kahraman, korkuyu yerle bir eden halk hareketi yaratıyoruz. Bu kadar doğrulanmış bir gerçeğe, insan sadece saygı duyar. Katılım isteği gösterdiğinde, bunu hayatının en mutlu anı sayar ve ilk adımlarını attığında da, amacına bağlılık oranında, dev adımların sahibi olur.

Görülüyor ki, Partiye yaklaşım, Parti içinde gelişim, onun devrimci silahıyla savaşım, son derece anlaşılır ve sonuç alıcıdır. Halen "iyi kavrayamadık bu silahı, kullanamıyoruz" demek (özellikle de önder kadrolar düzeyinde) kendini aldatmaktan başka bir anlama gelmez. Ve ısrar edilirse, objektif olarak, özel savaşın bir aleti olunmaktan kurtulunamaz. Hiçbir kadronun eski-yeni, nerede olursa olsun, sınırlı da olsa kendini böyle bir alet durumuna getirmemek için, bütün gücünü ortaya koyması gerektiği açıktır.

Partiye dürüstçe bağlı olanların, Parti silahını bu temelde kavrayıp, yalnız askeri değil, ideolojik, siyasal, örgütsel alanlarda da uygulaması ve en önemlisi de bütünüyle Parti yaşamını bir silah olarak değerlendirip ısrarla uygulamayı bilmesi, özel savaşa karşı girilmesi gereken en sağlam duruştur, savaş tarzıdır, vuruş tarzıdır. Dolayısıyla, Partinin öncülüğünü gerillada kurumlaştırırken, halk ayaklanmalarını örgütlerken, militan kendini bu temelde yenilemeyi bilecektir. Böyle bir militan, öncüye yaraşmayan kural dışılığı ve yaşam tarzını, koşulları olsa da kabul edemez ve bunun yansıtıcısı olamaz. Parti çizgisine sıradan bir bağlılık bile, bu işlerde önderlik düzeyinde olmasa da, sıradan savaşçılıkta yol aldırmaya yeterlidir. Bu temelde bırakalım önderlik kurumunun birimleri pasifize etmesini, tam tersine, bunun bir suç olduğunu ve ısrarı halinde gerçekten her türlü yargılanmayı hakkettiğini gözönüne getirerek, kişi eğer gafilse derhal gafletten sıyrılmalı, bilinçli değilse hızla bilincini toplamalı ve militanın silahının ne olduğunu iyi bilerek, bir militan nasıl birlik kurar, nasıl eğitir, nasıl yönetir, nasıl savaştırır sorularına cevap verebilme anlamında varım diyorsa birimin başına, görevin başına gelmeli, güç getiremiyorsa, sıradan bir taraftar olmayı da bilmelidir. Ama en kötüsünün "ne yaparım, ne yaptırırım" konumuna girmek olduğunu, buna asla hakkı olmadığını bilmelidir. Aksi halde, bu da objektif olarak özel savaşı yürütme anlamına gelir.

Direnerek bu işlerin düzenlenmesi tam yapılmalıdır. Biz daha 89'da; yeniden düzenlenmenin, mutlaka bu temelde gerçekleştirilmesi gerektiğini söyledik. Gittikçe bunu, daha da kapsamlı bir biçimde ele alıyoruz. Ve şimdi tam sonuca gideriz diyoruz. Muazzam çabaların ürünü olan PKK, bugün kendisini düzene karşı eşsiz bir alternatif durumuna getirmiştir. Bunun kıymeti iyi bilinmelidir. Bütün yönleriyle, bu duruma nasıl getirildiğinin bilincine ulaşmak kadar, uygulaması da oldukça yetkin yapılmalıdır. Kendilerini yetkinleştirmekten uzak olanlar, layık oldukları yer nereyse oraya oturmalı veya oturtulmalıdırlar. Bu işte sonuna kadar kendine güvenenlere biraz yardımcı olunmalı ve savaşımızın bütün önemli görev sahalarına getirilmelidirler. Hiç şüphesiz, bu temelde; kendini yenileme, yeniden düzenleme, özellikle gerillayı bu temelde sağlam bir komuta kademesine kavuşturma, militan savaşçı yapısını yeniden eğitip gerilla taktiklerimize göre tamamen örgütleyerek hareket alanlarına dağıtma ve en verimli bir savaş eylemi içinde tutma sağlanmalıdır. Yine, halk ayaklanmalarının gerçekleştirilmesini temel görev olarak önüne koymuş, sağlam kitle bağlarını, halkın kaldırabileceği eylem biçimlerini daha şimdiden adım-adım gerçekleştirebilmiş, bu konuda olası bütün gelişmelere kendini hazırlamış Parti çekirdeklerinin özellikle kent alanlarında geliştirilmiş örgütlenmesini yaratmak gerekmektedir. Yurtdışının yine bu temelde bütünüyle ülkedeki mücadeleye göre seferber edilmesi, ona göre dış ilişkilerin yaratılması, dış kararların bizden gelmesi, PKK'yi gerçekten sadece Kürdistan'daki devrimci kurtuluş savaşında değil, Türkiye'nin de demokratik kurtuluşunda temel güç haline getirecek, yine Ortadoğu'da halk hareketlerinin gelişmesinde önemli bir rol sahibi kılabilecektir.

İşte bu temelde hazırlanmış Parti öncülüğüne ve bu öncülüğün bütün savaşım alanlarına bu temelde katılım sağlayın! Gerçekten hepinizin yüce arzusu olan, kendi kurtuluşunuzun da ayrılmaz bir gereği olan halk kurtuluş hareketinde yerinizi almasını bilin! Tarihin bu döneminde sadece Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş savaşımını imha etmekle yetinmeyecek, ardısıra ulusal imhayı ve de toplumsal köleliği bir daha aşılmaz boyutlarda gerçekleştirecek olan, hem tarihte hem de günümüzde eşine ender rastlanan bir düşmana karşı, böylece sadece Partinin varlığına önderlik ettiği ulusal kurtuluşu geliştirmekle kalınmayacağını, temelde ulusal varlığın ve hatta insani özelliklerin ancak bu yolla, PKK silahıyla savaşmakla kazanılacağını bilin! Bu savaşı yüklenmek, bu savaşta gerilla olmak, böylesi bir savaşta düşmana karşı alabildiğine acımasız olmak kadar, halkın içinde de büyük coşku ve ilham kaynağı olabilmek, Parti kadroları arasında, savaşçıları içinde gerçekten usta bir taktik önderliğe ulaşmak ve yürekten savaşmak, tek yaraşır olanıdır. Bizi başarıya götürecek olan tek tutum budur. Öyle inanıyoruz ki, şimdiye kadar bütün gelişmeleri borçlu olduğumuz bu tutuma, bundan sonra daha fazla sarılacak ve görevlerinizi mutlaka başarıyla yerine getirebileceksiniz!

Türkiye ve Kürdistan'ı ABD güdümlü Özel Harp Dairesi yönetiyor

GELİN ŞU İŞİN ADINI DOĞRU KOYALIM

Son dönemde Avrupa'da başlayan Gladio veya "Süper NATO" olarak tabir edilen "gizli" savaş örgütleri tartışması bir NATO ülkesi olan Türkiye'ye de sıçradı.

Geçmişte Türkiye'de kontr-gerillayla ilgili yazıldı, tartışması oldu, ama burjuva partileri hep sustu. Hatta diğer burjuva partileri kontr-gerilla yok derken, CHP de aynı koroya katıldı. Rahatsızlık duyulan kısmi bazı yönleri bile tartışılmadı. Burjuva partiler ve basın üstünü örttü.

Bugün Avrupa'da "Süper NATO" tartışılıyor. Sözümona bir işgal anında savunma amacına yönelik hizmet görecek bir kuruluş olarak lanse ediliyor ve artık "gereksizliği" vurgulanıyor. Bu noktaya nereden gelindi?

Bir kez içe dönük, işçi sınıfı ve halk mücadelelerine, ayaklanmaya karşı kurulan bu örgütler savunma amaçlı değildir. Bu işin yalnızca teorik kılıfıdır. II. Dünya Savaşından sonra başlayan soğuk savaş döneminde kurulan bu örgütlerin reel sosyalist bloka dönük yüzü de vardır; asıl olarak global politika bağlantısı içinde içeriyi denetlemek, muhtelif kontrolden çıkacak veya egemen güçlere karşı gelişecek mücadeleleri sindirmek amacıyla kuruluyor "Süper NATO" örgütleri. Anti-komünist tema üzerinde eğitildikleri, yöneldirildikleri, kontr-gerilla faaliyetlerini, yöntemlerini kullandıkları, kullanacakları da çok açık. İki kutuplu dünya, NATO ve Varşova Paktı'nın şekillenişi, soğuk savaş üzerine bina edilen global politikalar, reel sosyalist ülkelerin (dünyadaki diğer ulusal kurtuluş ve halk hareketleriyle birlikte) dengeyi yakalamaları, ABD ve Avrupalı emperyalistlere zor anlar da yaşatıyordu. Emperyalizmin hareket serbestisi epey daralmıştı. Emperyalizmin jandarmalığını üstlenen ABD'nin icadı olan "Süper NATO" veya gizli savaş örgütleri bu, vb. nedenlerden dolayı NATO ülkelerinde oluşturuldu.

Özel savaş taktiği ile eğitilen, örgütlenen Gladio bir İtalyan savcının becerisi sonucu ortaya çıkmadı. Çeşitli Avrupa devlet yetkililerinin on yıllardır kamuoyundan gizli tutulan bu örgütleri hemen kolayca açıklamaları, emperyalist devletlerin bu tür özel savaş örgütlerine karşı olduğu anlamına gelmez.

Dünyanın iki blokluluk, iki kutupluluk özelliği sona ererken, Sovyetler Birliği'nin emperyalizmle uzlaşması ve Doğu Avrupa'nın çöküşü soğuk savaş dönemini emperyalizmin lehine sonuçlandırdı. Varşova Paktı'nın tarihe karışacağı (fiilen yok zaten) açığa çıktığından ve soğuk savaş bittiğinden dolayı, üstelik emperyalizm dünyadaki son gelişmelerle birlikte global politikasını yeniden biçimlendireceğinden dolayı ve yine sözü edilen "Yeni Dünya Düzeni"ni yerleştirmek için, daha çok emperyalizmin soğuk savaş döneminde jandarmalığını yapan ABD'nin inisiyatifine dayanan "Süper NATO"yu veya gizli Gloadioları istemiyor artık Avrupa.

Avrupa'nın emperyalist devletleri dünyada ortaya çıkan son durum ve koşullardan kendi devlet ve tekel çıkarları gereği oldukça yararlanmak istiyorlar. Dünya politikalarında (askeri ve siyasi bloklaşma kalktığına göre) çok kutupluluk esprisi içinde yerlerini belirlemek, güç ilişkilerinde daha da yükselmek isteğindeler. Soğuk savaş döneminde olduğu gibi Amerika şemsiyesine ihtiyaçları yoktur denilebilir. Üstelik NATO'nun Varşova Paktı'na karşı işlevi de bitti. Şimdi NATO'ya da yeniden biçim vermek gereği duyuyorlar. "Süper NATO" ve Gladioların ortaya çıkarılmasının esprisi burada yatıyor. Avrupa da "yeni" bir yer edinmeye çalışacak. Daha çok ABD patentli bu gizli savaş örgütlerinden rahatsızlık duymaları dünyada ortaya çıkan sonuçların ürünüdür. Bu devletler yine böylesi özel savaş örgütlerine ihtiyaç duyacaklardır, ama bu kez "patent" hakkı kendilerine ait olacaktır. Yine özel savaş yöntemleri ile eğitilen özel askeri birliklerin Almanya'da (Münih'te) Uberommergau, Budtölz, Sehangau'da eğitildikleri, birçok ülkeden de buraya eğitime gidenlerin olduğu biliniyor.

ABD'nin özel savaş konusunda uzmanlaştığını, özel savaşın ve özel savaş örgütlerinin, kontr-gerillanın ABD icadı olduğunu sağır sultan bile biliyor. Yeni sömürge ülke rejimlerinin ABD denetimli özel savaş rejimlerine dönüştürüldüğü, yine burada her dönemde özel savaş örgütlerinin kurulduğu, eğitildiği, özel savaş taktiklerinin uygulandığı da bilinen bir gerçek. Bu kısa açıklamayı şunun için yaptık: Evet, Avrupa "Süper NATO"yu, örgütlerinin varlığını kabul etti. Bu konuda resmi açıklamalar yaptı. Gelin görün ki her şey bununla bitmiyor. Avrupa NATO çerçevesi içinde, yine içe dönük böylesi örgütleri kurmuş ama yeni sömürge bir ülkenin gerçeği Avrupa'ya da benzemiyor. Türkiye de işin bu noktasında devreye giriyor.

Gelin şu işin adını doğru koyalım derken, şimdi Türkiye gerçeğine iniyoruz. Kamuoyunda kontr-gerilla olarak bilinen olgunun hikayesi Özel Harp Dairesi'nin varlığına dayanıyor. Özel Harp Dairesi nedir? İsmi üzerinde, özel savaşı yürüten, planlayan, örgütleyen, yöneten dairedir. Özel savaş kime karşı verilir? "Gayri-nizami kuvvetler", "işgal" orduları değildir, tamıtamına bunda sözü edilen şey asıl olarak halk ayaklanmaları, ulusal kurtuluş mücadeleleridir. Bu muhalefet kuvvetlerine "gayrinizami kuvvetler" deniyor. Ve bunlara karşı özel harp (özel savaş) verilecek deniyor. TC'nin özel harp tanımı da tümüyle böyledir. Çünkü bu kavram; "Ayaklanmaları Bastırma Hareketi" (kitap), "ST 31-15 Gayri-Nizami Kuvvetlere Karşı Harekat" talimnamesinden alınmıştır. Yine, "FM, 31-16 Counter Gerilla Operasyonları" başlıklı Amerikan talimnamesinden yararlanılarak Jandarma Genel Komutanlığınca "Yıkıcı Faaliyetlerle Mücadele" kitabı basılmıştır.

Genelkurmaylık, Avrupa'da süren "Süper NATO" tartışmaları ve Lüksemburg Başbakanı'nın Türkiye'deki gizli örgütlenmenin adı kontr-gerilladır sözleri ve yine basında ve sosyalist dergilerde gündeme getirilen Özel Harp Dairesi, özel savaş uygulaması, kontr-gerilla taktikleri yönelimli tartışmalar üzerine bir açıklama yaptı; açıklamada "Türkiye'de kontr-gerilla yoktur, Özel Harp Dairesi vardır, bu da herhangi bir işgal durumunda savunma amacıyla kullanılıyor" denildi. Bu açıklamanın gerçeği yansıtmadığı çok açık.

Avrupa'da, kamuoyunun durumu, ABD ile ilişkilere dayanan ve şimdiye kadar gerekliliğine inanılan özel savaş örgütlenmeleri ve NATO çerçevesinin artık gereksiz görülmesi nedeniyle ve Amerika'nın bu yolla kendi içlerine oldukça girmiş olmasının yollarını belli yönleriyle tıkamak için, şimdiye kadar sır olan "Süper NATO"nun sır olmaktan çıkarılması sağlandı. Ama ABD'ye bağımlı yeni-sömürge olan Türkiye'de gerek Özel Harp Dairesi'nin örgütlenmesi, gerekse özel savaşın örgütlenmesi bizzat ABD güdümlüdür. İşin açıkçası, ABD icadı olan özel savaşın çeşitli yeni-sömürge rejimlerine dayatıldığı, rejimlerin karakteri gereği böyle bir şekilleniş içine alındığı, keza TC'nin bünyesinde sağlanan böyle bir örgütlenmenin teorisi, finansmanı, örgütlenmesi ve eğitiminin ABD tarafından gerçekleştirildiği çok açıktır. Meta veya sermaye ihraç eder gibi özel örgütlenmesi ve teorisini de ihraç ediyor. Yeni sömürgelerin diken üzerindeki rejimleri de hem emperyalizmin çıkarlarını korumada, hem de kendi egemenliklerini sürdürmede buna can simidi gibi sarılırlar. TC'nin gerçekleri inkar edişinin nedeni budur. Nasıl olsa TC'de devlet sırrı tabudur, devletin "istikrar", veya iç politika, yine dış politika çıkarları gündeme geldi mi, siyasal partileri, basını, çeşitli kurum ve kuruluşlarıyla herkes susar. "Savunma amaçlıdır" edebiyatı ve sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranma, kamuoyunu yanıltmak için TRT ve basınla bunu lanse etme, nerede ise her olayın, olgunun çarpıtılmasında görülen günlük görüntüdür. "Biz yok deriz ama, en iyisini yaparız" mantığı ve uygulaması hakim.

Şüphesiz TC rejiminin, özel savaş örgütlenmesiyle ilgili inkara dayanan -pratikte çok boyutlu gerçekleştirilmesine karşın- politikasının arkasında yatan nedenleri anlamakta zorluk çekmiyoruz.

Resmi ağızların inkara dayanan açıklamalarını bir kenara bırakalım. Ve işin özüne dönelim!

GÖRÜNTÜYE VURMAYALIM, İŞİN ÖZÜNE VURALIM

Kendisine demokratım diyen kimi çevreler, kontr-gerilla diyerek, işin gizli örgütlenmesine ve hatta tekil eylemlere vuruyorlar. Kimisi de, sivri uçlarını törpüleyelim, MHP gibi bir partiyle olan ilişkilerini ve kimi taktiklerini yargılayalım diyor. Bu mantık, ağacın eğri görünen dallarını keselim, ama ağacı besleyelim, büyütelim mantığıdır. Niyet ne olursa olsun sonuç budur.

Demokrat geçinen bazı burjuva yazarlar da açıkça Özel Harp Dairesi'ni savunmaktadırlar: "Özel harp hemen hemen her ülkede geliştirilen ve gerekli olan bir yöntemdir. Türkiye'de ulusal savunma ve güvenlik amacıyla kurulan Özel Harp Dairesi'ne kimse karşı olamaz." (Uğur Mumcu)

"Yasadışı yüzüyle kontr-gerilla, özellikle 1970'li yıllarda kontrol edilememiştir. 12 Mart ve 12 Eylül askeri müdahalelerine giden yolları döşemişlerdir.

"Genelkurmay Başkanlığına bağlı Özel Harp Dairesi'nin 'gerçek anlamdaki kontr-gerillasının' yurt savunmasına dönük bir örgütlenme olduğu anlaşılmaktadır.

Haber sayfalarımızda okuyacaksınız; Özel Harp Dairesi, günümüzde Güneydoğu'da bölücü PKK eşkıyasına karşı mücadelede vardır." (Uluç Gürkan, Güneş gazetesi)

Bunlar vb. yazarlar özel savaşın ve bunun örgütlenmesinin savunuculuğunu yapıyorlar, resmi ideolojiye sığınarak, ABD güdümlü bu örgütlenmeden "ulusal savunma ve güvenlik" de bekliyorlar(!). O "Kuvayi-Milliye ruhu" nerede kaldı(!)... Kendisine yönelecek sivrilikleri eleştirirken, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı özel savaşın yürütülmesine de evet diyorlar. Açıktır ki, bu bakış açısıyla onların anladığı anlamda kontr-gerillaya bile karşı çıkılamaz.

Sol da bu konuyu başka bir yönde tartışıyor. Tanımlamalar eksik olduğu gibi, ülkemizde yaşanan savaş gerçekliğinden sorun soyutlanarak, yalnızca gizli bir örgüt ve onun gizli eylemlerinin açığa çıkarılması boyutuyla tartışma ve kamuoyu gündemi oluşturulmak isteniyor. Üstelik Avrupa'daki "Süper NATO" örgütlenmeleri ile birebir benzerlik kuranlar da var.

Sorunun can alıcı noktasını yakalamak ve tutulan asıl halkadan vurmak gerekiyor. İktidar mücadelesi veriyorum/vereceğim diyenler, bu konunun asıl halkasını yakaladığında, görünürdeki devletten çok asıl devletle karşı karşıya geleceklerdir.

Bugün gelinen noktada Kürdistan'da sürdürülen özel savaşın kazandığı boyutla özel savaş örgütlerinin, özel savaşın yürütülmesi bağlamında bir gizliliği kalmamıştır. Kontr-gerilla, Özel Harp Dairesi ancak, stratejisi, politikası ve pratik uygulamaları temelinde oturtulur ve öyle kavranırsa bir anlamı olur. Bu, neye karşı mücadele edildiğinin de bir cevabıdır.

Kamuoyunda kontr-gerilla olarak tabir edilen örgütlenmenin Türkiye'de 1953 yılında STK (Seferberlik Tetkik Kurulu) adıyla ABD'nin finansmanı, planlaması ve örgütlenmesi çerçevesinde kurulduğu bilinir. 1965'te ise Özel Harp Dairesi ismini aldı. STK isim olarak ortadan kaldırılmadı. Özel Harp Dairesi'ne bağlı bölge başkanları ve şubeleriyle Ozel Harp Dairesi'nin işlevini gören birim örgütlenmeleri oldu. ABD'nin ikili anlaşmalar ve "dolaylı saldırı" politikasının TC tarafından kabul edilmesiyle gerek askeri darbelere giden yollar, gerek özel savaş örgütünün ve özel savaş eğitiminin hazırlıklarına giden yollar iyice açıldı.

Rejim artık, Türkiye devrimci-demokratik mücadelesini ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini, halk muhalefetini, çıkarlarını zedeleyen karşı çıkışları özel savaş yöntemleriyle karşılayacak duruma geldi. Tabii burada özel savaş veya yöntemlerinin kullanılma derecesi, devrimci mücadelenin, halk muhalefetinin kazandığı boyutla doğru orantılıdır.

Ordu iç savaş ordusu olarak eğitilmiş, tabii ağırlıklı olarak başka bir ulusu bünyesinde tutma ve ezme, yok etme mantığı ve politikalarına göre şekillenmiş, başka bir halkın boyunduruk altında tutulmasının savaş kurumlarını da oluşturmuştur. Uygulamalar bunun göstergesi oluyor.

Özel savaş, geçmiş savaş tecrübeleri, birikimi ve katliam uygulamalarının yeni taktiklerle birleştirilerek sentezine ulaşma da oluyor. CIA'nın GESTAPO örgütlenmesine öykündüğü gözden kaçmayan nokta.

Halk ayaklanmalarını ve ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmada Hitler'in kullandığı taktiklerden yararlandığı gibi, 1945 öncesi halk ayaklanmalarının, devrimci ve kurtuluşçu mücadelelerin bastırılması veya onlara karşı savaşımın deneylerinden hareketle, yine 1945 sonrası gelişmeler ve en somut olarak da Vietnam'da ve çeşitli Latin Amerika vb. ülkelerde uygulanan geliştirilmiş savaş planı ve yöntemlerinin bir bileşkesi olarak karşımıza çıkar. İşte özel savaş, kuralsız ve kirli savaşın adıdır. Yeni sömürgelerde rejim, daha doğrusu devlet, özel savaş aygıtı durumuna gelmiştir. Rejimin ipleri, özel savaşı planlayan, yürüten, politikayı oluşturan, uygulayan Genelkurmaylık, "Milli Güvenlik" örgütleri, istihbarat teşkilatı, ordu ve özel birliklerin elindedir. Devleti yürüten asıl güç bunlardır. Devletin iç ve dış politikasını tayin eden güçlerdir. ABD işin eğitimini, finansmanını yapan, ipleri bu güçlere dayanarak elinde tutan ve bunları ulusal ve uluslararası alanda koruyan, destekleyendir, şüphesiz buna diğer emperyalist devletleri de eklemek gerekir.

Burada rejimi yönetenlerin gerçeği, çıplak yüzüyle ortadadır. Rejime yönelik her mücadele, hele iktidar alternatifi mücadele özel savaş rejimini karşısında bulur. O halde politika ve yönelimi bu gerçeklik üzerinde kurmak ertelenemez bir zorunluluktur.

Özel savaş aynı zamanda bu rejimin de adıdır. Özel savaş örgütü, bu kirli savaşı planlayan, örgütleyen, eğitimini yaptıran, hareket planlarını ve savaş stratejisini belirleyen örgüttür. Burada özel savaş örgütü ismi anılan örgütle sınırlı değildir. Devletin asli yönetici, yürütücü ve politika belirleyici güçlerini ve kuruluşlarını kapsar. Özel Harp Dairesi'ni, özel savaşı planlayan, yürüten güç olarak algılıyorsak -hepsi bununla sınırlı değil tabii- kontr-gerilla ise özel savaş taktiklerini uygulayan birliklerdir veya özel savaşta kullanılan yöntemdir.

1970-80 arasındaki ve hatta öncesine dayanan kontr-gerilla yöntemlerini, kontr-gerilla birliklerinin gerçekleştirdiği eylemleri, provokasyon, suikast ve katliamları ortaya çıkarmak, teşhir etmek zorunludur. Bu da yapılmalı ama kendimizi yalnızca işin bu yanıyla sınırlarsak yanılmış olacağız ve tartışmayı da Ecevit ve bazı burjuva yazarların açtığı gündemle sınırlı tutmuş olacağız. Böylesi bir gündemden sağlıklı sonuçlar çıkmayacağı gibi yapılan da bu gündemi açmak ve zorlamaktan ibaret olacaktır.

Özellikle rejimin 12 Eylül'den sonraki şekillenişini, yeniden yapılanışını, karşı-devrimin her alandaki örgütlenmesini görmek gerekir (tabii bunun 12 Eylül öncesi de var, buraya nereden, nasıl ilişkilerden gelindiği de önemli), daha çok da 1984 yılından sonra Kürdistan'da ulusal kurtuluş mücadelesine karşı kurulan özel savaş rejimini, özel savaşı, özel savaş birliklerini, özel tim, özel kolordu, köy koruculuğu, sömürge valiliği, kelle avcılığını, insansızlaştırma, askeri bölge, tampon bölge, stratejik bölge vb. politika ve uygulamaları görmek gerekiyor. Ekonomik, siyasal, kültürel ve askeri alanda her şeyin özel savaşa göre şekillendirildiği, rejimin de bu temelde yapılandırıldığı gerçeği görülmeden, kontr-gerilla ve Özel Harp Dairesi gerçeği kavranamaz. Politika ve tavır net, açık olmak zorundadır. Yalnızca eleştirel bir yaklaşım, doğru bir tavır anlamına gelmez.

O halde gerçeklere inelim. Geçmiş karanlık olayları, olguları aydınlatmak Türkiye solu açısından gereklidir. Şüphesiz ki bizim için de bu geçerlidir. Ama Özel Harp Dairesi ve kontr-gerillayı geçmişte aramaya, bazı olaylarla sınırlamaya hiç gerek

yok. Bugün Kürdistan'da özel savaş gerçekliği açıkça konuşturuluyor. Hem de gizlemeye gerek duymadan. Şunun altını bir kez daha çizmek istiyorum: Ülkemizdeki özel kirli savaşa karşı çıkılmadan, bunun adı net sözcüklerle telaffuz edilmeden Türkiye'de kontr-gerilla, veya Türkiye'nin özel savaş örgütüne karşı mücadele edilemez. Türkiye'de SS Kararnameleri, SS rejimi deniliyorsa, bu ülkemiz gerçekliğinden, ülkemizdeki özel savaş uygulamalarından soyutlanarak söylenemez. İki ülke devrimlerinin birbirini karşılıklı, doğrudan etkilediği biliniyor. Rejimin de ülkemizde uygulanan politika ve savaş üzerinde yapılandırıldığı çok açık. O halde Türkiye'de kontrgerillaya, özel savaş taktikleri ve örgütlenmesine karşı mücadele, Kürdistan'daki özel savaşa karşı mücadeleden geçer.

Bunun tersi bir yaklaşım veya iki halkın mücadelesi ve gerçekliğinin, özgürleşme hareketinin karşı karşıya konarak ele alınması ne denli yanlış ise, kontr-gerilla tartışması, teşhiri ve buna karşı oluşturulacak politika ve yönelimi de ülkemizdeki uygulamaları unutarak yapmak o denli yanlıştır. Üstelik sonuç almaya da götürmez.

Gelin bu işin adını koyalım diye çağrı yaparken, Türkiye devrimci-demokratik hareketlerinden beklentimizi de ifade etmiş oluyoruz. Ve bugün kontr-gerillaya karşı çıkış, özel savaş rejimine karşı çıkışla eş anlamlıdır. Tavır alınırken, teşhir edilirken unutulmaması gereken ana nokta budur.

TC'Yİ KİMLER NASIL YÖNETİYOR

Türkiye'de iktidar, hükümetin dışındaki güçlerdir. İç ve dış politikayı MGK, Genelkurmaylık, Özel Harp Dairesi ve MİT belirler. Hükümet belirlenen politikayı onaylamakla görevlidir.

MGK toplantıları, yapılacakları, alınan kararları, politikanın yönelimini hükümete iletmek, bu anlamda burjuva partilerini gerekirse hizaya sokmaktan ibarettir.Tabii bu politikaların yapımı yalnızca MGK ile sınırlı olmuyor, Genelkurmaylık, Özel Harp Dairesi, ordu hiyerarşisi ve MİT'e kadar dayanıyor. ABD'nin de Türkiye'de en çok değer biçtiği, doğrudan bağlantılarının olduğu güçler bu güçlerdir. Çankaya ise yalnızca aracıdır. Cumhurbaşkanının hep orduya yakın olması ve iyi anlaşması da bunun için isteniyor. Bu güçlerin Cumhurbaşkanını empoze etmesi, yakın birini o koltukta görmesinin esprisi de buna dayanır.

MİT, Başbakan'a bağlı olmakla birlikte asıl olarak yukarda adını saydığımız güçlere çalışır. Başka bir deyişle asıl devlete çalışır. MİT Müsteşarlarının genellikle general olması da ilginçtir. Söylediğimiz güçlerle bağlantısının sağlanması için vardır. Şu şema bir fikir veriyor sanıyoruz:

MİKK (Milli İstihbarat Koordinasyon Kurulu)
MİT Müsteşarı: -Milli Güvenlik Kurulu, Genel Sekreteri veya yardımcısı.
-Milli Emniyet Hizmetleri Başkanı (MEH).
-İstihbarat Başkanı.
-Genelkurmay İstihbarat Başkanı veya yardımcısı.
-Bakanlıkların İstihbarat hizmetleriyle görevlendirilmiş daire.
-MİT müsteşarının çağıracağı kimseler.

MİKK bunların toplantısına dayanıyor. Başka bir deyişle, devleti yöneten güçlerin birleşmesinden oluşuyor. Hükümet burada devre dışıdır.

MİT'in ana çalışmalarının içe dönük, devrimci muhalefeti ve ulusal kurtuluş muhalefetini bastırmaya dönük bu yönlü çalışmaya aday olduğu bilinir. Yine operasyonlara katıldığı, karanlık işlerle uğraştığı, psikolojik savaş alanında basını yönlendirdiği de bir gerçek. Ülkemizde "devlet yanlısı olan, devlet karşıtı olan aşiretler", "gri bölge" teorileri, tespitleri, fişleme olayı gelip MİT'e dayanıyor.

Kontr-gerilla eylemlerine katıldığı, siyasi soruşturmaları yürüttüğü, işkencelerde yer aldığı da kanıtlanmış olgular. Hiram Abbas ve Mehmet Eymür'ün MİT elemanı oldukları, H. Abbas'ın 150'den fazla operasyon ve baskına katıldığı bizzat kendi ağzıyla söylediği bir gerçek. Turgut Özal Başbakan iken H. Abbas ve M. Eymür ekibini MİT'in başına getirmek istiyordu, tutmadı, asker yine ağırlığını koydu.

MİT'in çalışmaları Genelkurmaylık, MGK, Özel Harp Dairesi'nin hizmetindedir. Kontr-gerilla ve özel savaşla bağlantısı olduğu gibi, bizzat bu işin içindedir. İlgili alanı da özel savaşa derinlik kazandırmanın içinde. 12 Mart ve 12 Eylül darbelerinden yana çalıştı, faaliyetleri de buna dönüktü. MİT müsteşarlığını yapan generaller darbeye de katılmışlardır. Ön sıralarda görev alanlar da vardır.

Özel Harp Dairesi, Genelkurmaya bağlıdır. Özel savaşı örgütlemek, hareket planlarını çizmek ve yönetmekle görevlidir.

Özel Harp Dairesi Genelkurmaya dayanıyor. Genelkurmaylık, Özel Harp Dairesi ile MGK Kürdistan politikasını oluşturan, özel savaşı yürüten ve kumanda eden güçlerdir.

Ülkemizdeki özel timi eğiten, yetiştiren, Özel Harp Dairesi'dir. Özel Kolordunun eğitimi ve yönetimini, kısaca tüm özel birliklerin eğitimini, özel savaşa göre yetiştirilmesini Özel Harp Dairesi üstlenir.

Baştan beri Türkiye'de komando birliklerinin oluşturulması ve eğitimi özel savaşa göredir. Çünkü komando birlikleri özel birliklerdir. Van'da 1978'de yapılan J-78 Tatbikatı hala hatırlardadır. Yöre halkı kıyafetine bürünen güçler düşman kuvvetler kabul edilerek, gelişen halk mücadelesini bastırmanın provası yapıldı. Kürdistan'da komando ve jandarma baskısının hikayesi eskiden beri gözler önünde. Ve bu komando ve jandarma birlikleri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı çok özel yer edindiler. "Asayiş Kolordusu", Özel Kolorduda daha çok bunlar yer alıyor.

Genelkurmay 2. Başkanlığı ve Özel Harp Dairesi Başkanları, ayrıca Özel Harp Dairesi'nin kendisi askeri darbeyi tezgahlayan veya plan yapanların kendisidir. Haydar Saltık 10 Eylül 1980'e gelindiğinde Genelkurmay 2. Başkanıydı. Ve Özel Harp Dairesi kendisine bağlı olarak çalışıyordu. Evren, "Darbeyi hazırlama görevi Saltık'a verildi" diyor. Demek ki, Özel Harp Dairesi 12 Eylül faşist darbesini gerçekleştiren güçlerden biridir, belki de en önemlisidir. Türkiye ve Kürdistan halklarına karşı 12 Eylül'le birlikte tek yanlı açılan savaşın da başındadır.

Ayrıca, Özel Harp Dairesi'nin Kıbrıs işgalinde önemli iş gördüğü, Kıbrıs kontr-gerillasının MHP'nin eline geçtiği de vurgulananlar arasında. Özel Harp Dairesi örgütlenmesi içinde yer alanların anti-komünizm teması ve özgür halk olma mücadelesine karşı şartlandırılarak eğitildikleri, gerici bir ideoloji ve propagandayla donatıldıkları çok açıktır. Özel Harp Dairesi, bir başka deyişle kontr-gerilla ile MHP ilişkisi de göze çarpan bir noktaydı. MHP Bahçelievler binasında bulunan örgüt şeması Özel Harp Dairesi'nin örgütlenmesiyle korkunç benzerlikler arzediyordu.

Para-militer örgütlenmeler oluşturmak da özel savaş örgütlenmesinin bir parçasını oluşturur. Bunlar ölüm mangaları, milis, koruculuk şeklinde çeşitli ülkelerde kendisini açığa vurur. 12 Eylül'den önce bu para-militer örgüt sivil faşistlerdi. Bugün köy koruculuğu ve oluşturulmak istenen "Teritoryal Savunma" (Yerel savunma birlikleri, jandarmaya bağlı oluşturulmak isteniyor) birliklerinin amacı, özgür halk muhalefetini ezmektir. Tabii bu sivil örgütlenmenin hepsi bu kadar değil, ajan-muhbir, istihbarat ağı da buna dahildir. Para militer örgütlenmeleri daha da takviye etmek, "aşiret alayları" ve başka örgütlenmeler düzeyine çıkarmak istedikleri de görülüyor.

Devletin tepesinde görev almış birkaç kişinin seceresini buraya dökersek durum daha iyi anlaşılır kanısındayız:

Cihat Akyol: 1968'de MİT İstihbarat Daire Başkanı -daha sonra ÖHD'nin başına geldi. Yine bu dönemde MİT müsteşarı Fuat Doğu'dur.
-1970'te Genelkurmaylık, Cumhurbaşkanı (Sunay), ÖHD ve MİT'in başındakiler anlaşırlar. 12 Mart darbesi ve süren kontr-gerilla uygulamaları onlar arasındaki bu uyumu tamamlar.
-1976'da İçişleri Bakanlığı Sivil Savunma Teşkilatı'na getirildi. ÖHD ile Sivil Savunma arasındaki ilişkiyi sağlamakla görevliydi. "Gayri-Nizami Kuvvetlere Karşı Harekat" adlı kitabın yazarı. "Kontr-gerillanın devlet görevi olduğunu" bugünlerde savunanlardan biri.

Kemal Yamak: 1971-74 ÖHD Başkanı.
-1974 Kıbrıs işgaline katılmış.
-12 Eylül cuntacısı.
-12 Eylül sonrası 7. Kolordu Komutanı. Diyarbakır Zindanı'ndaki vahşetin sorumlularından. Kara Kuvvetleri Komutanlığı'na getirildi.
-Şimdi Özal'ın Genel Sekreteridir.

Sabri Yirmibeşoğlu: 1974-75 ÖHD Başkanı.
-12 Eylül cuntacısı.
-3. Ordu Komutanlığı yaptı.
-MGK Genel Sekreterliğine getirildi.
-Şimdi Özal'ın ünlü adamlarından biri.

Hulusi Sayın: 1980 yılında "Asayiş Kolordusu" olan özel kolordunun başına getirildi. Özel savaşın yürütücülerinden.
-Şimdi Başbakanının danışmanı.

Hayri Ündül: 1988'de MİT müsteşarı.
-Eski ÖHD başkanı.
-Milli Savunma Bakanlığı yaptı.
-Özal tarafından Ereğli Demir Çelik Fabrikası yönetim kuruluna getirildi.

Rüştü Narpoğlu: Güvenlik ve istihbarat sorumlu müsteşar yardımcılığı yaptı (Özal Başbakan iken).
-Kontr-gerillacıydı.
-Şimdi Özal'la birlikte.

Fuat Doğu: MİT müsteşarlığı yaptı.
-12 Eylül cuntacısı ve 9. Kolordu Komutanlığı yaptı.
-12 Mart'ın Kontr-gerilla ilişkileri içinde de yer aldı.

Nurettin Ersin: Bir dönemin MİT müsteşarlığını yaptı. 12 Eylülcü 5 generalden biri. Meşru olmayan MGK üyeliğini, Cumhurbaşkanı Konsey Üyeliğini yaptı. (Kenan Evren Cumhurbaşkanı iken)

12 Eylül faşist darbesini tezgahlayanları, bunun tepesinde yer alanları, darbenin geliş nedenlerini, Türkiye ve Kürdistan halkına yapılanları anlatmıyoruz. Yukardaki isimler ve şemaları şunun için verdik: MGK, Genelkurmaylık, Özel Harp Dairesi ve MİT'in, yine ordunun ilişkisinin, bağlantılarının anlaşılması amacıyla dökümünü az da olsa yaptık. Bunu oldukça genişletmek de mümkündür. Öte yandan buraya aktardıklarımız, devleti kimin yönettiğine de bir cevaptır.

ANKARA DİYARBAKIR'DAN YÖNETİLİYOR DERSEK BİR GERÇEĞİ İFADE ETMİŞ OLURUZ

12 Eylül rejimi halka karşı tek yanlı savaş ilanıydı. Ülkemizde ilan edilmemiş ve ismi konulmamış bir savaş sürdürülüyordu. Mücadeleyi ezmek, direnen dinamikleri imha etmek için, operasyonlar, katliamlar, sindirme ve caydırmak amacıyla ordu ve devlet güçleri yoğun bir gövde gösterisi sergiliyorlardı.

12 Eylül rejimi karşı-devrimi örgütlemek için, devletin bütün kuruluşlarında yukardan aşağıya yapılandırma içine giriyordu. Hedef sessizliği bozacak hiçbir gelişmeye izin vermemekti ve gelişmeler henüz yeniyken, "yılanın başı küçükken ezilmeli" mantığıyla oldukça da yüklenilyordu.

15 Ağustos 1984 Atılımında "ilk kurşun"la sessizlik bozuldu. "Güneş Harekatı" adı altında hemen topyekün saldırı ve özel savaş yöntemleriyle yüklenme yoluna gidildiyse de bu çaba sonuçsuz kaldı. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin, gerilla mücadelesinin topraklanmıza yerleşmesi, ulusal ve uluslararası alanda gündemi belirleyen etken durumuna gelmesi, ulusal ve siyasal etkisinin muazzam oluşuyla birlikte devlet yeni önlemler düşünme ve alma yoluna gitti.

Düşünülen ve yapılmak istenen yeni karşı-devrimci örgütlenmeler ve önlemler neydi? Bunlar, özel savaşın tahkim edilmesi ve yeni örgütlenmelerle takviye edilmesidir. Artık ülkemizde "olağanüstü ve özel"ler dönemi başlıyordu. "Olağanüstü Hal Bölge Valiliği" (Sömürge Valisi), "Asayiş Kolordusu" (Özel Kolordu), Özel tim, köy koruculuğu, "GAP Bölge Kalkınma İdaresi" veya "GAP Bakanlığı" da denilen özel savaşın ekonomi örgütlenmesi, "Türk İslam Sentezi", psikolojik savaş bağlamında yapılan cihad çağrıları, halkın dini duygularına hitap eden broşürler, "GAP kültür etkinlikleri", "GAP TV" kelle avcılığı, stratejik köyler vb. uygulamalarla özel savaş örgütlenmeleri geliştirildiği gibi, ekonomiden siyasete, kültürden askeri alana kadar, öğrenim ve öğretime kadar varan her şey özel savaşın hizmetine koşuldu.

Özel savaş kuralsız ve hiçbir yasa ile sınırlanmayan bir savaştır. Ülkemiz ne insan haklarının ne de "demokrasi"nin uğramadığı bir yer. Bu anlamıyla TC, politikasını hayata geçirirken ilkin mücadeleyi sınırlama, halkla ilişkilerini kesme ve sonra yok etme anlayışına göre kurulmuştur. Hiçbir burjuva partisi halkımızın gözünde çekici değildir. Bir dönem halkı kazanalım edebiyatı yaptılar. Sonra halkı kaybettiklerini anlayınca, potansiyel tehlike olarak gördükleri Kürtleri bu kez resmi ağızdan açık düşman ilan ettiler. Kısacası özel savaşın bütün yöntemlerini uygulama alanına koydular. Mezraları, hatta dağlık alandaki köyleri kaldırıp stratejik köyler oluşturma yoluna gittiler. Akşam basmadan giriş-çıkış yasağı konuldu. Gerillayı halktan soyutlamak, yine halkın uyanış içinde yer almasını engellemek için siyasi göçleri, zoraki göçleri ve sürgünleri gündemleştirdiler. Katliam, toplu işkence, kitlesel gözaltına almalar, yıldırma operasyonları da cabası...

Rejim ülkemizde sürdürülen kirli özel savaşa göre şekillendiriliyor, özel savaşı yönetenler, idare edenler devleti yönetiyor. Genelkurmaylık ve Özel Harp Dairesi Kürdistan'da yürütülen özel savaşın bizzat planlayıcısı ve örgütleyicisidir. Hükümetin burada pek bir etkisi yoktur. Yalnızca parlamento ve görünüm itibariyle özel savaşın bir başka yandaki tamamlayıcısıdır. Özal ve Akbulut'un danışmanları da özel savaşın uzmanlarıdır. (Kemal Yamak ve Hulusi Sayın).

1990 baharında ulusal kurtuluş mücadelesinin bir başka boyutu olarak sahneye çıkan serihildanlar (Kürt intifadası), sivil itaatsizlik ve başkaldırının simgesiydi. Rejim kitlesel temelini yitirdiğini itiraf etmek zorunda kaldı artık. Siyasi ve ekonomik krizi yoğunlaşan ve gelişen, büyüyen bir mücadeleyle karşı karşıya olan TC bu kez kararnameler dönemini başlattı. 12 Eylül'le oluşturulmak istenen birçok şey tıkanmıştı, işlevsiz kalmıştı. Özel savaş gerçekliğine dayanarak bu kez, rejime, devlete yeniden biçim vermek amacıyla 12 Eylül içinde bir 12 Eylül daha gerçekleştirildi. Kararnameler, SS rejimi ve "sivil darbe" denilen dönem başlatıldı.

SS Kararnamesini Genelkurmaylık, Özel Harp Dairesi, MGK ve hatta MİT hazırladı, Özal aracı oldu. Bakanlara boş kağıtlara imza attırılarak SS Kararnameleri çıkartıldı. Gerçek şu ki, SS Kararnamesi, ülkemizdeki özel savaşı daha da tahkim ettirmek, acımasız kılmak ve bunu sessizlik ortamında yapmaktı. Ama SS Kararnameleri tek boyutlu değildi. Türkiye'de de yankısını buluyordu. Bu, ülkemizde özel savaşa göre örgütlenen rejimin, Türkiye'de de

Devamı 23. sayfada

Türkiye ve Kürdistan'ı ABD güdümlü Özel...

Baştarafı 21. sayfada

yankısını bulmasıdır. Rejimin yapılandırılmasında ve "yeni" arayışlarda bu denli doğrudan bağlantılar var.

SS Kararnamesi sonrasında Ortadoğu krizi fırsat bilinerek savaş macerasına atılma politikasına TC sarıldı. Asıl hedef, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini savaş macerası içinde ezmekti. SS Kararnameleriyle boyutlandırılan özel savaş, Ortadoğu macerasına hazırlanma gerekçesiyle içe dönük politikaların yürütülmesine yol açtı. İnsansızlaştırma politikası yoğun olarak dayatılırken, yüzlerce köy boşaltıldı, köyler ve ormanlar yakıldı, geçimini hayvancılıkla yapan halkın dağa çıkması yasağı iyice geliştirildi. Türkiye'de "terör" edebiyatıyla, gelişen işçi sınıfı ve diğer halk kesimlerinin mücadelesi, yine bu mücadelelerin yakın gelecekte iktidar alternatifi durumuna gelmemesi için şimdiden engellenmek isteniyor, devrimci-demokratik muhalefete yönelik baskı ve tedbirler artırılıyor.

Bütün bunlar niye yapılıyor diye sormayacağız. Açıktır ki, devletin çeşitli kuruluşlarıyla aldığı son biçim ve muhtelif yönelimleri özel savaş gerçeği üzerine oturuyor. Özel savaş da bugün en açık ve hiçbir kural tanımayan işleyişiyle Kürdistan'da uygulanıyor. Son olarak zaten fiilen uygulanmayan insan haklarının ülkemizde askıya alınması da bunun somut bir göstergesidir.

Özel savaş, özel savaş örgütü, kontr-gerilla mı arıyorsunuz? Kürdistan'a bakın! Bunun için yeterli veriler var, somut kanıt ve uygulamalar var. İşte, Ankara Diyarbakır'dan yönetiliyor derken tamtamına bunu kastediyoruz.

Güneş Gazetesi, başlığa çıkarttığı bir haberde; "Özel harp PKK'ya karşı" diyerek ÖHD'sinde görevli bir subayın anlatımlarına yer veriyor. Bakın ne diyor: "Özel Harp Dairesi'nin özellikle Kıbrıs'ta çok yararlı olduğunu vurgulayan subay, bu dairenin yasadışı eylemlere karışmasının sözkonusu olmadığını belirterek, mesela Güneydoğu'da halen sonderece faydalı bir görev yerine getirmekte, ayrılıkçı ve bölücü örgütlerle mücadeleyi bu daireye bağlı birimler yürütmektedir dedi." (25.11.1990)

"Yasadışı eylemlere karışmadığı" yanlışını bir yana bırakırsak, Özel Harp Dairesi'nin ismine layık (!) olarak PKK'ye ve Kürdistan halkına karşı mücadele ettiği çok iyi bilinen bir olgudur. Suni olarak çizilmiş bulunan sınırlarda boş koridorlar, askeri bölgeler oluşturmak, tampon bölgeler kurmak, halkın malına mülküne el koymak, evini yakmak, taciz altında tutmak, operasyonlar düzenleyerek canından bezdirmek, zor kullanarak yurdundan etmek, savaşı Vietnamlılaştırmak örneğinde olduğu gibi savaşı Kürdistanlılaştırmak, bu bağlamda Kürdü Kürde kırdırtma politikası gütmek, toplu mezarlar oluşturmak, vurulan gerillaları insana saygıdan tümüyle uzak bir tarzda halka teşhir etmek, bu anlamıyla gözdağı vermek, kelle başına milyonlarca lira dökmek, ülkeyi silah deposuna çevirmek, bu silahları halka karşı kullanmak, vb.'lerinin hepsi özel savaş taktiklerinin, yöntemlerinin tamamlayıcı parçasıdır. Psikolojik harbin gereği olarak tanımlanan sabotajlar, katliamlar, ırza geçme vb.'ni gerçekleştirip, bunları özgürlük mücadelesi verenlere mal etmek, hatta özgürlük mücadelesini yürütenleri "Ermeni" (Ermeni düşmanlığı kullanmadır), "gavur", "dinsiz", "namus anlayışı olmayan" ilan ederek gözden düşürme çabaları özel harbin psikolojik yıpratma boyutuna tekabül eder. TV'deki "Anadolu'dan Görünüm" programı da özel savaşın psikolojik sesidir. İşte görülmesi gerekiyorsa, özel savaşın bütün uygulamaları fazlasıyla var. Bu savaşa karşı çıkmak, bu savaş örgütüne ve kontr-gerillaya da karşı çıkmaktır. Ve bu politika, eylemler, uygulamalar gizli de değil. Çok açık bir şekilde icra ediliyor. Yeter ki, görebilelim. NATO'ya gitmeye gerek yok. Her şey burda yakınımızda ve gözümüzün önündedir. İsim koymaktan ve tavır almaktan korkmayalım.

Özel Harp Dairesi, MİT, Türkiye devrimci-demokratik mücadelesine karşı da henüz özel savaşı tümüyle dayatmasa da, özel savaş yöntemleriyle mücadele ediyor. Muammer Aksoy, Çetin Emeç, Turan Dursun, Bahriye Üçok cinayetleri düşündürücüdür. Talat Turhan'ın deyişiyle, karanlık kalan eylemler varsa bilin ki bunu MİT yapıyor veya kontr-gerilla yaptırıyor/yapıyor.

MGK'nın en önemli gündemlerinden biri Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bugünkü Ortadoğu sahnesinde yine bizim gerçekliğimiz üzerindeki hesaplar ağırlık noktasıdır. Görüldü, Milli Güvenlik Kurulu karar aldı. SS Kararnamesi çıktı. Parlamentoya onaylatma gereği duymuyorlar bile. Çankaya aracılığıyla burjuva partilere dayanan zirveyi düzenlettiler. "Ulusal mutabakat" politikasıyla, hepsi Kürdistan halkına karşı silah kullanın, çözümün tek yolu silahtır dediler. Basını da aynı biçimde bu koroya ortak ettiler. Bugün Parlamentonun devredışı olduğu, işlevsiz kaldığı çok daha iyi görünüyor. Yasama göründüre olan parlamentonun elinde değil, asıl iktidar, yürütme-yasama güç odaklarının elindedir. Onlar da politika ve kararları ulusal kurtuluş mücadelesi ve toplumsal muhalefeti bastırma, halkı susturma, devleti yeniden biçimlendirme ve ekonomik krizin faturasını halka yükleme boyutuyla ele alıyorlar. Ayrıca dokunulmazlıkları da vardır, kendi yasalarına sığan yanları da yok, adeta her şeyin üstünde ve denetim dışındadırlar. Ve "zinde kuvvetler" olarak, çürüyen, dökülen bugünkü rejimi daha da "özel"leştirmek çabası içindedirler. Politika budur, yönelimleri de bu yönlüdür. Kontr-gerillayı yer altında aramaya gerek yok, özel savaşı yürütenler, yönetenler, idare edenler, planlayanlar, her şeyi buna göre biçimlendirenler iktidarın asıl odak güçleridir. Tepe noktasındalar ve devleti bunlar idare ediyor. Veya bu zihniyette olanlar, iç ve dış politikayı oluşturanlar yönetiyor.

Evet, bu işin adını doğru koyarsak, teşhiri de doğru yaparız, doğru tavır koymanın, mücadele etmenin de sahibi oluruz. Kamuoyunu duyarlı kılmanın yolu da bundan geçer.

Sloganlarla;

-Özel savaşa hayır!

-Özel tim, köy koruculuğu, özel kolordu kaldırılsın!

-Özel savaş örgütleri dağıtılsın!

-"Olağanüstü Bölge Valiliği" kaldırılsın!

-"Olağanüstü Hal"e hayır!

-Kontr-gerilla yöntemlerine hayır! vb. vb. vb...

Bütün bunları söyleyebiliyorsak, bu temelde mücadeleyi yükseltiyorsak kamuoyunda kontr-gerilla olarak bilinen olguya karşı çıkıyoruz demektir. Başka türlüsü hedefin altına, yanlarına veya gölgelerine ateş etmedir.

Dursun Ali Küçük
Çanakkale Cezaevi
2.12.1990

Diyarbakır zindanında yeni bir...

Baştarafı 24. sayfada

tılmasından hemen sonra gerçekleştirilmek istenmiş, ancak cezaevlerinin ve kamuoyunun duyarlılığı, tepkileri sonucunda o günün koşullarında sürgüne uygun bir zemin bulamamışlardı.

7 Ekim Pazar günü, hatta bir gün öncesinden idarenin tavırlarından sürgün olayının gerçekleşeceğinden kuşkulanmış ve bu yönde de haberler almıştık. Nitekim, 7 Ekim Pazar akşamı Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı Turhan Korkutan, cezaevi siyasi tutuklu temsilcisi Remzi Avcı'yı çağırarak bazı tutukluların sevkedileceğini ve hazırlık yapmalarını söylüyor. Temsilcimiz, sevke gidecek arkadaşların isim listesini istediğinde, savcı "bende yok" diyor ve ceza almış tüm tutukluların sevkedileceğini belirtiyor. Temsilci, bunun normal bir sevk olmayıp, resmen sürgün olduğunu, çünkü cezaları Yargıtayca onaylanıp, kesinleşmemiş olanların tutuklu sayıldıklarını ve yasal olarak bu cezaevinde kalmaları gerektiğini, mahkemelerinin hala sürdüğünü belirtiyor. Ayrıca böylesi bir sürgün olayını kesinlikle kabul etmeyeceğimizi ve buna karşı kesin tavır alacağımızı belirtmesi üzerine de savcı, "Zaten biz yüzlerce polis ve bir o kadar da komando getirdik. Çıkmazsanız zor kullanırız" diyerek tehditlerini yinelemiştir. Bu gelişmeler üzerine temsilci arkadaş, tüm koğuşları durumdan haberdar eder. Bizler koğuşlarımızda geliştirilecek operasyona karşı hazırlıklarımızı yaparken, Başsavcı tüm koğuş sorumlularıyla bir toplantı yapacağı aldatmacasıyla koğuş sorumlularını idareye çağırttı. İdarede yarım saate yakın Başsavcıyı bekleyen koğuş sorumluları ellerinde cop ve kalas bulunan polis ve komandonun saldırısına uğradılar. Kalas ve cop darbeleri altında ağızları kapatılarak, işkence eşliğinde dışarda hazır bekletilen ring arabalarına dolduruldular. Dayak ve slogan seslerini duyan koğuşlar hep birlikte sloganlar atarak sürgünü ve işkenceleri protesto etmeye, sürgüne karşı kararlılıklarını ifade etmeye başladılar.

Sıra tek tek koğuşlara gelmişti. Her koğuşu tek tek basan polis, komando ve gardiyan ekipleri, başlarında Başsavcı Turan Korkutan olmak üzere, 1. Müdür Rüstem Cinkılıç, Yusuf Tezlukul ve Hasan ..., ile Başgardiyan Sadık'ın da katılımıyla koğuşları bastılar. Koğuşlarda kenetlenerek bu saldırıya karşı koymaya çalıştık. Yüzlerce polis, komando ve gardiyan tarafından sürgüne gönderilecek arkadaşlar tek tek işkence ve kalas darbeleri altında kenetlenen tutsakların arasından çıkarılıyor ve sürüklenerek işkence altında koridora çıkartılıyorduk. Bütün koridor boyunca işkenceler devam ederken, bir yandan da isim soruyor, karşılık alamayınca da daha da saldırganlaşıyorlardı. Bunun üzerine fotoğraflardan tek tek kişiler seçilerek kimin hangi arabaya konulacağı tespit ediliyordu. Bu şekilde basılan tüm koğuşlara işkence yapılıyor, saat vb. değerli eşyalar zorla üzerimizden alınıyor, yağma ediliyordu. Saat 22.30 sularında başlayan operasyon gece saat 03.00-04.00 sularına doğru son buldu. Sürgün edilecek arkadaşlar ring denilen (ki bu ring arabaları toplam 3 metre karelik 6 hücrelidir) arabalara balık istifi dolduruldük. Tek kişilik yapılan hücrelere dörder kişi konulduk. Ellerimiz birbirimize kelepçeli vaziyette, kıpırdamaksızın ve hareket edemeyecek bir şekilde ancak oturma imkanı bulabildiğimiz bu hücrelerde, yiyecek, su, tuvalet vb. ihtiyaçlarımız karşılanmaksızın 44 saat sürecek uzun ve işkenceli yolculuğa çıkarıldık. Yolculuk öncesi ring arabalarından indirilerek subay ve polislerin denetiminde "doktor muayenesinden" geçirildik. Tüm arkadaşların üzerindeki kanları, cop ve kalas darbelerini açıkça gören ve tespit eden cezaevi doktoru bir arkadaşın dışındaki tümümüze "yolculuk edebilirler" diyerek çıkarılacağımız yolculuğu doktor olarak da onayladı. Bu esnada sürgüne götürüleceklerin koğuşlardan alınmış olmasına rağmen koğuşlara ikinci bir operasyon daha yapılmış, tüm koğuşlardan işkence ve slogan sesleri yükseliyor, koğuşlardan yağma edilen eşyalarımız polislerce gözlerimizin önünde polis arabalarına yükleniyordu.

İkinci operasyon ve "doktor muayenesi" de tamamlandıktan sonra saat 04.30 sularında uzun ve meşakkatli yolculuğumuz başlatıldı. Arabalar hareket ettikten sonra Diyarbakır çıkışına kadar tüm arabalardaki arkadaşlar sürgünleri ve işkenceleri protesto içerikli sloganlar haykırdık. Ancak arabaların tamamen kapalı ve demir olması nedeniyle sesimiz arabaların içinde boğuluyor, dışarıya ulaştırmakta güçlük çekiyorduk. Ergani ve belli yerleşim merkezlerinde de aynı biçimde sloganlarla sürgünü protesto etmeyi sürdürdük. Malatya'ya kadar hiç durmaksızın çok sıkı güvenlik önlemleri altında yolculuğumuz devam etti. Burada 12 arkadaşımız indirilip, subay ve jandarmalar kendi ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra yolculuğumuza devam edildi. İçinde bulunduğumuz konvoy, Bartın, Amasya, Bursa ve Çanakkale'ye götürülecek arkadaşları taşıyordu. Belli yerleşim merkezlerinde konvoyumuz duruyor, subay ve jandarmalar kendi ihtiyaçlarını karşıladıktan sonra yolculuğa tekrar devam ediliyordu. Bütün bu molalarda bizlerin ne dışarı çıkartılıp hava alınmıza, ne de yiyecek ve tuvalet ihtiyaçlarımızı karşılamamıza kesinlikle izin verilmiyordu. Bazı mola yerlerinde arabalarımız saatlerce güneşin altında bekletilirken, bizler daracık hücrelerde, içiçe geçmiş bir vaziyette, bunaltıcı sıcaklıktan boğulur gibi oluyorduk. Ankara'da Bartın ve Amasya arabaları da konvoydan ayrıldıktan sonra Çanakkale ve Bursa "yolcuları" olarak yolculuğumuza devam ettik. Nihayet Bursa'ya geldikten sonra, tepkilerimiz sonucunda bir müddet cezaevi bahçesinde dışarı çıkartıldık, tuvalet ihtiyacımızı karşıladık, el ve yüzlerimizi yıkayabildik. Bu cezaevine de 12 arkadaşımızı bıraktıktan sonra son kalan 7 kişi olarak Çanakkale'ye doğru "yolculuğumuza" devam edildi. Ve 44 saat süren uzun, işkenceli, meşakkatli yolculuğumuzdan sonra Çanakkale'ye vardık. Burada işlemlerimiz yapıldıktan sonra doktor muayenesi istedik. Bunun üzerine doktor getirilerek muayene ettirildik ve işkence gördüğümüze dair durumumuzu doktor raporuyla tespit ettirdik. Ve cezaevinde bulunan arkadaşlarımızın koğuşuna verilme talebimiz sonucunda bu koğuşlara gittik.

Bizleri, "ölene kadar beraberiz", "sürgünlere son", "gözünüz arkada kalmasın, yaratılan tüm değerleri canımız gibi koruyacağız" haykırışları arasında uğurlayan Diyarbakır Cezaevi'ndeki PKK'li savaş esirleri, başlattıkları açlık grevi ve sonradan dönüştürdükleri ölüm orucuyla düşmana bir kez daha ağır bir yenilgi yaşatmanın kararlılığı ve inancı ile hareket ettiler. 24 Ekim 1988 sürgününde karşılaştığı görkemli direnişle şaşkına dönen düşman, bu kez eskisinden çok daha büyük bir şaşkınlık ve şok yaşamıştır. Özellikle geride kalanların kolay teslim alınacağı hesaplarından yola çıkan düşman açısından bu direniş ölümcül bir darbe olmuştur.

Sürgünle amaçlanan; polis-idare işbirliği ile geliştirilen ve geliştirilmek istenen Diyarbakır Cezaevi'ni bir direniş kalesi ve eğitim yuvası olmaktan çıkarıp, teslimiyet ve ihanetin, itirafçılığın dizboyu yaşandığı bir pislik yuvası haline getirme çabaları bir kez daha azmin, inancın ve kararlılığın önünde işlevsiz ve sonuçsuz kalmaya mahkum oldu. 7 Ekim gecesinden itibaren başlayan ve sonradan ölüm orucuna dönüştürülen direnişin 14 Kasım 1990 tarihinde tutsakların tüm talep ve istemlerinin kabul edilmesi sonucu zafer ile sonuçlanması bir kez daha göstermiştir ki, Diyarbakır zindanı her türlü faşist, sömürgeci çabaya karşın bir direniş kalesi olma işlevini sürdürecektir. Ve biz savaş esirleri bu inanç ve coşkuyla hep yaşadık, yaşayacağız...

Mehmet Kızılaslan, Hilmi Aydoğdu, Hakkı Aygün, Mehmet Adıbelli, Ömer Abay

16 Kasım 1990
Çanakkale

Bir operasyonun...

Baştarafı 4. sayfada

munda kadın en kötü bir biçimde 12 Eylül faşizmi döneminde ele ayağa düşürüldü, soyuldu, pazarlandı ve en nihayetinde ırzına geçildi. Yani geleneksel söylemle namus 12 Eylül döneminde elden gitti. Şimdi, bu alçaklığın, yozluğun ve soysuzluğun temsilcisi Hürriyet gazetesinin, onun sahip ve yöneticilerinin bu hallerine bakmaksızın, PKK önderine ve PKK'nin bayan militanlarına söyleyecek ne sözü olabilir?

Kadını bu biçimde bozuk para gibi harcayan faşist Türk sömürgeciliğinin tersine ve ona alternatif olarak PKK, Kürdistan kadınını ortaçağın karanlık ve cehalet ortamından çekip çıkararak, onu Botan'da gerilla, yani özgürlük savaşçısı yapmıştır. Bugün Kürdistan'ın şehir ve kasabalarındaki kitle eylemlerinin, açlık grevlerinin ve her türlü protestonun içinde Kürt kadını vardır. PKK; kadını da özgürlük savaşının içine çekerek savaş içinde özgürleştirmektedir. Kürt kadını tarihinde ilk defa kendisinin ve ulusun kaderi hakkında söz sahibidir. O, PKK'nin, "özgürleşen Kürdistan kadını özgür Kürdistan olacaktır" şiarına inanmakta, güvenmektedir.

Kadına bu denli soylu ve özgürleştirici yaklaşan PKK'nin önderi ve militanları, sömürgeci basın gibi günahkar, insanlığa, Türk halkına ve halkımıza karşı gırtlağına kadar suça batmış köhne kurumların ne kadar yapışkan olursa olsun çamurlarıyla lekelenemezler. O nedenle diyoruz ki, bu tür çabalar boşunadır, sonuçsuz kalmaya mahkumdur.

Bizim halk olarak şanssızlığımız, düşmanımızın mert, olgun ve oturmuş bir kişilik sahibi olmamasından, aksine kalleş ve kahpe olmasındandır.

Sözümüzü bağlarken, bütün ilerici, demokrat ve devrimci çevreleri, Türkiyeli ve Kürdistanlı bütün emekçileri faşist-sömürgeci rejimin her türlü provokasyonuna, anti-propaganda ve ırkçı-şoven demagojilerine karşı duyarlı olmaya ve ona karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Hasan Atmaca-Yıldız Durmuş

Diyarbakır zindanında yeni bir operasyon!

İşkence, sürgün ve itirafçılaştırma dayatmaları direnişle karşılandı

Yirminci yüzyılın son çeyreğinde dünyanın birçok bölgesinde gelişen ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadeleleri, doğaldır ki savaşın acımasız kurallarını en üst boyutta yaşamak durumundadır. İnsanlık ve sınıf mücadeleleri tarihi, bu acımasız kurallara karşı yüksek bir direngenlikle katlanabilen ve onun gerektirdiği en üst düzeydeki direniş biçimlerini sergilemesini bilenlerin, ileriye yönelik atılımların sahibi olduklarının zengin örnekleriyle doludur. Özü teslimiyet olan boyun eğmeci davranışlar içerisine girmek halkın davasına inanmamış olmanın göstergelerindendir. Bu yönlü davranış veya anlayışlarla başarı ve zaferlerin sahibi olunamayacağı gibi, kişilikte de kesin bir yenilgi ve teslimiyeti yaşamanın önünü almak olası değildir. Düşmanla, bütün bu acımasız kurallarla içiçe verilen mücadele koşullarında devrimcilerin anlayışı ve tavırları kesin ve nettir. Onların gerçekleri güneş kadar yakıcı ve açıktır: Her ne şart altında olursa olsun düşman dayatmalarına karşı sonuna kadar direnmek ve onurluca bir yaşamı kendi kişiliklerinde temsil etmek. Böylesi bir yaşam biçimi kendini halkın davasına adamış devrimciler için en vazgeçilmez ve en kutsal yaşam biçimidir. Mücadelenin acımasızlığı bunu gerektirdiği gibi, zaferlerin ve başarıların sahibi olmanın da başka bir yolu yoktur.

Bütün sınıfsal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinde kendini dayatan bu gerçeklik ülkemiz Kürdistan koşullarında çok daha yakıcı bir biçimde kendini dayatmaktadır. Türk sömürgeci güçlerinin tarihte eşine ender rastlanan bir karaktere sahip oluşu, varlık nedeni, katliamlar, soykırım hareketleri, yayılmacılık, mecburi iskanlar ve halkların binbir emekle yarattıkları değerlerin gaspına dayanan bir sömürgeci güçle karşı karşıya bulunmamız, bu gerçeği ifade etmektedir.

Cengiz Han'ın at sırtında yürüttüğü politikayı bugün TC, daha modern araçlarla ama onun politikasının özüne uygun, bütün bir geçmiş tarihinin deney ve tecrübeleriyle daha bir zenginleştirerek ve katmerleştirerek uygulamaktadır. Politikanın özü ise; "ya kölece boyun eğeceksin, ya da öleceksin. Bunun üçüncü bir yolu yoktur" biçiminde ifade edilmektedir. Bu politika ve uygulamalar sonucu yok olmanın eşiğine gelen halkımızın üçbin yılda yaşadığı baskı ve işkenceleri PKK savaş esirleri Diyarbakır zindanında üç yılda yaşadı. Öyle ki, üçbin yıllık tarihimizin yaşanan acıları, işkenceleri ve katliamları üç yıla sığdırılarak yeniden yaşatıldı PKK savaş esirleri şahsında halkımıza. Bu üç yıl boyunca dünyada eşi ve benzerine tanık olunmayan barbarlıklara, işkence yöntemlerine ve uygulamalara tanık olundu. Düşmanın amacı; teslimiyet perdesini parçalayarak uyanan ve çağdaş insanlık alemi içerisinde saygın bir yer edinme mücadelesi veren Kürdistan halkının dinamiklerini Diyarbakır zindanında boğmak ve PKK savaş esirlerinin şahsında bütün bir halkı yeniden tarihin karanlıklarına gömmekti. Ancak sömürgeci düşmanın anlamadığı bir gerçek daha vardı: Kürt halkının artık teslimiyete ve boyun eğmişliğe rıza gösteren bir halk olmaktan çıkan, kendi öz gerçekliğine ve değerlerine sahip çıkan, bunun için hiçbir fedakarlıktan kaçınmayan bir kimlik sahibi olduğu gerçeği. Bu gerçeklik, PKK savaş esirleri şahsında Kürdistan halkına başarı ve zaferlerin yolunu açarken, sömürgeci düşmana da yenilgi üstüne yenilgi yarattı. Halka, devrime ve yüce ideallerine olan inanç ve bağlılıklarından başka hiçbir silahları olmayan PKK savaş esirleri, çıplak bedenleriyle, düşmanın imha etme, teslim alma politika ve uygulamalarına karşı eşsiz direnişler sergilediler ve Diyarbakır zindanında yeni bir tarih yazdılar. Diyarbakır zindanında gerçekleşen direnişler ve zaferler, PKK'nin kendisine şiar edindiği, "Teslimiyet ihanete, direniş zafere götürür" sloganının pratik yaşamda somutluk ve gerçeklik kazanmasıydı. Evet, Diyarbakır zindanında tarihin tanık olmadığı barbarlıklar ve buna karşı da inançla donanmış direnişler yaşandı. PKK ruhu, inancı, sabır ve azmini iliklerine kadar yaşayan PKK'li savaş esirleri, Diyarbakır zindanının karanlık dehlizlerinde yeni ve çağdaş bir insan kimliği yaratmasını bildiler ve bunu aynı zamanda da Kürdistan'ın yurtsever halkına taşıma ve maletme başarısının da sahibi oldular.

Geçmiş süreçlerde kılıçların ucuyla kıtaların haritalarını çizen ve dünyaya yayılan Türk sömürgecileri, her türlü barbarlıklarına karşın Diyarbakır zindanında PKK savaş esirlerinin iliklerine işleyen inançlarından tek bir parça dahi koparamadılar. Evet, Diyarbakır zindanında bir kez daha yenilen ve mahkum edilen çağdışı sömürgecilik ve onun işkence politikaları ve uygulamaları; kazanan ise çağdaş dünyada kendisine yer edinme mücadelesi veren Kürdistan halkının direngenliği, APO'cu ruh ve kişilikti.

İşte Diyarbakır'da yaratılan bu eşsiz direniş destanı dalga dalga yayılarak Ortadoğu'yu bir ateş kütlesi haline getirdi. Artık TC için Kürdistan'da varlık sürdürmek ateşten bir gömlek oldu. Bu ateş 15 Ağustos 1984'de daha coşkulu ve daha güçlü yankısını buldu. Savaş daha da boyutlanarak bir vücudun kılcal damarlarına yayılan kan misali ülke sathına yayıldı. Kürdistan halkı; PKK önderliğinde yaratılan bu tarihi fırsatı bir daha kaçırmamak için PKK saflarında tek bir vücut halinde kenetlendi, saf tuttu.

Bütün bu özellikleriyle Diyarbakır zindanı mücadelemiz içerisinde çok önemli bir yere ve işleve sahiptir. Bugüne kadar mücadelenin daha da geliştirilmesi ve beslenmesi yönündeki işlevini yetkince yerine getirdiği gibi bundan sonraki süreçte de aynı önem ve işleve sahip olarak bu görevlerini yerine getirmesi devrimimiz açısından bir zorunluluktur. Ve dün olduğu gibi bugün ve gelecekte de bu işlevin yerine getirilmesini önlemek olası değildir. Diyarbakır zindanının mücadelemiz içerisindeki önem ve yerinin bilincinde olan düşman açısından da, Diyarbakır zindanı, Kürdistan'a ilişkin tüm politikalarının ve hesaplarının arasında önemli bir yer tutmaktadır. Bu nedenle de Diyarbakır zindanında tutsak edilen savaş esirlerine ve onların şahsında da mücadelemize yönelik saldırıların ardı arkası kesilmeksizin, değişik biçimlere bürünse de, sömürgecilerin esas politikalarının hizmetinde sürdürülmüştür. Savaş esirlerini kendi öz benlikleri ve değerlerine yabancılaştırma, kişiliksizleştirme, teslim alıp ihanete sürükleme ve itirafçılaştırma amacına yönelik bu politikaların hayata geçirilmesinin önündeki en büyük engel olan örgütlü parti yapısı ve yaşamını dağıtmak, parçalamak ve bu yolla faşist politikalarına savaş esirleri üzerinde işlerlik kazandırabilmek için de 88 yılı başlarından itibaren kanlı sürgün politikalarını gündeme getirdi ve bunu yürürlüğe soktu. Bu politikaya bağlı olarak, Diyarbakır zindanında tutsak edilmiş bulunan PKK önder ve kadroları aralıklarla, zorla ve işkence eşliğinde sürgün edilerek Diyarbakır zindanında teslimiyet ve ihanet politikalarına hayat kazandırılmaya çalışıldı. Ama her sürgün olayının ardından Mazlum'ların, Hayri'lerin, Kemal'lerin, Ferhat'ların izinden yürüyen savaş esirlerinin onurlu ve güçlü direnişleriyle karşı karşıya geldiler ve savaş esirlerinin güçlü iradeleri ve inançları önünde boyun eğmek zorunda kaldılar. Bütün bu yaşananları ve gerçekleriyle Diyarbakır zindanı, TC sömürgecileri ve onların politikaları açısından bir yıkım ve yenilgi alanı olurken, PKK savaş esirleri açısından ise büyük zaferlerle süslenen bir direniş kalesi olmuştur. Bütün bu direnişler TC'nin faşist karakteri ve politikalarının dünya insanlığı nezdinde teşhir ve tecrit edilmesinde önemli bir işlev görmüştür.

TC, 1984 yılına kadar Diyarbakır Cezaevi'ne hep işkence uygulamalarıyla vahşice yöneldi. Her türlü baskı ve işkence yöntemlerini en barbar biçimleriyle uygulayarak savaş esirlerini teslim almak, kişiliksizleştirmek ve davaya ihanet ettirmek onun politikasının esasıydı. Bu amaçla Diyarbakır Cezaevi'ne özel bir önem verildi, en uzman işkencecilerini, psikologlarını bu cezaevine gönderdi. Genel cezaevleri politikalarından çok farklı politikalara ve uygulamalara gidildi. Amaç Diyarbakır Cezaevi'ni bir teslimiyet ve ihanet yuvası haline getirmekti. Ancak düşman politikalarının bilincinde olan PKK'li savaş esirleri, başından itibaren bu politikalar ve uygulamalara karşı büyük direnişlerle karşı koydular. Çağdaş Kawa Mazlum DOĞAN'ın 21 Mart 1982'de çaktığı direniş kıvılcımı, 18 Mayıs 1982'de Dörtlerin eylemi ve 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu ile gürleşerek Diyarbakır zindanını direnişin kızgın alevleriyle yanan bir yangın yerine dönüştürdü ve 5 Eylül 1983'te tüm cezaevini saran kitlesel direniş ve ölüm orucu eylemleriyle düşmana ölümcül bir darbe vuruldu. Ancak bütün yenilgilerine karşın düşman, fırsat bulduğu ve ortam kendisi açısından müsait olduğu anda esas politikasını farklı biçimlerde de olsa dayatmaktan, direnişler sonucu kazanılan hakların gaspına yönelmekten de vazgeçmiyordu. Ve artık her saldırı, her dayatma, hakların gaspına yönelik her uygulama kitlesel direnişlerde karşılığını buluyordu. 84 Ocak, 88 Şubat, Mayıs, Ekim direnişleriyle, emek ve kan pahasına kazanılan haklardan vazgeçilmeyeceği ve tek bir adım dahi geri atılamayacağı gerçeği pekiştirilerek, devrimci, örgütlü bir yaşam inşa edildi.

Diyarbakır zindanında temelleri atılan örgütlü parti yaşamı, düşmanın asla hazmedemediği ve her türlü politikasının uygulanmasında engel teşkil eden bir yaşam biçimiydi ve her ne pahasına olursa olsun bu yaşam biçimini dağıtmak, parçalamak zorunluluğunu duyuyordu. İşte bu amaçla 9 Şubat 1988 açlık grevi direnişi içerisinde 10 arkadaşın sürgün edilmesiyle başlatılan sürgün süreci aralıklarla günümüze kadar sürdürüldü. Şubat direnişinin hemen ertesinde içlerinde cezaevi önderimiz Mustafa Karasu'nun da bulunduğu 40 arkadaşımız Urfa ve Antep cezaevlerine sürgün edildiler. 1988 Ekim'inde cezaevinde ortaya çıkarılan tünel gerekçe gösterilerek 126 PKK önder ve kadro elemanı işkence eşliğinde zorla alınarak sürgün edildi. Amaç hep aynıydı; PKK önderlerini ve kadrolarını cezaevinden dağıtarak cezaevindeki örgütlü parti yaşamını dağıtmak, faşist uygulamalarına zemin hazırlamak ve giderek de teslim alma, itirafçılaştırma politikalarını dayatarak, bir direniş kalesi olan Diyarbakır zindanını, teslimiyetin ve ihanetin kol gezdiği bir merkez haline dönüştürmek... Ancak her sürgün sonrasında şehit kanlarıyla yaratılan parti değerlerine sadakatle bağlı kalan ve bu değerleri her ne pahasına olursa olsun yaşatmakta kararlı olan diğer savaş esirleri (cezaevinde kalan PKK'li tutsaklar), düşmanın ummadığı bir direngenlikle direniş geleneğini yaşatarak, yaratılan mirasa sahip çıktı; daha büyük bir inanç, azim ve kararlılıkla değerlere yeni değerler katma çabalarını yoğunlaştırdı... Geçmiş dönemin acı tecrübelerinin bilinçte sürekli canlı tutarak ve örgütlü, devrimci yaşamdan asla ödün verilemeyeceği gerçeğinden yola çıkılarak, Diyarbakır zindanının ulusal kurtuluş mücadelemiz içerisinde etkin ve önemli işlevini sürdürmesi kesintisiz kılındı.

Bütün bunların yanında Diyarbakır zindanı, düşmanın halkımız üzerinde yaratmak istediği dehşet saçan bir işkencehane merkezi olmaktan çıkarılmış, halkımıza güven veren, saygı duyulan bir eğitim yuvası, ziyaret edilen kutsal bir yer, direniş tarihini simgeleyen bir müze olarak halkımızın yaşamına girmişti. Zira Kürt insanı kendi zaferini, onurunu, yüce değerlerini Diyarbakır Cezaevi'nde maddi bir güce dönüştürmüştü... Yapılan açık ziyaretlerde cezaevi, binlerce yurtsever insanın akınına uğruyor, Mazlum DOĞAN yoldaşın direniş kıvılcımını çaktığı hücre bir mabet yerine dönüşüyordu. Mazlum'ları, Hayri'leri, Kemal'leri, Ferhat'ları daha yakından tanımak istiyorlardı. Ve her açık ziyaret bir miting alanına, coşkulu bir bütünleşmeye dönüşüyordu... Yine ulusal kurtuluş mücadelemizle bütünleşen, ona her türlü maddi ve manevi desteği sunan yurtsever halkımızın mücadeleden kopartılması, korkutma, yıldırma ve pasifikasyon politikalarına bağlı olarak sürdürülen işkenceler ve toplu tutuklamalar sonucunda cezaevine doldurulan ve yüzlerce, binlerce yurtsever Kürt insanının daha yüksek bir bilinç, coşkulu ruh ve kararlılıkla ulusal kurtuluş mücadelemizle bütünleştiği ve bu bilinçle donanmış olarak dışarı koşullarında mücadeleye katılımın gerçekleştirildiği bir alan olması nedeniyle de Diyarbakır Cezaevi TC'nin korku ve ürküntü duyduğu bir mücadele alanıydı.

Yaşanan bütün bu gerçeklikler karşısında TC ve onun yetkilileri rahatsızlıklarını ve endişelerini açıkça itiraf ediyorlar ve yeni yeni planlar geliştiriyorlardı. Öyle ki, polis ve jandarma tarafından gözaltına alınanların bir çoğuna, "sizleri tutukluyoruz, ama Mazlum DOĞAN akademisine gideceksiniz, orada daha da militanlaşacaksınız, kötüleşeceksiniz" diyerek bu korkularını dışa vuruyorlardı. Yine, 1989 yılı içerisinde Bekaa Vadisi'ndeki Mahsum KORKMAZ Akademisi'nin bombalanması tartışmalarının gündeme geldiği dönemde Olağanüstü Hal Bölge Valiliğine bağlı bazı üst düzeydeki görevliler, "M. KORKMAZ Akademisi'ni bombalamaya ne gerek var, burnumuzun dibinde Mazlum DOĞAN akademisi var, orayı bombalasak daha etkili olur" biçiminde değerlendirmeler yaparak Diyarbakır Cezaevi direnişinin mücadelemiz içerisindeki etkin rolünü vurguluyorlardı. Aynı şekilde, Hayri Kozakçıoğlu'nun basına yaptığı "PKK üç ayak üstünde faaliyet yürütüyor: Dağ, Avrupa ve cezaevi" açıklamaları vb. Diyarbakır Cezaevi'nde uygulamak istedikleri tüm politika ve uygulamaları anlaşılır kılmaktadır.

Üzerinde bu kadar çok konuşulan, büyük olaylara sahne olan Diyarbakır Cezaevi'ni diğer cezaevlerinden ayıran özellik; Kürdistan'ın kalbinin orada atıyor olmasıdır hiç şüphesiz. Düşman da bu gerçeklikten yola çıkarak tüm cezaevleri politikasından apayrı bir politika ve uygulamayla Diyarbakır Cezaevi'ne ve PKK'li savaş esirlerine yönelmiştir. 1981, 82, 83 yıllarında sürdürülen tüm vahşet bunun ürünüydü. 1984 yılından sonra ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişip, boyutlanması üzerine TC özel savaş içinde aldığı önlemlere yeni bir halka daha ekleyerek Pişmanlık Yasasını çıkarttı. Pişmanlık Yasası'nın amaçlanan ise çok açıktı: Bazı zayıf, zaaflı, bitmiş kişileri etkileyerek, bunları teslim alma ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanma. İhaneti bu kişiliksiz insanlar nezdinde geliştirerek mücadelenin etkinliğini ve gelişimini önleme... Bu politikaya bağlı olarak, gözaltına alınan insanlarımıza tehdit, şantaj, vaadler, işkenceler vb. yöntemlerle zorla itirafçılık dayatmalarında bulunuyor, sorguda zayıf düşen, zaaf içerisinde bulunan insanlar cezaevine getirilince itirafçı koğuşlarına gene aynı tehdit ve şantajlarla verilerek itirafçılığı yaygınlaştırma politikaları yaygınca uygulamaya sokulmaya çalışılıyordu. Ancak tüm bu dayatmalara karşın itirafçılık politikası teşhir ve tecrit edilerek, istenilen sonucu alamamıştır. İşkence zoruyla, tehdit ve şantajla ifade imzalattırılan, gene bu yöntemlerle itirafçı koğuşuna verdirilen insanlar, bu koğuşlara gider gitmez, oradan kurtulmanın yollarını aramış, devrimci tutsaklarla ilişki kurarak bu koğuşlardan kurtulmuşlardır. Polis ve cezaevi idaresinin ortaklaşa sürdürdüğü bu politikaya karşı savaş esirleri etkince mücadele ederek, itirafçı koğuşlarına zorla konulan insanlarımızı o koğuşlardan almanın yanısıra, cazaevi idaresini de bu yönlü politika ve uygulamalardan vazgeçmesi konusunda defalarca uyarmış ve önlem almaya çağırmışlardır. İdareyle sürdürülen bu yönlü diyaloglarda, idare ikiyüzlü tutumunu sürdürerek inkar yoluna gitmiş, ancak aynı uygulamaları sürdürmekten de vazgeçmemiştir. Sürgün edildiğimiz 7 Ekim 1990 tarihine kadar da bu yönlü politikalar ısrarla sürdürüldü. Ki sürgün edilmemizin bir nedeni de bu politikalarını kendileri için daha elverişli bir zeminde uygulama imkanına kavuşmaktı. Ve bunu cezaevindeki PKK'li savaş esirlerine rağmen gerçekleştiremeyeceklerinin bilincindeydiler. Aslında sürgün olayı, Mart ayında bütün Kürdistan'a yayılan intifadanın ardından çıkarılan SS (sürgün-sansür) Kararnamelerinin çıkar-

Devamı 23. sayfada